

ЕЛИЗАБЕТ ЛОУЪЛ

КЪДЕТО
Е СЪРЦЕТО

ЕЛИЗАБЕТ ЛОУЕЛ КЪДЕТО Е СЪРЦЕТО

Превод: Миглена Пройнава

chitanka.info

Кейн Ремингтън — пътешественик, достигнал до най-отдалечените точки на света. Без корени... и без задръжки, той е всичко, от което Шели винаги се е страхувала — и желала — в един мъж. И точно този е мъжът, който ще ѝ докаже, че истинската любов е риск и опасност... и че, домът се намира в прегръдките на любимия.

ГЛАВА 1

Последния човек, който Шели Уайлд очакваше да види сред подобен еснафски лукс, бе мъж като Кейн Ремингтън.

Не че френските антични репродукции бяха нейна приумица. Бе направила всичко, освен да допре дулото на пистолет до упоритата глава на Джоу Лин, за да убеди клиентката си, че домът ѝ трябва да подхожда на първичната красота на дивите скали по Тихоокеанското крайбрежие.

Природата наистина бе вълшебна. В безупречната синева на небето се извисяваха изгорените от слънцето хълмове, чиито стръмни склонове се спускаха към океана. Избелялата от калифорнийската жегга трева потрепваше от полъха на разбиващите се вълни. Гледката не се нарушаваше дори и от скъпите постройки, накацали по билото.

„Поне архитектът е разбрал за какво става въпрос — помисли си Шели. — Самата къща притежава изчистени линии и е построена на прекрасно място. Колко жалко, че клиентката ми няма подобен вкус.“

Въздухът вътре бе прохладен и без какъвто и да било мирис. Можеше да принадлежи на който и да е хотел, където и да е по света. А навън кипеше живот — горещият вятър носеше аромата на дивите храсти и сухата, нацепена от слънцето, земя. Шели едва се сдържаше да не дръпне тежките завеси и да отвори плъзгащите се врати, водещи към веранда от червеникаво дърво с изглед към океана.

Ако бе имала възможност сама да проектира интериора, този изглед би бил неделима част от обстановката — щеше да поразява окото с първичната си прелест и неустоимия чар на багрите. Но ръцете ѝ бяха вързани — клиентката бе настояла за определен дизайн, по който да бъде обзаведена наетата от нея къща. Не трябваше да има нищо необикновено или неочаквано, необсъдено предварително. Нито един предмет, който да не притежава етикет за стойността си според общоприетия вкус.

„Добре, че въпреки опитите на хората, Пасифика не носи етикет за качество, надлежно пришит към тясната ивица, където се срещат

земя и вода“ — засмя се вътрешно Шели.

Така че вместо картините с маслени бои на Елсуърт Кели и леките мебели, които би избрала, клиентката ѝ бе предпочела претенциозния, помпозен стил от времето на Луи Четиринайсети с характерните за него заврънкулки и позлата. И това за супермодерната, построена на няколко нива, къща, в която преобладаваше стъклото.

Този избор беше предопределил всичко останало — тежките сини завеси от кадифе, закриващи прекрасния изглед към океана, кристалния полилей, който изглеждаше доста странно на фона на дървения таван на трапезарията.

„Добре, че са запазили поне него. Джоу Лин сигурно се е цупила, докато успее да изтръгне съгласието на собственика да боядиса гредите в бяло. Или в златисто.“

Шели въздъхна и отмести настрани бележника си. Нямахше нужда да се опитва да си състави мнение за характера на клиентката от това, което виждаше, за да предложи най-доброто решение за довършване на детайлите от обзавеждането. Каквато и индивидуалност да притежаваше Джоу Лин, тя бе умело прикрита. Интериорът показваше отличен вкус, но липса на оригиналност. Беше красиво, но стандартно, без всякакъв намек за личностно присъствие и одухотвореност. Нямахше и следа от това, което представляваше Джоу Лин Къмингс.

Разочарована, Шели се огледа отново с надеждата, че е пропуснала нещо. Не беше.

„Ако има нещо по-особено, освен несигурността, скрита под зашеметяващата външност на клиентката ми, то тя не му дава възможност да излезе наяве. Всичко, което е поръчала на партньора ми, е подбрано по каталога на музейните ценности. Може би следващата стая — помисли си тя — може би там няма да открия следи от Луи Четиринайсети.“

И отново надеждите ѝ се оказаха напразни.

Стая след стая, коридор след коридор — навсякъде един и същи почерк. Дори и помещенията за прислугата бяха обзаведени с грациозни мебели. Съчетанието между синьото, бялото и златистото действаше потискащо.

„Всъщност самите мебели са прекрасни — призна си Шели. — Изящни и изискани като всичко, което Брайън доставя за най-добрите

ни клиенти.“

Въпреки това еднообразието и монотонността на обстановката я караха да се чувства неуютно, сякаш беше в музей. Нищо в този перфектен дом не показваше, че тук живеят хора; човек можеше да се наслаждава на обстановката като на репродукция.

Тя прикри с ръка прозявката си и се опита да не мисли за интериора и вкуса на Джоу Лин. Бе очевидно, че клиентката ѝ не притежава достатъчна увереност в собствената си преценка и е оставила всичко на Брайън.

„Хора като нея са най-лесните клиенти — помисли си Шели. — Дай ѝ къща, обзаведена като последния музей, в който е влизала, и ще си мисли, че си най-великият дизайнер. Никаква индивидуалност и оригиналност. Надявам се да не покажа досадата и отегчението си поне докато свърша работата си. Ако въобще нещо може да се направи в подобен случай.“

Тя се огледа наоколо за някого, с когото би могла да разнообрази следващите няколко минути. Брайън и Джоу Лин вероятно бяха още в градината и обсъждаха моравата и мраморните статуи. Бели, разбира се. А може би щяха да се спрат на златни херувимчета... Шели сви рамене с примирение. Страхуваше се, че точно това щяха да направят. Отмина голямата, безупречно подредена, всекидневна с тежките кадифени завеси, закриващи изгледа към морето, и се отправи към крайното крило на къщата. Първата врата бе явно наскоро преобоядисана в бяло. Бяха ѝ поставили и неотменната златиста рамка. Шели въздъхна за пореден път и я отвори.

Стаята, която я очакваше, я накара да преглътне шумно от изненада — като че ли някой в къщата бе положил невероятни усилия да се пребори с френската префиненост. Разсмя се на глас — „Най-послед!“

Репродукциите в стил Луи Четиринайсети бяха просто погребани под разхвърляните купища дрехи, принадлежности за различни видове спортове и разни други неидентифицирани предмети. Стените бяха обкичени с постери на варвари в пълно бойно облекло и снаряжение, а завесите — навити около релсите. Сега природата бе станала част от стаята, сякаш врагът бе успял да се добере до здраво пазените порти на луксозния рай. Две инкрустирани чекмеджета зееха отворени и разкриваха неподредените чорапи и натъпканите фланелки. Леглото с

балдахин бе небрежно разхвърляно — снежнобялата кадифена покривка се дуплеше върху дебелия персийски килим, увенчана, на всичко отгоре, с чифт изцапани маратонки. На позлатената масичка се кипреше мръсен терариум, в който се разхождаше голяма колкото чиния костенурка. В ъгъла се виждаше още един с килнат настрана капак.

Удивена, Шели се заоглежда наоколо. Тя харесваше подобен вид хора, които не признаваха правила и етикети. Би работила с удоволствие за такъв човек.

„Съществуват толкова малко подобни екземпляри! — каза си тя почти с копнеж. — Възрастта не е от значение, но бих заложила на осемнайсет-двайсет години.“ Младата жена кимна одобрително към грациозно кацналия върху златистото бюро компютър. Кутии, пълни с дискети, бяха струпани върху комиксите и научнофантастичната литература. Вратата на гардероба бе полуотворена заради меча от „Междузвездни войни“, изподраскан и изкривен от многобройни битки. Около телевизора се търкаляха видеоигри, касети и джойстици. Но най-голямото предизвикателство бе стереоуредбата с огромни черни тонколони, достатъчно мощни, за да озвучат и хълмовете наоколо.

Шели се замисли за акцентите, които биха могли да допълнят живописния интериор на тази стая. На първо място в списъка постави една от картините, която висеше в собствения ѝ дом. Платното представляваше модерно пресъздаване на битката между Свети Георги и ламята. Щеше да подхожда чудесно на обстановката и мястото ѝ бе сред плакатите с войнствените варвари. Впечатлението би било наистина завладяващо — борбата между доброто и злото, живота и смъртта. Силата на картината се криеше в тайнствеността на сюжета, предизвикващ вълнение и размисъл, а и в кървавата драма, която не би оставила безразлично сърцето на който и да било тийнейджър.

Само ламята бе в състояние да накара да настръхне косата на всеки наоколо, независимо от възрастта — могъщите мускули на звяра напиреха и сякаш оживяваха на фона на проблясващия метал, очите ѝ грееха като диаманти, зъбите и ноктите ѝ носеха смърт. Свети Георги явно се готвеше за последния си бой.

„Би било чудесно допълнение към интериора — реши Шели, — но мебелите във френски стил трябва да се разчистят оттук. Толкова по

въпроса! Но пък цветовете... Бих могла да убедя някак си Джоу Лин.“

И тя започна да търси решения, като се опитваше да се съобрази с вкуса на клиентката. Синьото, бялото и златистото можеха да добият друг оттенък — от мекото френско изящество към великолепието на Средновековието. Необходимо бе само да се подхранят цветовете, синьото да изглежда достатъчно наситено, а златното да заискри с метални отблясъци. Ефектен модерен техно стил. Това е!

Идеята я вдъхнови и Шели се усмихна, запленена от картината във въображението си. Сложи ръце на хълбоците си и огледа помещението за последен път, за да запомни подробностите. След това излезе и тръгна към всекидневната, за да чуе безинтересните хрумвания на клиентката си. Дочу гласове и веднага разпозна обиграния, трениран в театралното училище, глас на Брайън Харис. После чу и Джоу Лин Къмингс. Жената се бе развела наскоро и притежаваше богатство, каквото и гръцкият цар Мидас не бе сънувал. Леките като полъх на вятър думи, подобни на въздишки, съвсем точно се вписваха в синьо-бялата феерия на Луи Четиринайсети.

Шели премина покрай огледалото в златиста рамка в края на коридора, като му хвърли бегъл поглед. На двайсет и седем, тя нямаше илюзии по отношение на външния си вид. Нито пък считаше, че другите имаха. Особено мъжете. След развода си преди пет годни бе наясно със себе си и живота. Още тогава бе решила, че смисълът се крие в работата, и бе залегнала здраво над бизнеса си. И сега можеше да каже, че е постигнала всичко сама, благодарение на ума и желязната си дисциплина, и не дължеше никому нищо. Особено пък на мъжете.

— Ето те и теб — каза Брайън. — Джоу Лин тъкмо ми разказваше за гръцките статуи, които видяла в Лувъра.

Бизнес партньорът на Шели бе висок, слаб, с мечтаната от много жени пепеляворуса коса. Притежаваше изкусителната, невинна красота на паднал ангел, но и първични инстинкти в бизнеса, които биха му помогнали да управлява спокойно дори и в ада. Шели поддържаше добри професионални връзки с младшия си съдружник, откакто той бе разбрал, че е в негова полза да я възприема като партньор, а не като жена за леглото.

— Сара Маршъл — продължи младият мъж — е убедила Джоу Лин, че ти притежаваш изключителния талант да създаваш изкуство от интериора, и то точно за определена личност.

— Съжалявам, че ви накарах да ме чакате, мисис Къмингс, но исках да разгледам къщата. Както винаги, Брайън е свършил чудесна работа — изпълнил е всичките ви желания.

— Наричайте ме Джоу Лин, моля ви. Когато чуя мисис Къмингс, винаги се сещам за майката на бившия ми съпруг... Ужасна жена.

— Джоу Лин — Шели протегна ръка и пое малката, изненадващо силна, ръка на другата жена.

Но това бе единственото, което не бе отгатнала. Всичко останало бе точно според очакванията ѝ, след като бе видяла интериора, избран по вкуса на клиентката ѝ. Външният вид на Джоу Лин бе отражение на банковата сметка на бившия ѝ съпруг. И нищо друго. Модерната прическа, дрехите, последен вик на модните подиуми, съвършеният грим, блестящите лакирани нокти и елегантни обувки — всичко бе изпитано до съвършенство. Проблемът бе, че цялото това изящество щеше да се окаже пълно безстилие веднага щом пристигнеше първото модно списание от крайбрежието.

И въпреки това жената бе зашеметяващо красива. Косата ѝ бе червеникаворуса, кожата — снежнобяла, очите — смарагдовозелени, а тялото... Тялото ѝ можеше да накара всяка манекенка да заплаче от завист.

— Кейн — каза Джоу Лин, като се извърна настрани, — това е...

Думите спряха на устните ѝ, защото чак сега разбра, че в стаята нямаше никой друг, освен тях тримата.

— Къде ли се е скрил този човек сега — измърмори тя, а после извиси глас. — Кейн!

Шели чакаше мълчаливо да чуе отговора от вътрешността на къщата. Но нищо подобно не се случи.

Внезапно очите на Джоу Лин се разшириха от изненада и тя възкликна:

— А, ето те и теб — погледът ѝ бе отправен зад рамото на Шели. — Наистина, скъпи, ти си най-невъзможният човек. Никога не си, където се очаква.

— Казвала си ми го и друг път — дойде плътният глас някъде зад Шели и я накара да се обърне сепната.

Въпреки гладката полирана повърхност на дървения под, тя не бе усетила приближаването на мъжа. Още повече че той не носеше меки обувки. Напротив, големите му крака бяха обути във високи ботуши,

стигащи до коляното. Облеклото му бе характерно за човек, тръгнал на лов в дива страна.

— Кейн — продължи Джоу Лин, — това е Шели, съдружничката на Брайън.

Шели учтиво протегна ръка към новопристигналия. Ръкостискането му бе съвсем неочаквано — също толкова изненадващо, колкото и безшумното му появяване. Силно и оставящо следа, някак безкомпромисно и съвсем неподходящо за мъж, който правеше компания на току-що разведената Джоу Лин. Човекът определено не приличаше и на лекомислен младок, поддържан от заможна жена. Но не беше и бизнесмен на възраст, намерил привлекателна млада любовница. Всъщност не се вместише в която и да било категория според представите на Шели.

Макар и обикновени, дрехите му бяха чудесно изработени. Гласът му, плътен и дълбок, звучеше малко дрезгаво и грубо. Тялото му, макар и в отлична форма, явно не бе резултат от фитнес — зали и треньорски съвети. Бе привлекателен, но чертите на лицето му бяха прекалено остри, за да е красив.

Беше висок, доста по-висок от средния ръст.

„Кестенява коса, надменни очи, ясно очертани устни, малко по-светли от косата мустаци и усмивка, която едва-едва разкрива острите зъби — мислено обобщил Шели наблюденията си. — Този екземпляр гледа на света отвисоко като добре охранен хищник — заключил тя и тогава ѝ хрумнала неочаквана мисъл: — Ако той е бил на мястото на ламята, Свети Георги е щял да бъде изяден със сигурност.“

В крайна сметка, Кейн не изглеждаше толкова плиткоумен, че да се възторгва от прелестите на Джоу Лин. От друга страна, бившият ѝ съпруг, припомни си Шели, ѝ бе показал достатъчно ясно какво представлява самецът с коефициент за средна интелигентност, когато насреща му стои създание с достатъчно голям бюст и тих като въздишка глас.

— Мисис Уайлд — каза Кейн. — Удоволствието е изцяло мое.

— Мис — поправи го автоматично Шели.

— Работата не ви ли налага да ви наричат мисис?

— Не. Ако някой наистина се интересува, аз съм представителка на отмираща порода. Държа да ме наричат мис.

Погледът му бързо обходи нежните линии на тялото ѝ и сякаш проникна под изящния плетен костюм в перлен цвят. Гневът, проблеснал в лешниковите ѝ очи при явното му нахалство, изчезна толкова бързо, като че ли никога не се бе появявал. Но Кейн го забеляза, защото го бе очаквал. Устните му се разтеглиха в ленива усмивка:

— Отмираща порода? Това не е ли още един начин да се каже „стара мома“?

— Кажете ми какво разбирате под това понятие и аз ще ви съобща дали се причислявам към тази категория.

— Жена, която не може да задържи мъжа.

— Бинго! — студено отговори тя, но очите ѝ се присвиха, за да не издадат колко я е наранил. — В моя случай „стара мома“ е разведена жена, която държи на моминското си име.

Той кимна равнодушно.

— Но се хващам на бас, че вие сте стар ерген — неотстъпчиво продължи Шели.

— Стар ерген?

— Мъж, който не е успял да задържи нито една жена! — обясни тя с учтива усмивка.

Някъде встрани Брайън се размърда нервно.

— Шели, защо не...

— О, Брайън — намеси се Джоу Лин. — Трябва да ми разкажеш повече за онази статуя на гръцки сатир, за която ми спомена преди малко. Мисля, че имам точното място за нея.

С тези думи жената хвана партньора на Шели под ръка и го отведе в единия ъгъл на дневната, където слънчевата светлина се опитваше да проникне през шифонените пердета. Без да си поеме дъх, тя започна да обяснява какво възнамерява да сложи в преддверието и в градината.

Но нито Шели, нито Кейн забелязаха отдалечаването на останалите двама. Те все още се изучаваха гневно.

— Всъщност винаги съм се считал за познавач на женската природа — каза мъжът.

— А, да — промърмори тя.

И преди той да е успял да продължи, Шели заговори с обиграния глас на водеща, която представя модна колекция:

— Предполагам, че въпреки външността си, вие също изисквате вашите жени да изглеждат зашеметяващо, нещо като военен трофей, нали?

Очите му се разшириха от изненада, после потъмняха от гняв. Тя се засмя и продължи с невинен глас, като си играеше с бижутата по пръстите на ръцете си:

— Несъмнено вашите жени са с размерите на гръцка статуя, но за сметка на това пък изключително подвижни в леглото. Би трябвало също да блестят с интелект и проникателност.

— Освен това да са впечатляващи и красиви — усмивката му бе мека, почти нежна, и не оставяше никакво съмнение, че я харесва.

— За да отговарям на подобни изисквания, би трябвало да се наредя на много дълга опашка. Благодаря, мистър Ремингтън, но имам много по-точна преценка за външния си вид.

Той се засмя меко:

— Наричайте ме Кейн.

— Много мъдро от ваша страна да ограничите възможностите ми.

— Относно имената ли?

— Да.

Шели усети как раздразнението ѝ постепенно се стопява, защото в сивите очи срещу нея проблясваше смях вместо надменност.

— Вие сте по-скоро от рода на предателите и ренегатите, нали?

— Зависи кого по-точно...

Внезапният писък на Джоу Лин прекъсна думите му.

И двамата с Шели рязко се обърнаха и затичаха към звука.

ГЛАВА 2

Джоу Лин стоеше сковано в другия край на огромната всекидневна. Когато се приближиха достатъчно, Шели и Кейн видяха мръсно розовата змия, свита удобно в яркото петно слънчева светлина.

Жената изпищя отново.

С едно-единствено движение на ръката, Кейн я вдигна и постави на безопасно разстояние. После се обърна, за да се разправи с влечугото. И замръзна шокиран.

Шели вече се бе навела над навитата змия и я вдигаше съвсем спокойно, като че ли това беше розова панделка, изпусната от непослушно дете.

Докато Кейн я наблюдаваше невярващо, Брайън издаде звук, подобен на женски писък.

— Ш... Шели, к... акво, по дяволите... — заекна той.

Джоу Лин бърбеше несвързано и стискаше ръцете на мъжа до себе си. Той я подаде на Брайън, въпреки че тя не искаше да го пусне, отмести ръцете ѝ и насочи цялото си внимание към Шели.

Тя бе застанала, обляна от водопада на слънчевите лъчи, и държеше извиващата се змия.

— Спокойно, Брайън, това тук е домашен любимец!

— Как можеш да бъдеш сигурна? — заекна отново партньорът ѝ.

Шели се опита да прикрие усмивката си, но не успя и наведе глава.

— Всичко е наред — успя да каже най-после тя. — Наистина, Брайън, този вид е много любвеобилен и флегматичен, когато ги нахраниш добре. Нарича се розова боа-констриктор.

Чу се нов вик — Джоу Лин пак не бе на себе си от ужас. С бърз жест, Кейн затисна перфектно начервената ѝ уста с ръка. После всички чуха как Брайън преглътна шумно:

— Боа? Ти каза боа! Но те ядат хора!

— Само в лошите, имам предвид, слаби филми за Амазонка. Този вид тук обича сухите местности и се храни с мишки.

Джоу Лин започна да издава странни звуци, подобни на мучене, и Кейн махна ръката си.

— Били! — дрезгаво изкрещя жената.

Нищо не бе останало от кукленската ѝ физиономия — бе бледа като платно, на бузите ѝ бяха избили две ярки червени петна.

— Ще го убия! Проклетият малък негодник! Казах му съвсем ясно, че не искам това проклето влечуго в къщата си!

В този момент се чу небрежното затръшване на входната врата.

— Мамо, аз съм — обади се момчешки глас. — Върнах се от плажа.

Момчето след малко се появи в стаята. Първото нещо, което видя, бе посивялото лице на майка си. Второто — любимата си змия, увита около ръката на някаква непозната жена. Устните му се изкривиха и изплюха дума, която бе приоритет на възрастните в подобни случаи.

Кейн тактично прочисти гърлото си, за да заглади впечатлението от неловката ситуация.

— Тя няма да направи нищо лошо — започна Били и забърза към Шели.

— Трябва да е женска — усмихна се Шели.

— Не. Това е мъжка змия.

— Той наистина е чудесен — изкоментира тя. — Как го наричаш?

— Името му е Скуизи Гълтача. Какво по-подходящо?

Този път Шели се разсмя гласно. Смехът ѝ бе жизнерадостен и топъл, без каквато и да било преструвка.

Кейн несъзнателно направи крачка към нея, сякаш бе насекомо, заслепено от ярка светлина. Впечатли го тази невероятна комбинация от интелигентност, чувство за хумор и женственост, толкова интригуваща на фона на перфектната излъсканост на физиономията на Джоу Лин, поддържана с единствената цел да съблазнява.

— Аз съм Били — момчето протегна ръка към Шели. — А ти коя си?

— Шели — каза тя.

— Господи, децата ти са големи късметлии. Не мога да повярвам! Майка, която не се страхува от змии! — той поклати глава,

като явно обмисляше неограничените предимства на подобно съжителство.

— Кейн — гласът на Джоу Лин трепереше от гняв. — Убий я!

— Боже господи, мамо! Не можеш да имаш предвид това!

— Мога, по дяволите! Кейн, направи нещо!

— Става въпрос само за два месеца, чичо Кейн! — думите бяха отправени към мъжа, но умоляващият поглед на момчето не изпускаше Шели. — Не мога да го взема с мен вкъщи, защото татко не е в страната — обясни й той. — А икономът няма да разреши на Скуизи да живее в къщата, ако аз не съм там, обаче аз съм тук, а не там, защото съм тук.

— Убий я, Кейн! — продължи да настоява Джоу Лин. — Веднага!

Били умолително се взираше в мъжа, после отвори уста да заговори. Кейн го прекъсна с повелителен жест и се обърна към Шели.

— Шели?

Тя го разбра. Усмихна се леко и каза:

— Ще ми разрешиш ли да се грижа за Скуизи, докато баща ти се върне и те вземе? — Младата жена погледна към Били.

— Ще го направиш за мен?

— Разбира се.

— Ъ... Той яде само живи мишки... — колебливо прошепна момчето, разкъсвано между желанието да бъде искрено и стремежа да запази живота на любимеца си.

— Знам. Баща ми е херпетолог. Знаеш ли какво означава?

— Да. Човек, който изучава влечугите.

Двамата не забелязаха, че Кейн вървеше след тях с тиха, плъзгаща се походка и слушаше внимателно. Испитваше същата възбуда като в деня, когато бе изследвал онези скали, за да открие минерали, а вместо това бе попаднал на жила от чисто, самородно злато. И в този момент усети треската на откритието да го разтърсва като електрически ток. Сетивата му бяха изострени до краен предел.

— Баща ми е очарован от това, което той нарича „пясъчна екология“ — продължаваше Шели.

— Ще ми обясниш ли?

— Накратко, той изследва как влечугите се приспособяват към най-сухите места на земята. Както знаеш, повечето от пустинните змии

са отровни. Много отровни. Изглежда, те принадлежат на пустинята, представляват нейна основна характеристика, както и липсата на вода.

— Като пустинята Моджави?

— Също Сахара и Сонора и много други. Докато бях дете, пътувахме много. Живели сме в повечето големи пустини.

— Уоу... Винаги съм искал да живея в пустиня.

— Тук, в Южна Калифорния, си на една крачка от нея. Без да внасяме вода, не бихме издържали и месец.

— Наистина ли?

— Вярно е — обади се Кейн, който явно се забавляваше.

Шели стреснато се извърна.

— За толкова едър мъж, какъвто сте, се движите прекалено безшумно — кисело каза тя.

— Самата вие сте по-изненадваща.

— Къде е Джоу Лин? — Шели се повдигна на пръсти и се опита да надникне зад рамото на мъжа.

— Мама никога не би дошла в стаята ми. Тя я мрази.

— Мм... — успя да каже Шели.

— Стаята ми я кара да се чувства нервна — продължи Били. После вдигна примирено рамене. — Всъщност повечето неща я изнервят. Ей, хайде да вървим...

Кейн се наведе към Шели и прошепна тихо, за да не го чуе Били:

— И аз усещам змия. Само че около сърцето си.

— Боа-констриктор?

Но въпреки че думите й прозвучаха свадливо, тя усети, че не се дразни от близостта на този мъж.

— Познавач на сърцето, търсещ топлина — поправи я той.

— Скуизи — умолително извика Били. — Тръгваме!

— Дай го тук — каза Кейн.

— Хей, ти също не се страхуваш! — възхити се Били. — Да не би и ти да се интересуваш от херпетология?

— Не, но и аз съм бил някога момче.

— Трябва да е било много отдавна — прозвучаха нещо детските думи.

— Поне преди век — засмя се чичо му.

Шели се подсмихна. Лицето ѝ придоби сериозно изражение веднага, щом като мъжът я погледна. Очите му бяха толкова близо, че

тя можеше да види синьо-черните проблясъци на зениците върху сивите ириси. Видя и как, съвсем неочаквано, зениците му се разшириха, а ноздрите потрепнаха, сякаш надушваха плячка. Въпреки че не я докосваше, Шели усети, че се изгубва в излъчването на мощното му присъствие — топлият му дъх галеше устните ѝ, наоколо се носеше острата миризма на парфюма му, тялото му ѝ изпращаше топлината си като искрено обещание за нещо предстоящо. Погледът му се премести върху устните ѝ и тя почувства странно неудобство.

— Шели! — Брайън се бе появил на прага. — Ако наистина имаш сериозно намерение да вземеш това... — той спря рязко и погледна към Били: — Ако си решила да се занимаваш с това ъ... създание, ще трябва да си поръчаш такси.

Тя кимна с безразличие.

— Защото аз няма да взема тази ши... проклета змия в колата си.

— Няма никакъв проблем — намеси се Кейн.

По някакъв начин тонът му я накара да потрепери и тя облиза несъзнателно долната си устна. Очите му проследиха розовия връх на езика ѝ и Кейн нечуто въздъхна.

— Ти не знаеш дори къде живее тя — възрази Брайън.

— Няма значение. Ще я заведа, където пожелае.

— Това на практика е неограничена територия — иронично подхвърли партньорът ѝ.

— И аз мисля така.

Настъпи неловко мълчание. После Брайън сви рамене с гневно движение.

— Чудесно — каза той. — Тогава аз ще заведа Джоу Лин до „Златната лилия“, за да разгледа магазина. Съгласна ли си, Шели?

— Разбира се.

— Добре. Сигурна ли си? — предизвикателно продължи Брайън.

Шели неохотно отмести поглед от блещукащите пламъчета в очите на Кейн, които я караха да се чувства замаяна, сякаш стоеше пред дълбоки, изпълнени с тайнственост, езера.

— За какво трябва да съм сигурна? — попита тя.

Брайън отново повдигна рамене и се извърна.

— Не се притеснявай да покажеш каквото и да било на Джоу Лин. Само се съобразявай да е от каталог или историческа книга. Така ще е напълно доволна.

Най-после партньорът ѝ се усмихна с обикновената си, чувствена усмивка.

— Ще ѝ предложи каквото трябва. Ще действам много внимателно — увери я той. — Знам, че клиентката ни преживя ужасен ден.

Шели бързо погледна към Кейн, като се опита да открие ревност в очите му, но той явно нямаше нищо против да остави Джоу Лин във вещите ръце на Брайън. Като имаше предвид колко страхотно изглеждаше партньорът ѝ, тя си помисли, че или „чичото“ на Били въобще не ревнуваше, или пък беше изключително самоуверен. Или и двете.

— Много мило от твоя страна — каза тя разсеяно на партньора си. — Ще се срещнем в магазина веднага след като оставя Скуизи у дома.

— Няма нужда да бързаш — отговори Брайън, като се взираше в лицето на Кейн със същата настойчивост, с каквата и тя преди малко.

— Няма — увери го спокойно Кейн.

Партньорът ѝ измърмори нещо и тръгна към изхода на къщата.

— Приятел? — меко попита Кейн.

— По-лошо. Партньор.

— И в леглото ли?

— В бизнеса.

— Както кажеш... — погледна я той.

— Щом не искаш да ми вярваш, защо въобще си правиш труда да питаш? — Шели се извърна към Били. — Това там не е ли терариумът на Скуизи?

— Ами, да. Трябва да съм забравил открехнат капака сутринта. Закъснявах — добави момчето.

Шели имаше чувството, че това му се случва постоянно, но не можеше да го обвини. Самата тя бе под влиянието на калифорнийското горещо, изпепеляващо слънце, което ѝ носеше дълги, безсънни ноци, изпълнени с копнежи по всички онези диви места, където бе израсла. Насила прогони спомените от съзнанието си. „Направих свободно избора си, когато бях на деветнайсет — напомни си тя. — Тогава реших, че предпочитам спокойствието и сигурността. И собствен дом.“

Да, тогава се бе нуждаела от увереността, че ако ѝ се наложи да вика за помощ, отговорът щеше да е на език, който тя разбираше. Но

още по-силно бе изпитала желанието да знае, че някъде, на някакво местенце на тази земя, има нещо, което ѝ принадлежи изцяло.

И тя остана и построи този дом.

— Добре, Били — каза Шели с ясен глас. — Да тръгваме.

— Това влечуго може да причини неприятности върху мотора — обади се Кейн.

— Мотор! Да не искаш да кажеш, че си го докарал? — възкликна Били.

Кейн започна да обяснява, но после реши, че ще е по-добре да премълчи. Лицето на момчето бе безизразно, по него не личеше нито ентузиазъм, нито копнеж.

— Имам мотор — каза то. — Но мама няма да ми разреши да го карам.

Сега то наблюдаваше мъжа с нямо обожание и Шели почувствува как сълзите пълнят очите ѝ. Родителите ѝ я бяха мъкнали из целия свят, но поне ѝ бяха спестили ада на развода.

— Знам за мотора — каза Кейн със странно груб глас. — Точно затова съм тук. Дейв и аз решихме, че няма да е лошо да съм при тебе, докато той е във Франция.

— Ти не си дошъл заради мама? — заекна Били.

— Тук съм, за да видя теб.

— Тя знае ли?

— Не.

— Тогава не ѝ казвай. Тя мрази всичко, което татко прави.

Кейн се опита да намери подходящите думи, но не успя. Най-накрая просто сложи голямата си ръка върху рамото на племенника си.

— Ще поработим някога с теб по въпроса — каза той. — А сега би ли ни заел каската си?

— Тази? — Били учудено посочи към очукания шлем.

— Да нямаш нещо по-добро?

— Не — Били вдигна каската, обърса я от праха и с опитно око огледа Шели. — Ще ѝ стане само ако махне оня глупав ластик от главата си.

Лявата ръка на Кейн се стрелна толкова бързо, че Шели въобще не можа да реагира или да възрази. Усети силните му, търсещи пръсти и изпита неочаквано силно удоволствие от докосването. Секунда след това косата ѝ се разпиля по раменете. Той погали врата ѝ под гъстите

кичури, преди да се отдръпне, като остави след себе си усещането за непознат досега трепет.

Били нагласи шлема на главата ѝ и отстъпи доволен встрани.

— Все едно че е направен за теб — възхити се момчето.

Шели разсеяно кимна. Тя все още бе под въздействието на трепета, предизвикан от Кейн.

Мъжът повдигна ръката си, която преди малко бе заровил в косата на Шели, и ноздрите му потрепнаха, усетили уханието на парфюма ѝ. Погледна към нея отново, с желанието да я притегли към себе си и пак да почувства тежките кичури, да вкуси от примамващите го устни. Наблюдаваше я и се чудеше дали жената бе изпитала същото първично влечение както него. Намери доказателството в разширените от удивление зеници и неспокойното потрепване на устните. И в този момент разбра, че му се искаше да я повали още сега на пода и да потъне в нея, докато неудовлетворението и самотата останат само далечен спомен.

Но не успя. Не можеше да мисли за нищо друго, освен за момента, в който щеше да слее тялото си с нейното и да усети сладкото ѝ ухане.

Шели сведе поглед, защото не можеше да издържа повече на явното желание, което се четеше в очите му.

Пое дълбоко дъх, за да прикрие и успокои бурята, развихрила се в тялото ѝ, и си помисли, че досега не бе срещала мъж, който да я вълнува толкова много. Усещаше всяко негово движение, трепваше при металните отблясъци на светлината в гъстата му коса, при вида на къдравите мустаци, обрисоващи най-чувствената уста, която бе виждала някога.

— Били, донеси една възглавница... имам предвид калъфката — изрече тя и притвори очи.

— Каква калъфка? — попита Били.

— Ами, ще нося Скуизи в нея.

— Чудесна идея. И без това мразя тези проклети дантелени неща. Майка ми е трябвало да каже на декоратора, че не съм момиче.

Шели се извърна бързо от Кейн и свали калъфката на едната от възглавниците. И веднага разбра защо Били бе готов да се раздели с нея. Снежнбялото нещо изглеждаше повече като част от дамско

бельо, отколкото като спална принадлежност. Тя с неодобрение огледа дантелената пяна в ръцете си.

— Може би ние ще трябва... — обърна се тя към Кейн, очаквайки помощта му. Когато двамата напъхаха Скуизи в калъфката, Кейн се обърна към Били:

— Не се притеснявай, ще се грижим добре за него.

Момчето кимна, но изражението му не се промени:

— Знам — каза то. — Но ще ми липсва компанията му.

— Ще идваш да го виждаш, нали се уговорихме? — напомни му Шели.

— Да, разбира се — тонът на момчето показваше същите чувства, както и лицето му.

Били бе сигурен, че това е само още едно от обещанията на възрастните, което ще бъде забравено на другия ден.

Шели разбра.

— Не говоря празни приказки! Ще те чакам!

Преди да успее да продължи с уверенията в добрите си намерения, Кейн повдигна брадичката ѝ и с ловки движения надяна каската върху главата ѝ. Очите му проблясваха гневно, но тя знаеше, че яростта му не е заради нея. Самата тя много ясно можеше да си представи самотното лято, което предстоеше за малкото момче в изисканата къща на Джоу Лин Къмингс.

— Добре ли е? — попита я Кейн. — Да не е прекалено стегната?

— Точно по мярка!

Били ги последва любопитно през коридора до изхода на елегантния дом. Отпред бе паркиран най-страхотният мотор, който бе виждал някога.

— Невероятен е — възкликна той с благоговение.

Мощните, изящно издължени линии на корпуса на мотора напомняха на Шели за гъвкавото тяло на черната пантера, пригответила се за скок.

Кейн се метна на мотора и погледна към нея. Предизвикателството в очите му бе явно и Шели леко се усмихна. Постава ръка на рамото му, сложи крак на стъпенката и спокойно се настани зад гърба на мъжа. Сякаш го бе правила поне сто пъти! Но това бе и самата истина — там, където бе преминало детството ѝ,

моторите и колелата бяха много по-разпространени и удобни от колите.

В този момент мощната машина въздъхна и оживя.

— Стискай здраво калъфката — извика Били.

— И мен — добави Кейн.

— Ще се грижа за него — извърна се Шели към момчето.

— За чичо ми ли? Той няма нужда от никакви грижи!

— Скуизи... Имам предвид Скуизи — прекъсна го тя.

— Не се хващай на бас за това! — Кейн закопча шлема си.

— Попаднала съм в лудница! — надвика шума на мотора Шели.

— Беше! — погледна я през рамото си мъжът. — Сега ще те измъкна оттук. Готова ли си?

„Не!“ — искаше да изкрещи Шели, но примирено обви едната си ръка около кръста му и каза през зъби:

— Можеш да тръгваш!

Ревът на машината превзе всичко наоколо и след секунда моторът изчезна зад първия завой на прашния път.

ГЛАВА 3

Вече навлизаха в алеята пред дома ѝ. Кейн се пресегна и изключи двигателя. Тя забеляза, че всичките движения на Кейн бяха спокойни и премерени. Не можеше да се въздържа и да не го наблюдава. Откри, че е толкова силен, колкото и концентриран в това, което върши. Бе карал мощната машина умело и много внимателно. Бе предпазлив към движението около себе си и не пое никакви рискове. Отстъпваше дори и пред някои баровци, които си мислеха, че са единственото важно нещо на пътя. Тя се възхищаваше на шофирането му точно толкова, колкото и от умението му да се справи със змията.

И точно тук беше проблемът.

„Харесвам го прекалено много — призна Шели. — Били го нарече чичо, но не ми се вярва да е брат на Джоу Лин.“

Защото много жени караха децата си да се обръщат към любовниците им с „чичо“. Това създаваше илюзията за семейство там, където съществуваха всякакви други взаимоотношения, но не и семейни. Мисълта, че Кейн е любовник на Джоу Лин, никак не допадна на Шели.

„Всеки мъж, който си мисли, че Джоу Лин е подходяща партия, греши. Аз вече направих същата грешка с бившия си съпруг и не смятам да се впускам в авантюри от подобен род.“

„Стига ми!“

Но безпокойството я обзе отново. Познаваше се добре и знаеше, че няма да постъпи благоразумно. Въпреки че бе наясно колко неподходящ е Кейн за нея, бе прекалено впечатлена от него. Още усещаше топлината на тялото му и играещите мускули, докато се возеха на мотора. Всичко у него ѝ харесваше — от бронзовите отблясъци на косата до широките рамене и дългите, силни крака. Сепна се и чак сега осъзна, че се е замислила и все още седи зад гърба му, обвила кръста му с ръка, въпреки че отдавна бяха спрели. Отдръпна нервно ръката си, сякаш я бяха опарили.

Ако Кейн бе забелязал тази внезапна реакция, той въобще не го показва. С привичните си спокойни, плавни движения скочи от мотора, свали шлема си и го окачи на ръкохватката. Шели се почувства неловко от собствената си несръчност и сковано се измъкна някак си от седалката. За Скуизи не бе по-лесно. Боата се мятеше и напираше да се освободи от калъфката.

— Спокойно! — мърмореше Шели.

Но Скуизи продължаваше да се бори да пробие дупка в затвора си и да излезе. На Шели не ѝ оставаше нищо друго, освен да държи здраво торбата и да се опита да свали каската със свободната си ръка.

Силни, загорели от слънцето пръсти отместиха нейните. Движеха се бавно, много бавно, като милувка, докато разкопчаваха каишката. Той махна шлема и го остави до неговия, като не отделяше потъмнелия си поглед от лицето ѝ. Отмести и прибра разпилените кичури коса зад ушите ѝ и тя въобще не помисли да възрази. После се наведе към нея:

— Не пициш, когато видиш змия — започна Кейн с тих глас, — не правиш физиономии, като те поканят да се повозиш на мотор. Какви други условности пренебрегваш, Шели Уайлд?

Разумът ѝ се върна точно когато устните му докоснаха нейните, и тя отстъпи назад.

— Не се целувам с непознати! Мисля, че това имаше предвид?

Очите му потъмняха още повече. След секунда мъжът успя да възвърне самообладанието си, въпреки че напрежението не беше отминало.

— Работата е там, че около теб се чувствам толкова спокойно, сякаш се познаваме отдавна. А и ти със сигурност не се отнасяш с мен като с непознат.

Протегна ръка и я помилва по бузата. Шели отмести галъвните пръсти и ги постави върху калъфката с мятация се Скуизи.

— Това е Скуизи. Домашен любимец. И той не различава чужденците от дебелите връзки за обувки.

Кейн искрено се разсмя и не настоя за целувката, която явно толкова много искаше. Той хвана с едната си ръка калъфката, с другата придърпа Шели към себе си и тръгна редом до нея към къщата.

Всъщност впечатлението му от постройката бе съвсем непълно, защото, както много други в Калифорния, къщата бе построена с

изглед към планината, а не към улицата. Поради тази причина архитектът въобще не се бе старал да я прави да изглежда представителна откъм предната част. Затова Кейн реши, че става въпрос за нещо съвсем обикновено — едноетажна постройка, пригодена за отдых през уикенда, съвсем обичайна за калифорнийския стил на живот. Покривът бе от кедрово дърво, много устойчиво на пожари, а стените от термично стъкло, рамкирано с оригинално червеникаво дърво. Тесният двор бе засаден с растения, отлично поддържани и поливани, които създаваха необичаен контраст на фона на жълтеникавата изсушена дива трева и мръснокафявите храсти. Райското кътче бе отделено от околната скучна гледка с шестфутова ограда от явно любимото на Шели червеникаво дърво.

— Внимавай — обърна се Шели към Кейн. — Една от дъските на верандата е разхлабена. Все си казвам, че е крайно време да я поправя, но...

Но Кейн не обърна внимание на думите ѝ. В момента, в който прекрачи прага на жилището, той разбра колко погрешна бе първоначалната му представа. Всъщност бе видял само върха на айсберга от стъкло и дърво, в който го въведе Шели.

Построена във вътрешността на самия хълм, къщата се спускаше плавно на три нива. Тук архитектът се бе възползвал от предимствата на ландшафта — планината бе образувала естествена площадка — и бе изградил плувен басейн, вътрешен двор, място за барбекю и цветна градина.

Басейнът изпращаше примамливи отблясъци, които обещаваха прохлада и удоволствие. Лекият бриз, извиращ от клисурата дълбоко в низините на планината, разнасяше свежия дъх на диви цветя из цялата къща. Вълшебното сияние на Южна Калифорния нахлуваше свободно през отворените прозорци и озаряваше всичко в златисти багри.

Кейн стоеше в центъра на първото ниво и замаяно се оглеждаше наоколо с желанието да запечата великолепия ефект в съзнанието си. Никога не се бе чувствал толкова у дома си, както в това място, където влизаше за първи път. Всичко: от меката светлина, излъчвана от червеникавото дърво на пода, до гладките снежнобели стени и гредите на тавана въздействаше необикновено върху чувствата му. Помисли си, че този дом бе едновременно модерен и някак първичен. Тук планината бе толкова висока, че напълно заслужаваше името си.

Скалистите ридове бяха обрасли с храсталаци, гъсти и изсушени от слънцето, и се извисяваха толкова стръмно нагоре в небесата, че дори и жадният за разрастване Лос Анжелис не бе могъл да ги погълне. Никой не можеше да се пребори с тази царствена природа, освен дивите животни, които не се поддаваха на опитомяване от човека.

Кейн разбра внушението на пейзажа. Самият той бе търсил подобно нещо из целия свят. Фактът, че подобни кътчета съществуваха в Ел Ей, беше една от причините да го избере за постоянното си пребиваване, когато бе в страната. Явно Шели изпитваше същото. Защото само на неколкостотин фута от виещия се към къщата път природата не се бе изменила от времето, когато испанският капитан бе сгрешил и нарекъл това кътче от континента на мечтаната и споменавана само в разказите на старите мореплаватели земя — Калифорния.

Мъжът продължи да изучава земята наоколо. Къщата на Шели и още няколко други подобни постройки представляваха скъпоценна перлена огърлица, проточила се по билото на стръмните хълмове. Ниско долу се виеше тънката ивица на пътя, която едва се различаваше от гъстите храсти, преминаващи в скалите. В далечината се виждаха други нанизи от белоснежни къщи, наредени по протежението на други хълмове, чиито вериги започваха от океана и продължаваха стремително нагоре, към билото на планината. Тук-там скалистите вериги бяха нарушени от равнината на долините, където се кипреха по-големи населени места, рояха се градчета, превзели достъпната земя.

Но не и тук. Не и на този хълм. Там, където Шели бе построила дома си, природата дишаше и живееше свободно като някое диво същество, каквото всъщност и беше.

— Невероятно! — възкликна най-после Кейн.

Той не очакваше отговор. Дори не усещаше, че бе започнал да говори на глас. Беше се вгълбил в природата и в собствените си чувства. Поглъщаше първичната хармония на земята и къщата с всяка фибра от тялото си. После, постепенно, други неща привлякоха вниманието му и мъжът откъсна поглед от скалистите хълмове. Самото помещение, в което стоеше, заслужаваше да бъде разгледано подробно — мебелите бяха разпръснати, но образуваха функционални групи. Цветът и материите отразяваха като ехо вълшебния изглед. Навсякъде

в огромната стая се виждаха произведения на изкуството. Мъжът кимна с разбиране и леко се усмихна. За разлика от Джоу Лин Шели бе подбрала мебелировката и всичко останало заради прекрасната хармония, а не заради формата или стила.

Светлият кашмирен килим блестеше като басейна отвън и заемаше една трета от стаята. Други, по-малки килими създаваха интимни кътчета заедно с мебелите върху тях. Вдясно от себе си Кейн забеляза прекрасен японски скрин от деветнайсети век с рисунка, изобразяваща бели жерави. Други по-малки ракли и сандъци оформяха обширното пространство, като го разделяха на отделни кътове, създаващи уют и удобство.

Докато той се любуваше на обстановката, Шели мълчаливо го наблюдаваше. Беше забравил напълно за боата и калъфката се извиваше непрекъснато в дясната му ръка. Шели стоеше и се чудеше какво си мисли този мъж, застанал пред картината на танцърката, чиято женственост и сила бяха запечатани за вечността от четката на художника.

Дали разбира какво се крие под, на пръв поглед, елементарната същност на тази ескимоска дърворезба на стара жена? Може ли да проникне под повърхността и да види смелостта и спокойствието на духа?

Дали му прави впечатление само блясъкът на слоновата кост на онзи Арабски шах, или се любува на съвършенството на фигурите и вечното предизвикателство към човека, което изразява тази игра?

Дали открива нещо друго, освен ценността на антиката, в оня египетски скарабей, или осъзнава човешкия страх и благоговение пред митичното съществуване?

Когато мъжът се спря пред стъклената кутия, тя притаи дъх. Вътре бе един от любимите ѝ предмети — ягуар, издялан от немски майстор от голямо парче опал, което си стоеше все още в отломъка скала, който го бе приютил и оформил с годините. Камъкът бе австралийски и носеше блясъка на синьо-зелената природа, на места излъчваше оранжево златисти сияния, преливаше се във всички цветове на дъгата, за да изкристализира на повърхността в сребристойбялата прозрачност на ефирно заоблачено небе. Художникът бе издялал тялото на огромната котка в самия опал. Изключителната виталност на звяра контрастираше ярко на фона на вечността,

излъчвана от синьо-зелената сърцевина на опала. Ягуарът бе хванат в капан, смъртоносен капан, в момента на тържеството на физическата си красота и мощ. Самият камък бе сив, почти чер, носещ сенките на великата джунгла и някаква особена праисторическа прелест. Самата рисунка бе необикновена и заслужаваше цената, която бе платила за нея. Но това, което бе привлякло Шели, и тя не бе могла да му устои, бе малката рубинена пеперуда, кацнала на една от златистите лапи на котката. Големите ѝ крила бяха полуразтворени, жилките по тях образуваха ефирна мрежа. Пеперудата бе напълно спокойна. Някак си художникът бе успял да придаде на огромната котка не само изражение на изненада, но и на удоволствие. Ягуарът не знаеше защо, но се наслаждаваше на късчето нежна красота, кацнало доверчиво върху лапата му.

Кейн бе придобил абсолютно същото изражение, когато бе видял как Шели вдига змията, накарала Джоу Лин да изпадне в истерия.

Нещо помръдна и Шели бързо се извърна. С плавна, дебнеща походка, с трептящи от напрежение мускули към тях се приближаваше огромна котка. Очите на животното светеха с опасен блясък, впити в калъфката, която примамливо се извиваше и играеше, прикрепяна от голямата ръка на Кейн.

Младата жена скочи към него, грабна змията и я вдигна високо над главата си. Опита се да задържи гърчещата се дантелена калъфка, но загуби равновесие и започна да пада право към стъклената клетка на ягуара. Когато Кейн я прихвана и спаси любимата ѝ статуетка, Шели облекчено въздъхна и го обгърна със свободната си ръка, за да се изправи. За момент се почувства както на камиона, но после усети разликата: сега мъжът стоеше право пред нея, вперил очи в лицето ѝ и притиснал цялото си тяло по протежение на нейното. Това я накара да се изчерви от неудобство.

— Нямахте да изтърва Скуизи — меко каза той, като не пропусна да забележи предателската червенина по бузите ѝ.

Шели измърмори първата дума, която ѝ хрумна:

— Надж!

— Не разбирам за какво говориш — продължи Кейн, — но истината е, че не се оплаквам — и той още по-плътно я прегърна.

— Наистина не разбираш — заобяснява тя, като отчаяно се опитваше да избяга от красивата му уста, която заплашително се

приближаваше с всяка следваща дума към нейната. — Надж щеше да хване Скуизи!

Настойчивите му устни се поколебаха за миг, после се разтегнаха в мързелива усмивка:

— Звучи забавно...

— Кое?

— Ами извинението ти за въображаемото нещо, дебнещо Скуизи. Докато всъщност ти ме провокира да те прегърна и го направи много секси.

Шели издаде задавен звук, нещо между въздишка на отчаяние и смях.

— Надж е котката ми.

— Сега вече си обяснявам какво става с мен.

— Така ли?

— Тъкмо бях започнал да си мисля, че имаш и трети крак.

Младата жена погледна надолу.

— Това е Надж...

— По-скоро ноктите му!

— Ако ме пуснеш, веднага ще...

— Не се безпокой — каза мъжът и устните му отново се приближиха. — Всъщност нямам нищо против нокти.

Целувката му беше като усмивката, бавно и чувствено проучване на възможностите, които предлагаша устните ѝ. Шели се почувства като малкия рубин — пеперудката, кацнала върху могъщата лапа. Тръпки на удоволствие разтърсиха тялото ѝ и тя отвърна на целувката всеотдайно и нежно. Беше минала цяла вечност, откакто разрешаваше на мъж да я целува по този начин. И никога досега не се бе наслаждавала на целувка дори и наполовина както сега.

Но още едно топло, гъвкаво тяло се плъзна между техните. Надж търсеше нов път, за да се добере до игривата калъфка. Познатото умилкване на котката върна Шели в действителността. Тя си припомни къде се намира, коя всъщност бе и какво наистина иска от живота. Нежните целувки на един непознат определено не бяха сред целите ѝ.

Внезапната скованост на тялото ѝ постигна желанието резултат — мъжът неохотно прекъсна целувката и я пусна.

— Кейн, аз не...

— Знам — дрезгаво я прекъсна той. — Ти не се целуваш с непознати. Но аз не съм ти чужд, Шели!

— Но...

— Вече знам, че харесваш неща, едновременно красиви и необичайни, цивилизовани и заедно с това необуздани. Знам, че си интелигентна, самостоятелна и с добро сърце. И съм сигурен, че въпреки решението си, ти ще бъдеш с мъж, когото едва познаваш, мъж, който току-що мина през ада заради теб.

Тя отвори уста, но не успя да изговори нито една дума.

Кейн се усмихна нежно:

— Знам още, че си по-сладка и по-всеотдайна отколкото в най-красивите ми сънища. И си също толкова изящна като оная рубинена пеперуда, потрепваща в ноктите на ягуара.

— Кейн — прошепна тя.

Устните му погалиха нейните:

— Непознат ли съм, Шели?

— Н... не — прозвуча страховито, — но аз знам толкова малко за теб...

— Ще ме опознаеш.

Надж се опита да се покатери върху коляното на Кейн. Сега вече мъжът погледна надолу.

— Господи! Та това нещо е голямо почти колкото рис!

— Така е. Този вид, както и хималайските, са сред най-големите между домашните котки.

— Домашна?

Той отново погледна към Надж.

— Уверена ли си? — сухо попита мъжът.

— Котките са си котки, няма значение къде живеят.

Надж се изправи на задните си крака и игриво се пресегна към кальфката със Скуизи. Шели продължаваше да я държи далеч от домогванията на котката, но ръката ѝ започваше да трепери от усилието.

— Разреши на мен — Кейн се протегна, пое змията и я повдигна високо. — Сега изведи котката.

Шели се приведе, сграбчи Надж и я поведе към вратата. Отвори с едната си ръка, докато с другата избута огромната котка навън.

— Чао, Надж. Ще те извикам за вечеря.

Котката потръпна ядосано и тръгна да търси по-лесна плячка.

Шели се извърна и видя, че Кейн отново изучаваше стаята с нетърпелив поглед. Тя забеляза, че мъжът одобрява видяното. Това я зарадва почти толкова, колкото гладната му и настойчива целувка.

— Обикновено, веднага мога да определя с какво се занимава човек, за да се прехранва, щом разгледам дома му.

— Е?

— Ти ме впечатли.

Тя прехапа език, за да не се впусне в излишни обяснения кой кого бе впечатлил и как го бе направил.

— Какво имаш предвид?

— Въпреки че мебелите ти са от най-различни краища на света и независимо от това, че някои струват няколко пенита, а други хиляди долари, всичко е в абсолютна хармония. Тази стая не може да се определи нито като женска, нито като мъжка. Не може да бъде наречена модерна или старомодна. Тя е подходяща за всеки човек.

— Благодаря за оценката.

— Няма защо.

Той се извърна внезапно и видя одобрението в лешниковите очи срещу себе си.

— И така, с какво се занимаваш, за да живееш?

— Придавам завършеност на нещата.

Устните му се изкривиха в иронична усмивка:

— Не можеш ли да бъдеш по-точна?

— Да, разбира се. Моите клиенти са много богати хора, които се озовават по различни причини на определено място за определено време, пет месеца например, но искат временният им дом да бъде удобен и отговарящ на изискванията и характера им, отколкото някой хотелски апартамент.

— Ако са толкова богати, защо просто не си купят мястото и къщата?

— В този случай те ще трябва да полагат определени грижи за имота и през времето, когато не са в него. Повечето от тях предпочитат да купят само мебелите — обясни тя. — Хайде, нека сложим Скуизи на безопасно място. Ела с мен.

Шели не видя типично мъжката усмивка на Кейн, защото вече се бе обърнала. Той би бил доволен да последва примамливо извиващите

се хълбоци, където и да го поведяха. Но знаеше, че ако направеше още някоя подобна забележка, жената щеше отново да се свие в черупката си.

— Значи ти наемаш къщи за безумно богати клиенти?

— Не. Това вършат посредници. Аз доизкусуриявам нещата.

— Не се ли нарича дизайнер на интериора?

Докато разпитваше, мъжът внимателно изучаваше къщата.

— Не е точно това — отговори Шели. — Аз не се занимавам с определяне на цвета на стените например или с тъканите и тапетите. Повечето от моите клиенти вземат под наем всичко — от ориенталското килимче пред камината, до картините на Пикасо. Това е в ресора на Брайън — декорът, мебелировката — основното, така да се каже.

— И накрая ти довършваш работата.

— Имам склад с най-различни предмети — кимна тя. — Произведения на изкуството, с които мога да придам характер и персонално излъчване на наетите къщи, мебели и декор.

— Но ти самата не живееш в дом под наем!

— Да. Това е моят собствен дом.

Лекото наблягане върху думата дом в голяма степен показва отношението ѝ към въпроса.

— Значи, въпреки че добре разбираш какво значи да си без постоянен дом — бавно започна той, — ти си превърнала това място в част от себе си, дори и да не можеш да си позволиш да останеш задълго.

— Прекарах детството си в търсене на дом, мое собствено местенце, сигурност, за която бълнувах през нощите...

Шели рязко спря, като осъзна какво всъщност му казваше. Това бе нейният кошмар, най-лошото, което ѝ се бе случило. Детството ѝ бе преминало изпълнено с болка и страх, не бе имала дори с кого да сподели мъката си. Майка ѝ също страдаше от самотата, а баща ѝ винаги отсъстваше някъде из пустинята да лови змии.

— Да — продължи тя, — тогава разбрах, че искам нещо повече от апартамент под наем.

— Значи си изпитала това.

Шели се извърна и остави скрития въпрос без отговор. Кейн не зададе повече въпроси за къщи и домове под наем. Нямахше смисъл. Бе

сигурен, че тя няма да му отговори. Не му харесваше, но не можеше да направи нищо.

Засега.

ГЛАВА 4

Кейн тихо я последва към стълбите. Второто ниво на къщата се откри пред погледа му. Шели мина покрай някакви стаи вляво, но не им обърна никакво внимание. Поведе го през всекидневната и той успя да надникне в отворената кухня.

И двете имаха прекрасен изглед към планината и града в далечината.

Мъжът усещаше непреодолима нужда да разбере повече за тази необикновена жена. Затова отбелязваше и запечатваше в съзнанието си всяка подробност. Готвенето явно беше нещо, което тя вършеше с удоволствие. Върху специални полици стояха наредени съдове с подправки. Огромна бяла купа, препълнена с пресни лимони, заемаше централното място. Тенджерите и тиганите, които висяха над печката, бяха чисти, но дъната им показваха, че често са стояли над огъня. Младата жена очевидно предпочиташе да си приготвя сама храната въпреки огромното разнообразие от ресторанти, което Лос Анжелис предлагаше.

На него му се струваше, че разбира този импулс — имаше нещо, което доставяше голямо удоволствие и удовлетворение, когато човек готвеше. Не бе от значение дали го правеше на открито над огъня в къмпинга, или пък в отлично оборудвана къща като тази.

Сближаваше ги и друго — и двамата ценяха интимността на уединението. Защото, колкото по навлизаше в света на къщата, толкова по-характерен ставаше декорът. Мъжът разбра, че едва ли имаше повече от няколко души, които бяха влизали тук. На това ниво присъстваше някаква особена успокояваща атмосфера, която му допадала. Стълбите бяха покрити с ръждивокафяв килим и водеха към трето ниво. Снежнобелите стени представляваха идеален фон за изложените картини, които привлякоха любопитството му, но Шели продължи да върви напред и не му остави време да се спре и научи още нещо за нея. Пред него се откри стая с огромно канапе и разпръснати около него ниски издути столове, облечени с велур.

Стаята просто подканяше човек да влезе и да откъдне. Но Шели не забави крачка, не спря нито за миг и пред вратата на следващото помещение, което, изглежда, бе библиотеката. През процепа Кейн забеляза рафтовете с каталози и книги, както и стереоуредбата, която по нищо не отстъпваше на тази на Били. И тогава видя на отсрещната стена застиналите в смъртоносна схватка Свети Георги и Златната ламя.

Кейн спря. Не можеше да отминне тази стая. С широки крачки се приближи до картината, привлечен от яростната злоба на блестящото същество. След миг Шели усети, че го е изгубила, и хвърли поглед след себе си.

— Кейн?

— Тук съм.

Тя се обърна и тръгна към любимата си стая — библиотеката. Той стоеше пред картината и се наслаждаваше на непреодолимото очарование на дракона и битката. Шели погледна към калъфката в ръката на мъжа — тя все още се извиваше енергично.

— Скуизи става нетърпелив!

Кейн неохотно се извърна от картината.

— Винаги съм искал мой собствен дракон — обясни той, докато я настигаше.

— Този специално е доста опасен за домашен любимец.

Усмивката му издаваше упорит нрав и очарователно безгрижие:

— Точно в това е удоволствието.

Кейн забеляза как тя се опита да прикрие усмивката си. Тази типично женска реакция на момчешкото му перчене накара кръвта му да закипи като след чаша чисто уиски, изпито на един дъх.

Те се върнаха заедно в антрето и се отправиха към последните няколко стаи. Тук уханието на розите се долавяше по-силно, примесено с аромата на лечебни треви и храсти. Наситеният с чувственост горещ въздух и мистерията на пустинята бяха като жената до него — канеха и примамваха, но бяха непредвидими и опасни.

— Мисля, че е тук — каза тя.

Той не попита какво е „това“, нито пък къде е „тук“. Просто се наслаждаваше на упоиващия аромат, който идваше от откренатите прозорци на стаята, в която жената го въведе. Беше спалнята ѝ.

За секунда мъжът си представи какво би било, ако го поканеха да остане през нощта. След това се насили да мисли за нещо друго, за каквото и да било друго. Почувства, че се бе възбудил като обикновен тийнейджър. „Концентрирай се върху стаята — каза си той с ирония, — не върху жената.“

И след няколко дълбоки вдишвания наистина успя.

Цялата западна страна на спалнята бе изработена от стъкло. Ефектът бе невероятен — сякаш бяха навън, сред дивата природа. Отсрещната стена представляваше огромно огледало, в което се отразяваше вълшебният изглед.

Отвъд стаята от висящи саксии надничаха обички във всякакви цветове — от бледорозово до пурпурночервено, водопади от преливащи ухания. В сочната зеленина надолу по протежението на хълма се виеха стръмни каменни стъпала. Изкуствена каскада от вода падаше в плувния басейн и го правеше да изглежда като естествено езеро. Саксии с цветя върху каменни поставки и дървени платформи на различни нива заобикаляха необичайната форма на басейна.

Звукът от падащата вода бе едновременно успокояващ и чувствен, прелъстително измърморена покана да продължиш напред и да се отпуснеш върху топлите гърди на водата сред упойващия аромат на цветята и дивите храсти.

Мисълта, как плува с Шели под нощното небе, спря дъха на Кейн и той рязко се извърна. Сега пред погледа му бе леглото ѝ, покрито с кувертюра, събрала цветовете на цветята, надничачи в стаята, и синевата на водата в басейна. Отгоре, под стъкления покрив, надничаше самото небе. Мъжът реши, че би дал много, за да лежат с преплетени тела в това легло.

Шели мина покрай него и без да иска, го докосна с рамо. Стресна се, сякаш не очакваше да намери друг в стаята.

— Съжалявам — автоматично измърмори тя.

„Аз пък никак“ — помисли си той, но каза:

— Няма проблем.

С присвити очи наблюдаваше как отваря огледалната врата на един от гардеробите. Тя премести закачалките на едната страна и се приведе, за да вдигне голям аквариум, поставен на дъното. Стъкленият куб бе твърде тежък за нея.

Кейн провери взела на кальфката и я остави на леглото.

— Стой мирен — измърмори той на непослушния Скуизи.

— Извини ме — обърна се мъжът към Шели.

— Какво?

Той не отговори. Просто вдигна аквариума и го постави върху килимчето.

— Да не си мислила да отглеждаш акули? — меко попита Кейн.

— Само това би могло да е сигурно убежище от ноктите на Надж.

— Явно обича играчките, а?

— Особено когато са толкова подвижни. Този аквариум беше пълен с най-красивите рибки, които би могъл да си представиш... — Шели въздъхна.

— Какво стана?

— Ами, Надж реши да поплува.

Кейн се изкикоти.

— Тези, които успяха да оцелеят, вече не бяха същите. Подарих ги на едно съседско дете, изпразних аквариума и го прибрах в гардероба.

— В това чудо ли възнамеряваш да държиш Скуизи?

— В аквариума — да, но не и в гардероба. Там е твърде хладно за него.

Тя замислено се заглежда из стаята. Най-после посочи към северния ъгъл, където се помещаваше огромен шкаф, пълен с книги.

— Ето там. Достатъчно топло, но не и прекалено горещо. Да не би да искаш да сварим бедното дяволче?

— Надж?

— Не, Скуизи.

Кейн придърпа Шели към себе си и я прегърна нежно.

— Кейн!

— Но ти се съгласи, че ние не сме непознати.

— Да, но това не означава, че сме родни братовчеди.

— Сигурна ли си? — попита шеговито той, като се наведе над устните ѝ. — Хайде да си изследваме семейните родови дървета.

Преди тя да успее да възрази, мъжът я пусна и, сякаш нищо не се бе случило, вдигна тежкия, неудобен за носене аквариум и се отправи към ъгъла.

— Почакай! — извика тя.

Втурна се към шкафа и бързо започна да изважда книги, докато освободи място, подходящо за аквариума.

— Опитай тук.

Той повдигна аквариума и го плъзна на полицата. Остави само малко място, откъдето Шели би могла да достигне Скуизи, но не и достатъчно за набезите на Надж, ако случайно решише да плува или да ловува.

— Чудесно — обяви тя. — Сега остава да помислим за пясъка и камъните.

Отвори една от стъклените врати и изчезна някъде встрани.

Кейн взе отново аквариума, излезе след нея и любопитно се заоглежда. Имаше навес, под който бе натрупан мъх, виждаха се и торби с пясък. Шели пълнеше една кофа.

Кейн остави стъклената клетка, като недоумяваше защо тя се занимаваше да пресипва пясъка първо в друг съд, а не го изсипеше направо от торбата в аквариума.

Младата жена привърши, отупа краката си от песъчинките и се изправи. Той изведнъж се досети. Ръката му се стрелна покрай нея и грабна металната дръжка на кофата.

— Аз съм Звяра, не си ли спомняш. А ти си Красавицата, която постоянно измисля нови начини да ме държи в подчинение.

— Така ли?

— Много добре знам, че разбираш за какво говоря.

Кейн се върна при аквариума и изсипа кофата в него. После с няколко крачки отиде до торбата с пясък, вдигна я с лекота и се отправи обратно.

— Чакай — каза тя.

Той я погледна с очакване.

— Ако първо го напълниш, няма ли да е много тежък за носене?

— До шкафа?

— Имам предвид да бъде качен върху шкафа.

— Ти наистина си свикнала да живееш сама, нали?

— Какво искаш да кажеш?

— Това, че винаги мислиш как би могла да се справиш сама.

Той едва се сдържа да не се усмихне на въпроса в очите ѝ. Тя явно не можеше да разбере за какво става въпрос.

— Вземи този аквариум — каза той.

— Мисля, че няма да успея да го вдигна.

— Точно това имах предвид.

— И какво е то?

— Празен, някак си все пак щеше да се справиш и да го завлечеш до шкафа.

Тя кимна.

— Пълен, би бил прекалено тежък за теб. Но не и за мен.

— Твоят намек е, че си по-силен от мен? Това ми е известно.

— Намекът ми е, че ти въобще не помисли да използваш моята сила, а реши пак да вършиш всичко сама.

— Е, и?

— Значи не си свикнала да имаш мъж около себе си.

Шели се поколеба, погледна в ясните сиви очи срещу себе си и не отговори нищо. Бе объркана от това неочаквано вмешателство в личния ѝ живот. Не бе често с хора, които се интересуваха от нещо повече, освен от собствените си нужди. Не беше сигурна, че ѝ харесва. Кейн бе нахлул съвсем внезапно в удобно уредения ѝ и строго контролиран живот.

„Удобен? — мислеше си тя. — Или предсказуем? По-скоро второто. А може би просто скучен е думата, която търся. Само бог знае колко често Брайън ми го е казал.“

Но, от друга страна, критерият за интересно на Брайън бе подобен на този на Джоу Лин.

Докато Кейн се занимаваше с пълненето на аквариума, тя отиде в градината и избра няколко гладки, плоски, с размера на юмрук, камъка. Без да каже и дума, ги подреди върху пясъка и се отправи към кухнята за чинийка от сервиз за чай. Наля малко вода в нея и я закрепил внимателно.

— Готово — съобщи Шели. — Имаш ли нужда от помощ, за да го занесеш и качиш върху полицата?

— След малко сама ще разбереш.

Мъжът се приведе, вдигна стъкления куб и го внесе в стаята.

— Дотук добре — отбеляза той.

— Ти ми се присмиваш.

— Аз? Глупости. Не виждаш ли, че не ми остана дъх. Тоо... лкова е тежко.

— Ще ти го върна!

— Обещаваш ли?

Тя погледна към ленивата му усмивка и преглътна дразнещата забележка. Всъщност чувството не беше неприятно. Беше като да отпиваш от добро шампанско, сухо и газирано и леко пощипващо езика.

„Може би Брайън е прав — помисли си тя. — Може би животът ми наистина е ужасно скучен... Или беше. Защото нищо с Кейн Ремингтън не е скучно.“

От друга страна, Свети Георги може би бе изпитвал същите чувства към дракона.

С ъгълчето на окото си тя наблюдаваше как Кейн нагласи аквариума върху полицата. Силата му изпъкваше при всяко плавно движение на мускулите. Беше навил ръкавите на синята с риза. Русите косъмчета и позлатената от слънцето кожа омекотяваха грубата мъжка мощ на ръцете. Тя си припомни как той бе управлявал с лекота тежкия мотор и как после нежно я бе прегръщал. Тази комбинация от сила и сдържаност ѝ въздействаше както упойващия аромат на цветята, примесен с дивото уханье на пустинните храсти.

Изкушението да прокара пръсти по проблясващите косъмчета и бронзовата кожа бе просто непреодолимо.

„Не е добра идея — каза си тя, но не го мислеше в действителност. — Не е безопасно“ — продължи с разсъжденията по темата и сега вече бе уверена, че е права. Но правотата ѝ не я обезпокои толкова, колкото трябваше.

Шели бързо концентрира вниманието си върху леглото и мятащата се върху него калъфка.

— Не можеш ли да потърпиш още малко! Вероятно, не. Свободата ти е вродена.

Младата жена развърза торбата, разтвори я широко и грабна Скуизи точно зад бежово розовата глава.

— Хванах те. Сега стой мирен.

Скуизи не можеше.

— Добре тогава, да го направим по твоя начин.

Тя повдигна змията високо и я остави сама да се освободи от калъфката.

— Ще го хвана по средата — обади се Кейн.

— Готов ли е аквариумът?

— Мисля, че да.

— Хайде, на три. Едно, две, три...

Заедно успяха да преместят Скуизи в новия му дом.

Известно време Кейн наблюдава змията, която бързо проучваше непознатата обстановка, като опипваше всичко с острия си раздвоен език.

— Какво ще му попречи да изпълзи навън?

— Капакът!

— Какъв капак?

Шели леко извика и се втурна към гардероба. Той видя как два чифта туристически обувки и някакъв жълт дъждобран полетяха в стаята, последвани от спален чувал и алуминиеви съдове. Всичко, което се виждаше от младата жена, бяха красиво закръглените ѝ задни части.

Мъжът се облегна на шкафа, скръсти ръце и започна истински да се наслаждава на гледката. И се чудеше дали в момента тя се чувства толкова добре, колкото изглеждаше.

После си помисли, че с всяка друга жена би било по-лесно. Щеше да прекоси стаята и да обгърне с ръце женствените извивки. Но Шели не беше, която и да било друга жена. Тя бе избрала да живее сама. Нямаше и следа от мъжко присъствие в къщата. Едва ли някой бе останал толкова, че да остави принадлежностите си за бръснене на полицата над мивката или пък да предложи силната си мъжка ръка за подкрепа.

„Защо?“ — недоумяваше мъжът.

Явно, причината не се криеше в липсата на женственост и страст у тази жена. Тя бе отвърнала на целувката му по начин, който бе накарал кръвта му да закипи от желание. Но после прикри шока и изненадата в лешниковите си очи. Това противоречие го предизвикваше. Както и къщата, в която живееше, жената притежаваше елегантна външност, излъчваща интелигентност. Но под нея се криеше необузdana първичност, която въздействаше върху мъжествеността на Кейн по начин, по който никоя друга жена не го бе правила. Та той не можеше дори да я погледне, без да се възбуди.

„Ако сега не се изправи до няколко секунди, няма да мога да издържа — кисело си помисли той. — Дяволите да я вземат, тази жена има чудесен задник!“

В този момент тя изпълзя от гардероба с пламнало лице. После измъкна квадрат от дебело стъкло и триумфиращо се обърна към мъжа:

— Намерих го!

Той се усмихна и с удоволствие наблюдаваше гъвкавите ѝ движения, докато се изправяше. Представи си какво би било да се намира в стъклена клетка с нея и дългите ѝ крака, обвити около него, и тялото му, заключено в нейното.

Тази представа засили още повече огъня в кръвта му. Освен това спалнята, в която стоеше, приличаше напълно на стъкления аквариум с тази разлика, че вместо пясък подът ѝ бе покрит с разкошен килим.

Мъжът усети как панталоните му застрашително се стесниха, прокле се мълчаливо и се зае да мисли как се чувства човек на петнайсет хиляди фута височина, горе в Андите, на геоложко проучване. Без съмнение, щеше да бъде студено. Много, много студено.

Той не ѝ предложи да ѝ помогне при поставянето на стъкления похлупак. Не се доверяваше на самия себе си в състоянието, в което беше, едва ли можеше да си позволи да се приближи повече до нея. Тя се справи сама и сложи капака, като не пропусна да остави пролука за свежия въздух.

— Как въобще Надж се е добрал до рибата? — попита накрая Кейн. — Да не би да си забравила да затвориш аквариума?

— Не. Виждаш ли тези свързващи панти по средата?

— Да.

— Котката просто е повдигнала тази част, после е провряла лапата си отдолу и е съборила капака на пода.

Кейн изненадано повдигна вежди:

— Силна котка. И умна също.

— Хищна, преди всичко.

Той се засмя:

— Добре, не виждам как ще достигне Скуизи върху тази полица.

Шели премести няколко книги, като ги подреди плътно около аквариума, и така му осигури най-закътаното местенце върху шкафа. Останалите постави на пода, встрани от библиотеката. Отстъпи назад, огледа работата си и се засмя доволно.

Звукът от смеха ѝ отекна в ушите на Кейн като звън от сребърни монети.

— Представял ли си си някога подобно нещо? — попита тя. — Розова боа, настанена между „История на съвременното изкуство“, „Класическа живопис“ и други подобни, сякаш е сандвич?

— След като те срещнах, мога да си представя всичко.

Тя отвори уста, за да си изясни думите му, но после се отказа. Не бе уверена, че знае дали иска да чуе отговора. А бе уверена, че този мъж щеше да ѝ каже точно какво мисли, ако го попиташе.

— По-добре е да се връщаме — каза тя и се извърна. — Джоу Лин ще се чуди какво съм направила с теб.

— Брайън ми изглежда като човек, който би могъл да отговори на въпросите, които Джоу Лин би повдигнала, а после и тя би му дала своите отговори.

— Съмнявам се.

Думите ѝ прозвучаха неодобрително, но тя бе напълно уверена, че ако ставаше въпрос за секс, Брайън бе задал необходимите въпроси и бе получил точните отговори много отдавна.

— Забелязвам, че Брайън и Джоу Лин си подхождат напълно. Също като нас.

Тя отбягна замъгления от желание поглед и каза:

— Напълно вярно. Ние сме единствените, които не се боят да държат в ръцете си змия. Поне що се отнася до Ел Ей.

— Нямах това предвид.

— Кейн...

— Не ме гледай толкова кисело — прекъсна я той, но и неговата усмивка бе крива. — Нямам намерение да се увия около теб и да стискам, докато кажеш „да“, ясно ли ти е?

Тя си припомни нежността на целувките, напрежението, което бе усетила в мъжкото тяло, волята му да спре. А желанието, което изпитваше към нея, бе явно.

Шели се изчерви и отклони поглед от силното тяло, толкова мъжествено и завладяващо.

— Подхождаме си съвършено — продължи спокойно Кейн. — Аз имам нужда да довършат някои неща по мен, а ти си най-добрият професионалист в тази област.

Мъжът се отблъсна от шкафа и пристъпи напред. Инстинктивно Шели отстъпи. Той спря, просто стоеше и я гледаше, като се опитваше да ѝ внуши, че с него тя е в пълна безопасност. Тя въздъхна дълбоко и се отпусна.

— Виждаш ли? — продължи той. — Не хапя. Абсолютно безопасен съм.

Младата жена го изгледа от главата до петите, в цялата му височина от шест фута и три инча, напиралците мускули под ризата, силните ръце и гъвкавите дълги бедра.

— Безопасен? — със съмнение повтори тя. После се усмихна, без да усети. — Кейн, ако само можеше да се видиш! Безопасен?!

— Не изглеждам ли така?

— Не.

— А какво ще кажеш за „може да му се има доверие“?

Шели започна да изговаря „не“, но осъзна, че нямаше да бъде искрена. Защото, въпреки че се намираще сама, в собствената си спалня, с един непознат, тя не се боеше. Инстинктът ѝ казваше, че въпреки първичното си желание, той нямаше да се държи грубо.

— Да — прозвуча дрезгавият ѝ отговор.

— Добре. Хора, които ще правят бизнес заедно, трябва да си имат доверие.

— Бизнес? — озадачено примигна тя.

— Разбира се. Говорихме, че имам някои неща за доизкусуряване, не си ли спомняш?

— Ъ... не...

— Ще ти обясня, докато правя лимонада за двама ни. Онези големи жълти неща лимони ли са? Видях ги горе в една купа.

Тя го изгледа недоумяващо:

— Лимонада?

— Освен ако не са били грейпфрути. — Той протегна ръка. — Готова ли си?

Шели погледна към ръката му, припомняйки си силата и гальовната топлина, която излъчваша. Забеляза белезите по ставите на пръстите, малко по-тъмни на фона на бронзовата кожа.

— Не — каза тя, а гласът ѝ прозвуча някъде отдалече.

Сивите му очи се присвиха за секунда, но после лицето му придоби обичайното си спокойно изражение.

— Само за мен ли се отнася, или и за всички останали мъже?

Тя го погледна смаяно.

— Аз не съм... това е... аз не...

— Не искаш да правиш бизнес с мен?

— Бизнес — да. Останалото — не.

Той се усмихна меко:

— Каквото кажеш.

Тя затвори очи. Усещаше, наистина знаеше, че този мъж в момента си припомняше целувката, която си бяха разменили.

И тя наистина бе споделена. Шели не бе останала безучастна в ръцете му, бе искала прегръдката им никога да не свърши. И точно това я плашеше. Не се бе интересувала от нито един мъж много отдавна. Нито пък го бе искала. Бе се борила толкова дълго за сигурността, която имаше в момента. Тя не искаше наоколо си някакъв непознат, който щеше да преобърне живота ѝ наопаки. Колкото по-скоро си отидеше Кейн Ремингтън, толкова по-добре.

Младата жена отвори очи да му го каже, но видя само отдалечаващия се гръб на мъжа. Кейн вземаше стълбите по две наведнъж с леки и решителни крачки. Гласът му долетя до нея:

— Когато животът ти поднася лимони, правиш лимонада. Баща ти никога ли не ти го е казвал?

— Само когато животът ти поднася и захар заедно с лимоните — отвърна му тя с облекчение.

Той спря. Замълчаха за миг, после мъжът избухна в заразителен смях и погледна през рамо:

— Щом ти си наоколо, захарта едва ли ще е проблем.

ГЛАВА 5

— Разреши ми — каза Кейн.

Шели отвори уста да откаже, но после размисли. След приятната прохлада на къщата пътуването върху седалката на мощния мотор ѝ се бе сторило безкрайно в горещия следобед. Каската върху главата ѝ грееше като пещ. На всичкото отгоре не успяваше да се справи с копчето под брадичката си, твърдо като цимент.

Тя примирено свали ръце и мъжът пристъпи към действие. Стоеше търпеливо, докато дългите пръсти освободиха каишката, и вдишваше лимоновия аромат на кожата му. Едва прикриваше тръпката на чувствената наслада, която ръцете му ѝ причиняваха.

Спомни си, че Кейн не бе използвал сокоизтисквачка. Той просто бе стиснал лимоните и бе действал ловко и толкова бързо, че тя не бе успяла да прикрие изненадата си. Самата тя не се считаше за непохватна и слаба, но неговата сила я изпълваше с удивление.

Както и усмивката му.

— Почти свърших — каза мъжът.

— Не съм се оплаквала.

— Знам. И това е още едно нещо, което харесвам у теб.

Той освободи косата ѝ от каската, после оправи разпилените кичури. Би могъл да свърши работата много по-бързо, но явно се наслаждаваше на копринената коса под пръстите си. Вдиша дълбоко парфюма ѝ, примесен с мириса на лимонадата, оставила бледа следа върху горната ѝ устна. Усмихна се, като си представи, че ако я близнеше, щеше да е толкова сладка — вкус на захар и жена.

Шели потръпна, когато видя усмивката му.

„Трябва да спра — помисли си тя, — оставям го да се доближи до мен прекадено бързо.“

Въпреки че го съзнаваше, дълбоко в сърцето си тя искаше да бъде с него. Както мъж и жена можеха да бъдат.

Шели престана да се самоизмъчва и яростно затърси гребен в чантата си. Когато се осмели да погледне отново към мъжа, той

поставяше каската ѝ до своята върху мотора. За част от секундата се удиви от факта колко не на място изглеждаше черният мотор, паркиран до сребристия мерцедес на Брайън и червеното ферари на Джоу Лин. По него нямаше нищо префинено и лъскаво. Гумите му бяха големи и груби, еднакво подходящи за магистралите и черпите пътища. Високо изрязаната броня и отсъствието на хром придаваха някаква особена първична мощ на машината. Както и мъжът, моторът излъчваше сила и очарователна простота. Неговата издръжливост и пъргавина не се нуждаеха от никакви лъскави аксесоари.

Кейн приключи с мотора и се протегна. После хвърли любопитен поглед наоколо. Не беше му се налагало да идва често в Бевърли Хил. Блестящите витрини и жени не му допадаха особено. Сега имаше възможност подробно да огледа фасадата на сградата, в която Шели работеше. Хареса му особената ѝ елегантност и мъжът се обърна към младата жена и завидя на четката, пригласяща копринените кичури с цвят на разтопен сладко-горчив шоколад.

— Тук ли ще „разкрасиш“ мотора ми?

— Машина като тази не се нуждае от какво разкрасяване. Тя си има каквото ѝ трябва — прекрасна е.

За миг нещо стисна гърлото му и той не можа да проговори от удивление. После каза:

— Търсих те толкова дълго, знаеш ли?

— Защо не прегледаш „Архитектурен справочник“ — отговори тя и прибра четката в чантата. — Мога да те снабдя, аз съм редовен клиент.

Той се разсмя, като се любуваше на чувството ѝ за хумор. Инстинктът му казваше, че натрапчивият му мъжки интерес я караше да се чувства несигурна. Говореше му също, че нервността ѝ не беше свързана лично с него. Всъщност мъжът подозираше, че бе разрушил много от преградите, които тя непрекъснато си налагаше. Много повече от който и да било друг мъж.

„Какво ти се е случило, Шели? Кой те е научил да не се доверяваш на собствените си чувства и да подозираш мъжете?“ — запита се той, но не посмя да го изрече на глас. И без това я бе притискал достатъчно. Ако продължаваше да го прави, тя просто щеше да се усмихне и да се изплъзне през пръстите му като лъч слънчева светлина, оставяйки единствено мрак и пустота след себе си.

И мъжът я последва към остъклената фасада на сградата, която повече приличаше на галерия, отколкото на обикновен магазин. Тя извади ключа и се опита да отключи.

— Би трябвало да се сетя и сам.

— За какво?

— Да проверя обявите в „Архитектурен преглед“. Щеше да е най-забавното нещо в Ел Ей.

Шели се концентрира върху ключалката. Кейн се загледа в изящните ѝ пръсти, после премести поглед към електронната алармена система. Стъклата на витрината преминаваха плавно едно в друго, границата между тях бе почти невидима, тънка като паяжина. Елегантен надпис съобщаваше на клиентите дискретно, че посещенията в магазина се извършваха само след предварителна договорка.

Най-после ключалката издаде познат звук и мъжът последва плавните движения на женските бедра навътре в „Златната лилия“. Най-различни произведения на изящното и декоративното бяха изложени съвсем естествено, като че ли човек се намираше в частен дом. Мебелировката създаваше комфорт и уют, атмосфера, необичайна за търговско помещение. Отделни кътчета, разпръснати из залата, приканваха към непринуден разговор и отдих.

Когато се обърна към него, Шели видя, че Кейн разглеждаше със същия интерес, както и в дома ѝ. Мълчаливо преминаваше от експонат на експонат и най-накрая се спря пред гравюрите върху камък, изобразяващи птици от британските острови и снимка на пустинята Сахара.

Фотографът беше успял да види същността на безкрайната пустош. Съчетанието между светлината и сенките бе почти сюрреалистично. Кейн остана дълго пред снимката. Досега нищо друго не бе привлякло вниманието му — всъщност той не се интересуваше от натурализма и реализма. Те, както и прекалено авангардните експерименти с крещящи цветове, заслужиха само един хладен поглед от негова страна. И точно когато Шели бе решила, че абстрактното изкуство не бе негова страст, мъжът се спря пред голяма, без ясни очертания, дървена скулптура. Повърхността ѝ бе изключително гладка и дървото меко сияеше с копринен отблясък, сякаш беше полирано. Структурата му изпъкваше в дългите извити

линии и на подобна форма не можеше да се лепне никакъв етикет от реалния свят. Въпреки това копринената мекота и плавните извивки сякаш молеха да бъдат докоснати.

Няколко секунди Кейн правеше тъкмо това — пръстите му се плъзгаха от извивка към извивка и най-послед той постави дланите си плътно от двете страни на скулптурата.

Движенията му излъчваха чувственост, която накара Шели да задържи дъх. А тя бе виждала много хора да се докосват до дървото. Сега жената изпита неподправена завист към гладката блестяща повърхност.

Мъжът за последен път прокара пръсти по скулптурата и тогава се взря в наименованието ѝ: „Аз те обичам също.“ Отметна глава и се разсмя. Бе очарован.

Звукът от смеха му ѝ достави не по-малко удоволствие от реакцията му към дървото. Защото то бе един от любимите ѝ експонати — комбинация от чувственост и хумор.

— Това дава ли се под наем? — попита Кейн.

Шели се поколеба, защото щеше да се лиши от любимото си средство да разпознава вкусовете на клиентите си съобразно реакциите им спрямо парчето дърво. Много от посетителите го бяха искали и тя бе отказвала с предложение за друга подобна скулптура. Но сега не ѝ се искаше да отклони молбата му и да го разочарова.

— Обикновено не я предоставям под наем, съхранявам я тук. Тя се нуждае от много глезене. В това е тайната ѝ.

Тъглчетата на устните му бавно се извиха в усмивка. Мъжът се приведе към дървото и кестенявата му коса проблесна на слънчевите лъчи.

— Като жената — промърмори и за пореден път погали плавните извивки.

— Да не искаш да кажеш, че мъжете не обичат да бъдат глезени?

— Ти си жена, ти ми кажи!

Тя отново преглътна думите, напирани на езика ѝ.

„Съпругът ми не обичаше. Поне не го искаше от мен. Виж, нощните пеперуди по баровете бяха явно нещо различно.“

С времето Шели се бе научила да потиска неприятните спомени, успяваше бързо да се овладее под маската на безизразност и хладен тон.

— Питаш не тази, която трябва. Забрави ли, че сам ме определи като жена, която не може да задържи мъж.

Кейн повдигна глава и я изгледа с погледа, с който бе съзерцавал скулптурата, чувствените извивки, очакващи да бъдат оценени и разбрани. В момента жената изглеждаше като леден къс. Лешниковите очи бяха неразгадаеми и отчуждени, напомняха за коте, понесло повече ругатни и клетви, отколкото гальовност и нежност. И не за първи път мъжът съжали за думите си при срещата им в къщата на Джоу Лин. За съжаление, нервите му бяха подложени на изпитание многократно този ден.

„Дяволите да я вземат Джоу Лин. Тази жена може да изкара търпението и на светец!“ — помисли си Кейн и каза:

— Аз пък съм мъж, който не може да задържи жена, не си ли спомняш?

— Съмнявам се, че някога си го искал.

Тя се извърна и приключи с въпроса. И с мъжа.

— А ти?

— Какво аз?

— Някога искало ли ти се е да задържиш някого?

— Веднъж. Лекарството беше много ефективно.

— Кое лекарство?

— Да те накарат да пораснеш — в гласа ѝ се усещаше озлобеност, очите ѝ просветнаха с метални отблясъци.

— Какво означава това?

Шели го погледна право в лицето:

— Означава, че сега съм самата аз. Подредих жилището и живота си по мой собствен вкус.

— И в него няма стая за някой друг, дори и за известно време?

— Особено в подобен случай. Къща под наем, хора и живот под наем. Не, благодаря. Кейн Ремингтън, не съм подходяща за това.

— А продаваш ли се? — съвсем учтиво попита той.

— Какво?

— Брак. Сделка, сключена докато смъртта ви раздели.

— Разводът идва по-бързо. И двамата го знаем.

— Значи това е. Бившият ти съпруг те е зарязал.

— Тактичен си, както винаги.

— Така ли е?

— Кое?

— Изоставил те е.

— Като мръсно коте. Доволен ли си?

— Не.

Изражението му се промени, когато погледна към напрегнатото ѝ, гневно лице и женствените извивки на тялото ѝ, които сякаш очакваха някой да ги погали и приласкае.

— Въобще не съм доволен — повтори мъжът.

— Ще намеря Джоу Лин. Сигурна съм, че вече пристига с гаранция от някоя престижна банка.

Голямата му ръка я задържа на място.

— Не искам Джоу Лин. Искам теб.

— Не можеш да си позволиш този лукс — сухо отговори тя.

— Кажы цената.

Шели слушаше хладния, самоуверен глас и усещаше как гневът я изпълва фибра по фибра. Съпругът ѝ излъчваше същото самодоволство. И също беше сгрешил. Много.

— Плащането е в любов, не в пари, мистър Ремингтън!

По лицето му пробягна нещо неопределено, после чертите му отново се сковаха в учтива маска.

— Любовта е илюзорна стока.

— Точно така — подигравателно продължи тя, — ти си обичал жена и тя те е изхвърлила.

— Тактична си.

— Напълно.

Шели настойчиво се вгледа в ръката, обвила кръста ѝ.

— Извини ме — промърмори едва чуто. — Имам много работа.

— И аз. Съпругът ти те е наранил, но е било за добро, нали?

Докато говореше, мъжът галеше китката ѝ с върха на палеца си. Комбинацията на силните пръсти и нежността на милувката победиха гнева ѝ. Остана само болката. Шели въздъхна и се опита да избяга от всезнаещия му поглед. После се отказа — все пак ѝ бе останала малко гордост.

— Екссъпругът ми ме научи каква е цената на мечтите.

— Отнел е илюзиите ти?

— Предполагам, че не е нещо, което не се е случило и с теб.

— Би могло да се каже, че ме лишиха от моите собствени илюзии — гласът му бе нежен, но очите — късчета лед. — Тогава бях готов да убивам.

Очите ѝ се разшириха. Имаше чувството, че не би искала да е обект на гнева му.

— Така ли? — думите излязоха от устата ѝ неволно.

— Бях бесен на себе си, не на нея. Тя не заслужаваше подобни силни чувства.

Още въпроси напираха на устните ѝ, но този път тя се въздържа. Заедно с гнева бе усетила и болката, която ѝ напомни толкова много нейната собствена.

— Нито пък съпругът ми го заслужаваше.

Шели докосна ръката му с проблясващите руси косъмчета на фона на потъмнялата кожа.

— Съжалявам — просто каза тя. — Нямам право да надзъртам в чуждия живот.

— Напротив — отговори той. — Искам го от момента, в който видях малката ти подигравателна, цинична усмивка, когато свърза дълбоко изрязаното деколте на Джоу Лин с мен.

— Толкова ясна ли бях?

— Само за мъжа, който те наблюдаваше много внимателно.

— Както сега ли?

Той се засмя и сърцето ѝ заби колебливо. Палецът му продължаваше с ласкавите движения върху долната страна на китката ѝ.

— Да — съгласи се мъжът.

— Защо? Аз не съм от типа секси, който кара мъжете да спират и зяпат.

— Искаш да кажеш като Джоу Лин?

— Да, тя е направо разкошна.

— Тя е направо скучна.

— Но...

— Когато те видях да вдигаш змията и да я прегръщаш като малко котенце, поисках да разбера. Искях да откроя как една жена, заобиколена от предмети на изящното изкуство, се е научила да опитомява змии и да приласкава нещастни деца.

Шели не знаеше какво да каже. Дори и да измислеше нещо, не би могла да го произнесе. От усещането, предизвикано от галещата ръка, гърлото ѝ бе пресъхнало.

Усмивката му стана още по-нежна.

— После ти спокойно седна на мотора ми с елегантните си обувки и с калъфка от възглавница, в която мъркаше не друго, а розовоглава боа. След това влязох в дома ти — твоя съвършен в простотата и изяществото си дом. И аз твърдо реших да разбера що за същество си ти. Но досега не ми се удава възможност.

— Кейн, аз...

— Ти се отдръпна. Недей. Моля те. Не искам да те наранявам или да те плаша. Просто искам да те опозная — сивите му очи търсеха отговора върху лицето ѝ. — Вярваш ли ми?

Младата жена усети нежността на думите му в съзнанието си, както гальовността на пръстите му върху кожата си. Нямаше съмнение, че той говореше истината. Да я нарани, бе последното нещо, което би направил.

— Вярвам ти — съгласи се тя.

Кейн повдигна китката ѝ и притисна устни към нежната кожа. Усещането за устните му и допира на мустаците събудиха всеки нерв в тялото ѝ. И тя откри, че не знае много неща за себе си. Или пък беше забравила.

Кейн отново погали китката ѝ. Без да съзнава, Шели разтвори леко устни и това го влуди.

— Какво искаш да вечеряш? Френско или португалско меню? Морски специалитети? Мексикански? Китайски?

— Кейн, аз не...

— Не ядеш? Не ставай смешна. Разбира се, че ще вечеряш.

— Но...

— Освен това какъв по-добър начин да обсъдим интериора на къщата ми. Още сега ти казвам, че не искам „златен клозет“ като този на Джоу Лин. Искам нещо, което ми подхожда, не идея от каталог.

— Наистина ли имаш къща, която би ми предоставил за работа?

— Разбира се. Какво мислиш имах предвид, като казах, че желая да се заемеш с моя проблем?

Шели спря навреме извинението си, че бе разбрала погрешно предложението — като намек за друг вид отношения.

„Стои си този мъж тук, целува дланта ми и в същото време се прави на обиден, че не съм разбрала правилно намеренията му.“

Начинът, по който се измъкна от ситуацията, ѝ показва колко лесно бе за особения му чар да разбие крехката ѝ самозащита. Разбра, че той бе наистина това, което го бе нарекла — ренегат. И то изключително привлекателен.

Кейн продължаваше да заема позата на незаслужено обиден, но вече не успяваше да прикрие напирещата си доволна усмивка при вида на предателската червенина по бузите ѝ.

— Значи ще го направиш?

— Как да откажа да разгледам жилището на един ренегат!

Както и очите, гласът ѝ вибрираше от смеха, от предизвикателството, което му отправяше, и от усещането за устните му върху кожата си.

Усмивката му стана още по-интимна:

— Обикновено се държа много прилично, но ти и полуцивилизованият ти характер притежавате разрушителен ефект.

— Напротив — ти и острият ти език имате подобно влияние върху мен.

— Остър ли? Откъде си сигурна?

Много деликатно върхът на езика му докосна китката ѝ. После мъжът повдигна глава, за да види реакцията ѝ.

Интимността на момента я разтърси до степен, до която тя не би желала. Не можеше да си позволи да губи разсъдъка си.

— Кейн, ако не престанеш, с доверието е свършено, а също и с бизнеса.

Той разбра твърдото ѝ решение, усети страха в спокойно изречените думи. Дългите пръсти се разтвориха и оставиха китката ѝ да се плъзне между тях — последно нежно докосване.

— Реши ли вече къде ще вечеряме? — равно прозвучаха думите му.

— Не е необходимо.

— Грещиш.

Кратката реплика я накара да замълчи.

— Имам предвид, че би трябвало да ме опознаеш по-добре, преди да вземеш решение какво ще е подходящо за дома ми. Да се довършва къща по този начин е... доста интимен процес.

— Не чак толкова.

Той се усмихна.

— Ще се държа прилично, диваче, обещавам. Ще бъде само бизнес вечеря, освен ако ти не поискаш друго.

— Диваче?

— Нежно, меко и диво — обясни той. — Като норка.

— И това ли наричаш бизнес?

— Докосвам ли те в момента?

— Не с пръсти, но ме достигаш с думи.

Смехът му никак не успокои опънатите ѝ нерви.

— Ти също ме изучаваш, нали? — Кейн прикри доволната си усмивка. — Ще те взема в седем.

Объркана, тя останала се взира в отдалечаващия се гръб на мъжа, докато той не напусна магазина. Въпреки дебелиите стъкла на витрините, примитивният рев на мотора я накара да потръпне.

Не от отвращение, примири се с чувствата си младата жена. Както и мъжът, машината не се опитва да прикрие какво всъщност е и какво не е. А определено не е цивилизована.

Прозрението не я обезпокои кой знае колко. Нежността на Кейн все още витаеше в кръвта ѝ.

— Ужасна машина — чу се гласът на Джоу Лин почти до ухото ѝ. — Но мъжът е нещо различно.

— Напротив. Еднакви са. Няма много общо с цивилизацията.

— Както и ти, Шели — каза Брайън, който идваше към тях.

— Аз! — с удивление го изгледа младата жена.

— Скъпа — подчертано провлачено изговори Джоу Лин. — Никоя цивилизована жена не би могла да хване една лигава змия с голи ръце.

— Скъпа — отговори ѝ Шели, — рибите са лигави, змиите — не.

Джоу Лин потръпна ужасено. Шели се усмихна неприязнено. Брайън прочисти гърлото си:

— Ъ... Шели, защо не покажеш на Джоу Лин каталозите?

— Само ако си е измила ръцете след онази змия — грубо се намеси Джоу Лин.

Шели погледна надолу и преброи до десет.

— Не съм си мила ръцете, след като пипах Кейн — ясно произнесе тя. — А този мъж е също като Скуизи. Силен, топъл и

твърд. Много, много твърд.

И Шели погледна към Джоу Лин с кръгли, невинни очи.

— Мислиш ли, че е трябвало да се измия?

Другата жена издаде странен звук.

— Права си. Трябваше.

ГЛАВА 6

Дори няколко часа по-късно, докато се обличаше за вечерята с Кейн, мисълта за изражението на Джоу Лин извикваше на устните ѝ една не съвсем приятна усмивка. Нещастният Брайън се беше старал няколко минути да успокоява красивата им клиентка и да насочи мисълта ѝ отново към бизнеса. Когато Шели се върна от тоалетната, триейки яростно ръце с хартиена салфетка, Джоу Лин вече се бе успокоила достатъчно, за да определи и посочи предметите, които я интересуваха от каталозите.

И, разбира се, нямаше нищо, което да не бе съхранявано някъде в някой музей по света.

Шели поклати съчувствено глава, като си припомни проявата на този ограничен вкус, и отново се концентрира върху гардероба. Докато разглеждаше дрехите си, тя машинално прибра разпилените къмпингови принадлежности и реши, че е много по-лесно да разтреби стаята си, отколкото да реши какво да облече.

— Да не мислиш, че ми е казал къде възнамерява да ме заведе? — замислено се оплакваше тя на Надж.

Котката се въртеше около Шели, потупваше от време на време с опашка, но очите ѝ не се откъсваха от стъклената клетка със Скуизи, високо върху шкафа с книги.

— Даже не спомена дали ще дойде с мотора. Но не, така щеше да е много лесно, нали? Нямаше да се чудя какво да облека.

Този път Надж дори не си направи труда да помръдне ухо в знак на солидарност.

— Добре, предполагам, че това подхожда за всякаква обстановка. Какво пък, по дяволите, мога да реша да обуя и обикновен панталон.

Тя извади един черен и го загледа критично. Грапавата коприна бе достатъчно здрава, за да издържи пътуването върху мотора, нямаше да направи впечатление, ако влезе в някой снекбар и едновременно с това бе достатъчно елегантна за луксозен ресторант. Ако се стигнеше дотам.

— Дори е чист — съобщи тя на Надж. — Докато стоя далеч от скубеци се котки с размер на малко пони...

Котката продължаваше да съзерцава Скуизи. Шели въздъхна и издърпа летен пуловер в цвят бордо, отговарящ на същите изисквания, както и панталона. После и колие от ситни гравирани мъниста от аметист. Най-накрая — черните сандали с висок ток, и беше готова.

Младата жена се облече и автоматично започна да събира косата си в стегнат кок на тила. После си спомни мотора.

— Ако нося каска, това няма да остане на главата ми. Защо не ми напомняш, Надж?

Котката въобще не ѝ обръщаше внимание.

Шели се поколеба, после сплете косата си в гладка плитка и вместо да сложи колието от мъниста около шията си, вплете го в гъстите кичури. Когато привърши, реши, че прическата идеално подхожда на дрехите — семпла и достатъчно елегантна за официална вечеря.

Звукът на входната камбанка долетя от горния етаж и Надж се втурна към фойето.

— Голям пазач си, няма що! — измърмори младата жена. — Цяла армия може да се настани на входните стъпала, но ти няма да отклониш и за секунда поглед от Скуизи, докато не ти гръмнат някой фойерверк в косматото ухо.

Тя прекоси стаята, отиде до интеркома и натисна бутона:

— Да?

— Радвам се, че те откривам в такова добро настроение.

— Можеш само да си мечтаеш за това.

Но всъщност младата жена се усмихваше. Гласът на Кейн не можеше да се сбърка дори и по интеркома. Тя натисна друго копче и отвори входната врата.

— Влизай. След малко ще се кача и аз.

Грабна едно кафяво лятно сако и прелетя по стълбите за горния етаж. Той тъкмо бе влязъл и приклеknал на пети прокарваше силните си пръсти по козината на Надж.

Котката извиваше гръб и мъркаше като всички останали свои посестрими с нормален размер. Мърморенето ѝ наподобяваше това на огромно колибри.

Мъжът се усмихваше доволно, погали я за последен път и се изправи. Надж веднага завря муцуна в коляното му, за да си поиска още милувки. Той меко се засмя.

— Ако сега кажеш „точно като жена“ — предупреди го Шели, — ще насъкам Скуизи върху теб.

Мустаците му леко потръпнаха от усилието да сдържи смеха си. Тя наблюдаваше внимателно и най-лекото помръдване на устните му. За пореден път се увери колко красиво оформени бяха те. Нито прекалено пълни, нито пък тънки. Тази изкусителна уста не би трябвало да подхожда на неотстъпчивото му, твърдо изрязано лице и на гъстата, обикновено разбъркана, коса. И все пак подхождаше. Младата жена реши, че е заради интелигентността, която извираше от сивите очи — тя сякаш обединяваше чертите му в единно цяло: от чувствените устни до ъгловатите линии на лицето.

— Да не би мустаците ми да са за подрязване? — ленивата му усмивка бе дразнеща.

В този момент Шели осъзна, че го бе гледала, както съзерцаваше някой ценен предмет на изкуството, който имаше намерение да включи в колекцията си.

— Извинявай — каза тя. — Но лицето ти е необикновено.

— Необикновено? — кратко се изсмя той. — Да не би учтиво да ми казваш, че съм грозен?

Тя се сепна и каза първото нещо, което се появи в съзнанието ѝ:

— Боже мой, последната дума, за която бих се сетила, е грозен. Притежаваш най-красивата уста, която някога съм виждала у мъж или жена.

Сега бе негов ред да я изгледа смаяно. Тя не се шегуваше, нито пък го ласкаеше. Просто му казваше какво мисли.

— Благодаря — успя да отговори Кейн.

После се усмихна отново. Беше като бавна, предизвикателна покана, която проникна дълбоко, до сърцето на женствената ѝ чувственост.

— Бих ти казал какво мисля за твоята уста, но ще ме обвиниш, че преминавам границите на бизнеса.

Тя не възрази.

— Затова ще ти покажа.

Без всякакво предупреждение я взе в ръцете си и я целуна. Нежно. После върхът на езика му погали вътрешността на устата ѝ и ѝ показа колко е красива по-ясно от всякакъв комплимент.

Шели усети отново разтърсващото удоволствие, желанието, което прониза като ток тялото му, чу дрезгавия звук, излязъл от дълбините на гърлото му, първичен зов на изпълнен с желание мъж. И забрави за горчивите уроци от брака си. Знаеше само, че иска този мъж и че той също я желае.

„Опасно е — помисли си тя, — толкова опасно. И изкусително.“
— Кейн...

Гласът ѝ бе по-скоро дрезгав, отколкото протестиращ, въпреки че на Шели никак не ѝ се искаше да показва слабостта си. Той разбра и целувката му стана още по-настойчива.

Мъжът бавно изследваше вкуса на дълбините на устата ѝ — от острите връхчета на зъбите до грапавината на езика и меките извивки на устните. Макар да знаеше, че трябва да спре, преди да я е изплашил, да вкусва и усеща тялото ѝ, бе толкова приятно, че не му се искаше да я пусне.

И той проникна докрай в устата ѝ. Светът се свеждаше вече до ритмичните движения на езика му, горещото тяло, прилепено до нейното и меката ѝ женственост, допълваща идеално мъжката мускулеста плът.

Кейн усети как тялото ѝ потрепва, вслуша се в гърлените ѝ звуци и разбра, че тя го желаше, но се страхуваше. Неохотно отлепи устните си, но думите му продължаваха да я гаят:

— Преди отново да ми изкрещиш, че това не е бизнес, помисли си само колко много научи за мен току-що.

Шели пое накъсано дъх и се опита да върне по някакъв начин света на същото сигурно място, където си беше, преди този мъж да нахлуе в него. Но мислите ѝ кръжаха объркано. Вкусът и усещането за тялото му все още изпълваха съзнанието ѝ. А и той беше прав. Целувката му ѝ бе казала много — Кейн притежаваше завладяваща сексуалност. Физически той ѝ въздействаше по начин, непознат за нея по време на брака ѝ, а и след него. Той се бе отдал на целувката изцяло, сякаш не съществуваше нищо друго в онзи момент, и Шели разбра, че тъкмо това бе предизвикало огъня в кръвта ѝ. И едновременно с това бе запазил самообладание, за да не я разгневи или

обиди. И въпреки че бе толкова нежен, това не бе му попречило да я придържа в силните си ръце, когато тялото ѝ бе отказало да ѝ служи.

— По-добре да тръгваме, преди да съм излязъл от рамките на приличието — дрезгаво измърмори мъжът.

Шели разбра предупреждението и въпроса, скрит в думите му, и разумът ѝ се върна:

— Ще слагам ли каска?

Гласът ѝ, дрезгав като неговия, го накара да потръпне.

— Не. С колата съм.

— Ще отида да си взема чантата.

После мълчаливо го последва към стилния черен ягуар, паркиран на алеята пред къщата. Гъвкавите очертания на колата ѝ напомниха за тялото на мъжа. И двамата излъчваха упоритост и ни най-малък намек за възможност да бъдат опитомени.

Въпреки че бе на много години, двигателят запали при първото превъртане на ключа. Звукът му бе плътен, с особено гърлено ръмжене. Жената прокара пръсти по обвитата с кожа седалка и постави предпазния колан.

Направлявана от силните му ръце, машината изкачи виещия се в планината тесен път с лекотата на дива котка.

— Да не си държал това чудо в инкубатор?

— Близко си до истината. Когато пътувам, а това се случва често, оставям колата на съхранение в специален гараж.

„Пътувам много“ — думите отекнаха в съзнанието ѝ. Не че той беше казал, че е домашар, но ѝ се прииска да разбере възможно повече.

— Значи и ти си пътник по света — подхвърли Шели.

Мъжът ѝ хвърли бърз поглед и отново се съсредоточи върху пътя.

Лицето ѝ бе подобно на звука на гласа ѝ — далечно, затворено и отчуждено. Седеше до него и той можеше да я докосне, но всъщност бе на светлинни години и всеки миг ги разделяше все повече и повече.

Когато Кейн заговори, гласът му бе мек, въпреки че не можа да прикрие изненадата и яда си от това внезапно отдръпване.

— Казваш го, сякаш е проклятие.

— Да. Също като смъртта.

— Животът също е свързан със смъртта.

Тя потръпна и хладното спокойствие отново я обгърна, сякаш бе най-доброто ѝ оръжие в подобни случаи. Нещо като щит срещу този мъж и повика му към тялото и душата ѝ.

Бе виждала как майка ѝ остарява след поредното усилие да създава дом за вечния пътник до себе си. Яростта я обзе както винаги, когато мислеше за това. Стигаше ѝ за цял живот!

Но всъщност не беше, защото самата тя се бе омъжила за човек, който не се задържаше на едно място. Беше повярвала наивно, че ако му предложи уютен дом, мъжът ѝ ще предпочете да остане. И сгрещи.

Скитниците по душа не могат да оценяват подобни неща като дом, спокойствие и очакваща жена. Жена, чиито надежди умират бавно и постепенно, докато накрая изчезнат съвсем. Колко време още ще ѝ е необходимо да научи този урок? Отново ли трябва да я боли?

Младата жена се сгуши в седалката и се опита да се успокои. После извади бележник и позлатен химикал и написа с ясният си почерк: Кейн Ремингтън.

— И колко време се задържаш в страната?

Гласът ѝ беше напълно професионален, изцяло неутрален. Не приличаше на глас на жена, която преди малко се бе разтопила под мъжките устни.

Кейн изруга мълчаливо и рязко превключи на друга скорост. Ягуарът изрева като разярено животно — дълбок и гневен, възмутен рев.

Тя вдигна глава от бележника, но не се уплаши. Мъжът управляваше колата, както го правеше и с мотора — ловко и някак толкова естествено, сякаш машината и човекът бяха едно цяло. Вдясно от тях се виждаха шубраци, пълзящи по някакъв стар, изоставен път. Вляво гъстите пустинни храсти се виеха надолу по стръмен каньон, който нямаше име. Гумите изсвистяха по острия завой и в този момент тя разбра колко го бе ядосала. По някакъв начин този мъж успяваше да чете мислите ѝ и бе разбрал на какво се дължеше отчуждението ѝ.

„Напълно ме е разгадал — нещастно си каза тя. — И това ще направи работата още по-трудна. И за двама ни. А това ще бъде наистина само бизнес. Той иска временното му жилище да придобие персонално излъчване. И ще го получи. Проклета да съм, ако заедно с това получи и мен!“

Храстите придобиха неясни очертания и се превърнаха в златно червеникава маса.

— Какво имаш против често пътуващите хора? — В очите му проблясваха стоманени искрици, гласът му бе придобил метален оттенък.

— Абсолютно нищо. Ако не са те, няма да имам работа.

„Жилища под наем, хора под наем, живот под наем“ — бе мисленият отговор на въпроса му.

— Колко време ще останеш в страната сега?

Тонът ѝ му говореше, че въпросът бе чисто професионален. Кейн присви очи, устните му образуваха стегната линия и отказа да отговори. Мълчанието се проточи и ягуарът продължаваше да ръмжи и превзема стръмния, виещ се в планината, път.

Последните слънчеви лъчи нахлуха в колата и лицето на Кейн се превърна в маска от светлини и сенки, смекчаващи ъгловатите му черти. Златните отблясъци се промъкнаха в косата и мустаците му, но не и в погледа му, когато се обърна към нея. Очите му бяха успели да превърнат златото в дяволско синьо и студено сиво, цветовете на Луцифер и Арктика.

Без да я предупреди, мъжът отби колата встрани и спря. Някъде встрани тънеше в сянка каньонът. Кейн изключи двигателя и я погледна право в лицето:

— Аз не съм измамник — процеди той.

Тя сепнато го изгледа:

— Не съм си го и помисляла.

Той мълчеше, сякаш да прецени искреността на думите ѝ. Най-после кимна, но раздражението му пролича в побелелите от стискане пръсти върху волана и резките думи:

— Добре. И какъв си мислиш, че съм?

— Човек, който често пътува. Това е всичко.

— Работата на много хора е свързана с пътуване. Какво толкова нечестно има в това?

— Не съм казала, че е не...

— Няма значение, че не си, по дяволите! Щом чу, че пътувам, ти се затвори отново в черупката си. Без обяснение, без каквото и да било предупреждение. Просто „Чао, Кейн, и можеш да не ме безпокоиш повече!“

„Проклятие — помисли си тя. — И защо трябваше да бъде толкова проникателен. Повечето мъже въобще нямате да забележат, че се държа отчуждено. А ако го бяха усетили, просто щяха да ме изхвърлят от съзнанието си като безперспективна за леглото.“

— И откога това безпокои често пътуващите мъже? Днес, утре или два месеца по-късно. Едно и също е: „Бай, бай, ще се видим скоро някой ден!“

Тя чуваше думите си сякаш някъде отдалеч — гласът ѝ бе хладен и спокоен. Прекалено спокоен. Но ако си разреши да изгуби контрол дори и за секунда, щеше да се разкреци. А той не го заслужаваше. Не беше негова вината, че е толкова привлекателен, най-привлекателният мъж за нея, и в същото време толкова неподходящ. Защото този мъж днес беше тук, но утре... А нейните чувства щяха да си останат — разяждащи и мъчителни.

— Сбогуването не е нещо ново за теб, нали? Или ти се искаше пръв да го кажеш?

Кейн пое дълбоко дъх и се опита да се овладее. Тя имаше право — той бе свикнал на раздели.

„Вярно е и другото — досега винаги аз съм го казвал първи...“

Но сега Кейн Ремингтън не беше готов да каже „сбогом“ на Шели Уайлд. За секунди той успя да възвърне самообладанието си. А той имаше великолепен инстинкт спрямо хората. И този инстинкт сега му казваше да напредва стъпка по стъпка. Засега щеше да настоява само за бизнес. Да. Това бе правилната тактика. Никакви страстни целувки, край на докосването до вълнуващата женска плът, която му бе показала колко самотен бе напоследък. Приключваше с горещината и напрежението в собственото си тяло, с болката и ускорения ритъм на сърцето.

Пое дълбоко дъх и запали ягуара. Мощният рев му подейства успокояващо.

— Права си — гласът му наподобяваше странно порещия звук на машината. — Свикнал съм да казвам сбогом. Сега да отидем да хапнем нещо.

Плавно освободи съединителя и се върна на пътя. Направляван от силните, умели ръце, ягуарът се отправи в златистата привечер за нова плячка.

Ресторантът бе от онзи тип френски заведения, които предлагаша съчетание от интимност и уют. Не бе от типичните за Холивуд дупки, пълни с отегчителни туристи, дебнещи за автограф, и мошеници, които заработваха пари от наивници, като се представяха за знаменитости по телефона.

Ла Шансон предлагаше разнообразна кухня и изпитани вина. Изтънченият блясък на обстановката се постигаше от снежнобелите ленени покривки, блестящите сребърни прибори и кристала. Посещаваше се обикновено от редовни клиенти, от чиито маси долитаха разговори за книги, театър, изкуство и бизнес. Защото изкуството също беше бизнес и тези хора влагаха в него както пари, така и интелект.

— Идваш ли често в Ел Ей? — Шели зададе въпроса, докато отваряше менюто си.

Кейн ѝ отправи остър поглед, но тя не бе разгърнала отново бележника си.

„Благодаря ти, боже, за дребната услуга — мрачно разсъждаваше той. — Защото, ако беше извадила пак онова проклето нещо, трябваше да го изгоря на тази красива свещ върху масата.“

Не го бяха ядосвали така от много време. А на нея ѝ бе необходимо само да се скрие зад бизнес фасадата си, за да го изкара от равновесие. Появата на онзи бележник щеше да взриви и без това опънатите му нерви.

— Винаги, когато мога — отговори най-после той.

— Харесва ли ти?

Мъжът я погледна с надежда, защото усети в гласа ѝ истинско любопитство, изместило безразличието, след като беше разбрала, че си има работа с пътуващ бизнесмен. Горната му устна видимо потрепна под златистокафявия мустак:

— Да, харесва ми. Не съм модерен, нали?

Тя не се сдържа и се усмихна. Да накараш хората да признаят, че харесват Лос Анжелис, бе почти невъзможно. Бе като обществена норма да твърдиш, че мразиш Ел Ей. Всички го правеха и се гордееха с това.

„Човек като Кейн не дава и пукната пара за модните тенденции“ — напомни си тя. Беше го разбрала още в момента, когато я бе нарекъл

стара мома и после я бе подиграл като жена, която не може да задържи мъжа до себе си. Груб или не, Кейн си беше Кейн. Поне беше ясен.

— И какво харесваш в Ел Ей?

— Свободата. Новите технологии. Добрата храна. Книжарниците. Океанът. И безкрайния поток на колите.

— А какво не обичаш?

— Което и другите — задръстванията на движението точно когато бързам; смога, който ми пречи да виждам планините; хората, когато искам да съм сам; шума, когато мечтая за тишина.

— И тогава заминаваш?

Думите ѝ прозвучаха по-скоро като обвинение, отколкото като въпрос.

— Някои хора са тук само телом, но не и духом. Това се нарича криене от себе си — мъжът я изгледа предизвикателно.

— Аз не работя за някои хора, а конкретно за теб. А ти бягаш по обичайния начин.

Шели го каза и съжали, защото отекващите в съзнанието ѝ думи не бяха по правилата на бизнеса. Никак.

— Съжالياвам — каза тя и се усмихна с най-професионалната си усмивка. — Разбира се, всеки се нуждае от промяна. Както казват — мъжете по-често от жените.

Тя остави менюто встрани и посегна към чантата си, за да извади бележника. Кейн се напрегна, за да запази самообладание, но звукът от отварянето на елегантната ѝ писалка го накара да трепне.

— Какво правиш? — гласът му звучеше измамно спокойно.

— Каня се да запиша предпочитанията ти — отговори тя, без да вдига поглед от бележника. — Записките ще ми помогнат да си опресня паметта, когато се ровя из каталозите, за да избира подходящото за теб.

— Разбирам — троснато каза той и вече не можа да сдържи гнева си. — Има още нещо, по което трябва да порботиш още сега. А то е, че ненавиждам бележници с кожени подвързии и позлатени писалки, които щракат.

Ръката ѝ замръзна във въздуха, главата ѝ рязко отскочи нагоре. Мъжът видя отблясъците на свещта в лешниковите очи, широко отворени от изненада. Много бавно, изключително бавно, Шели постави бележника и писалката обратно в чантата.

— В такъв случай — меко каза тя, — аз не съм човекът, от когото се нуждаеш да внесе топлота и уют в дома ти.

Кейн грубо се разсмя. Не се нуждаел от нея! В момента толкова я искаше, че чак го болеше. Но, разбира се, не го каза на глас. Не искаше да я види как отново му отправя нищо незначещата си усмивка, а после с безразличие да стане и да си тръгне. Беше уверен, че тя ще го направи, както беше наясно колко я е разгневил с подигравката си, че не може да задържи мъжа до себе си.

„Ако тази жена е целувала съпруга си поне наполовина толкова страстно, колкото целуна мен, бившият трябва да е бил голям малоумник, за да търси разнообразието, за което тя спомена.“

Кейн прочисти гърлото си, наложи си да не барабани нервно с пръсти по масата и се пресегна за собственото си меню.

— Съжалявам, ако съм те засегнал с нещо — прикри яда в гласа си. — Никога не съм в добро настроение, когато съм гладен.

— Тогава да поръчваме!

Кейн погледна в менюто. Въздъхна с желанието някак си да може да види специалитет с името „Шели Уайлд“. Само той би могъл да удовлетвори глада му...

— Предястие?

— Не мога да реша какво да взема — пълнени гъби или стриди. — Шели замислено облиза с връхчето на езика горната си устна.

Кейн бе сякаш хипнотизиран от жеста. Усети отново топлината и мекотата на устата ѝ от целувката. Прокле мълчаливо за пореден път и върна поглед към менюто.

Когато сервитьорът дойде, и двамата бяха приключили с избора.

— Съомга, пълнена със скариди — обърна се тя.

— За какво се колебаеше? Между съомгата и скаридите с лимонов сос и подправки?

— Как позна?

— Това бе и моят избор — сухо отговори той и погледна към сервитьора. — Съомга за нея и скариди за мен. Ще вземем също салатата „Кентъки“ и салатата от миди. За предястие бихме желали пълнени гъби и стриди.

— Не мога да изям всичко това!

— Но аз мога.

Тя погледна към силното, широкоплещесто тяло пред себе си и кимна в знак на съгласие. Той можеше да изяде вечерята си, после нейната и накрая да хапне още нещо за десерт.

— Уверен съм, че предпочиташ сухите вина.

Шели отново кимна.

— Шардоне?

— Да, ако обичаш.

— Френско или калифорнийско?

Тя си припомни, че ястията, които поръчаха, се приготвиха с изобилие от подправки, включително чесън и лук.

— Калифорнийско, ако не възразяваш. Френските вина са много леки, за да устоят на чесъна.

Кейн поръча виното, подаде менюто на сервитьора и се обърна към нея с усмивка.

— Можеш да поръчваш вместо мен отсега нататък. Сякаш слушах себе си.

— Звучи досадно.

— Не е. Понякога не мога да се позная. Мисля, че и на теб ти се случва — той погледна нежно към устните ѝ.

Шели сведе поглед. Тъмните мигли прикриха отговора в очите ѝ, но Кейн безпогрешно разбра. Беше я наблюдавал много внимателно. С всяко движение на главата ѝ, перлите от аметист проблясваха в гъстите кичури като далечно съзвездие в мрачна нощ.

— С какво точно се занимаваш? — бързо попита тя.

Гласът ѝ леко потрепваше. Младата жена усещаше напрежението в погледа му като ласка, рушаща и без това крехкото ѝ самообладание. Тя облиза несъзнателно устни, нервен жест, който не ѝ помогна особено да се успокои. Помисли си, че все още пази усещането за целувката му — сладка, леко солена и необикновена.

„Една-единствена целувка, а аз дори не мога да докосна устните си, без да се разтреперя — мислите ѝ бяха объркани от безпокойство, граничещо със страх. — Трябва да спра това!“

— Какво мислиш, че работя?

Неприязнените нотки в гласа му я изненадаха. Тя се вгледа в ръцете му, силни и груби, осеяни с белези, но едновременно с това нежни и чувствени.

— Не знам. Но каквото и да е то, сигурна съм, че го правиш по-добре, от който и да е друг.

Бе негов ред да се изненада:

— Защо ми казваш това?

— Защото си човек, който не върши нищо наполовина.

„Дори и една целувка“ — добави мислено тя.

Сервитьорът пристигна с виното, преди Кейн да успее да обмисли отговора си. Той го опита с безизразно лице и после предложи чашата на Шели, за да изчака нейната преценка.

Тя отпи, вдиша аромата на виното и отново опита вкуса на устните му, оставили следи върху кристалната повърхност. Когато му връщаше чашата, ръката ѝ незабележимо потрепваше.

Но той го видя. Очите му не пропускаха нищо, което тя правеше, дори краткото колебание на дъха ѝ. Пое виното и го изпи на един дъх, типично по мъжки. Кимна на сервитьора, който разля виното и после изчезна.

— Виното определено имаше по-добър вкус втория път — отбеляза Кейн.

Шели знаеше, че това беше намек за факта, че тя бе докоснала с устни чашата. Но не можеше да го вини, че придава интимност на срещата, като имаше предвид собствените си мисли. За съжаление, думите му винаги можеха да се тълкуват по два начина — в обикновения, общоприет смисъл, и в друг, възбуждащ и чувствен.

„Може би на мене ми се иска да е така, може би аз съм прекалено чувствена, а той не влага нищо особено в думите си.“

Кейн отпи отново и ѝ се усмихна. Усмивката му бе като думите, пълна с двусмисленост, очакване и покана. След още една глътка той се настани удобно на стола си и въздъхна като човек, който вече е взел решението си и ще го следва докрай.

— Аз съм геолог.

— Търсиш нефт?

— Всичко, освен нефт.

Шели кимна, сякаш се потвърждаваше някаква нейна предишна догадка.

— Какво означава това кимване?

— Повечето добри геолози, които строят сонди за нефт и газ, работят за големи петролни компании. Ти си твърде независим, за да се

вместиш в една корпорация — тя леко се усмихна. — Освен ако ти самият не я притежаваш.

— Позна. Казва се „Бейсик Рисорсиз“. Правим минно-геоложки проучвания за минерали, консултации за строеж на мини, планиране на ресурсите, перспективни проекти и други подобни — очите му подозрително се присвиха. — Независимо от това, което Джоу Лин ти е намекнала, аз не съм мошеник или таен агент, представляващ държавния интерес.

Шели се изненада отново. Той напълно отговаряше на представата ѝ за човек, работещ под прикритие. Притежаваше самоувереност, интелигентност и физическата издръжливост да оцелява като вълк единак при критични обстоятелства.

— Всичко, което Джоу Лин ми е казвала, е, че моторът е ужасен, но мъжът върху него е нещо различно.

В усмивката му пролича облекчение. Светлокафявите мустаци потрепнаха и уловиха отблясъка на пламъка на свещта.

— Трябва да си доволна, че тя не се е задълбочила — отбеляза мъжът.

— Защо?

— Тази жена може да бъде истинска кучка.

— Не съм очаквала да използваш подобни думи.

Очите му отново се присвиха и заприличаха на метални остриета.

— Напротив. Трудно е да не ги използва човек. Когато се върнах днес следобед и поисках да изведа Били на разходка с колелото, тя ми каза, че има нещо друго предвид. Пикник, например. Пикник за двама и, разбира се, в това число не се включваше синът ѝ.

— Аз...

— Предполагам, че можех да отклоня поканата и по-учтиво, но не бях в настроение за елегантни словесни схватки. Затова ѝ напомних, че съм доведеният брат на Дейв и ако се наложи, ще издействам временно попечителство от съда, докато брат ми отсъства от страната.

— Ти наистина ли...

Кейн въобще не чу думите ѝ и продължи да говори, сякаш искаше да изхвърли всичко от съзнанието си, както и думите, оставящи лош вкус в устата му.

— Казах й още, че ще получа попечителството по възможно най-болезнения за нея начин и ще й причиня невероятни затруднения. Включително и по въпроса за издръжката й, която богатият татко плаща без всякакви уговорки.

Усмивката му бе толкова жестока, колкото и блясъкът в очите му.

— Уверявам те, че тя разбра много бързо — провлечено каза той. — Бих желал да не използвам съда, но ако трябва, ще го направя. И тя знае, че ще изгуби.

Шели почувства, че губи самообладание при вида на стаената ярост в думите и жестокостта на усмивката му.

— Дейв Къмингс? — най-после успя да попита тя. — Не е ли това бащата на Били? Значи ти наистина си негов чичо?

ГЛАВА 7

Кейн я погледна:

— Разбира си, че съм му чичо. Защо да не... — в този момент той схвана логиката ѝ. — Да, разбира се, ти си помислила, че той ме нарича така, както се е обръщал към всички останали мъже на Джоу Лин.

— Това е често срещано.

— Вярно. Е, аз съм му чичо по закон, въпреки че не го бях виждал доста дълго. А Дейв е глупак.

— Защото е оставил Джоу Лин да го напусне?

— Защото помисли, че сърцето на тази жена е толкова меко, колкото собственият му мозък.

— Ти познаваше ли я, преди да... е...

— Преди Дейв?

Шели кимна.

— Срещнах я преди дванайсет години. Запозна ни Дейв. Погледнах я и му казах, че ако толкова я желае, добре — да я вземе. Но да се жени за нея... Евтините обувки никога не стоят добре. Особено ако някой друг вече е износил подметките.

Бруталното му отношение към една жена, която явно го желаете, шокира напълно Шели.

„Дали е такова мнението му за всички жени? Ако я искаш, вземай я, но не се обвързвай с нея! Да не би да беше от мъжете, които искаха да се женят за девственици, от страх жените им да не ги сравняват с предишни любовници?“

— Недей да изглеждаш толкова ужасена — каза той. — Джоу Лин заслужава всяка дума, която казах.

— Защото не е била девствена, когато се е омъжила за брат ти?

— Не, по дяволите! Защото, след като се омъжи за него, преспа с цял взвод мъже. Нито една обществена тоалетна не е била посещавана толкова често!

— Кейн!

— Съжалявам. Извинявай, но всичко това е самата истина. Джоу Лин е една...

Той спря внезапно, прокара пръсти през светлата си коса и нетърпеливо раздвижи рамене.

— Добре, как би нарекла жена, която ми предлага да изтъргува няколко часа от времето, което би могла да прекара със сина си, срещу няколко часа с мен в леглото?

Шели не успя да прикрие шока и отвращението си. Сега си спомни отново как Били молеше майка си да не убива любимата му змия. Видя отново стаята на момчето, искряща от цветове и жизненост, вниманието му, когато изпробваше каската на главата ѝ, откритостта и добротата му.

— Джоу Лин трябва да притежава инстинкта на скорпион — несъзнателно измърмори тя.

— Обиждаш скорпионите!

— Съжалявам — бързо каза младата жена, — нямам право да съдя Джоу Лин.

— И защо не? Та ти даде на Били много повече обич и топлина днес, отколкото тя за цяла година. Но все пак тя го обича.

— Разбира се. Та Джоу Лин му е майка.

— Мога да ѝ простя мъжете, но не и отношението към момчето — каза Кейн и после продължи с горчив смях: — Но кой съм аз, че да се присмивам над глупците! Самият аз се ожених за кучка като Джоу Лин. Не можеше да живее, ако нямаше мъж върху себе си, няма значение кой, дори и напълно непознат. Слава на бога, че нямахме деца.

Шели едва не се задави. Когато заговори, гласът ѝ напомняше шепот:

— Жена ти трябва да е била много нещастна.

— Надявам се. И тя като Джоу Лин разпръскваше нещастие навсякъде, където се появеше.

— Ако наистина иска да бъде обичана, Джоу Лин може да се обърне към сина си. Той ще ѝ даде обичта, от която има нужда.

— Защо? Засега тя го притежава. Докато порасне и си отиде. След това ще го преследва, за да стане отново част от живота му.

Шели помисли отново за Били и кимна.

— Какво пилеене на чувства! Проклет свят!

Голямата му ръка покри главата ѝ.

— Нежното ми, малко създание, недей да страдаш толкова. Джоу Лин не е твой проблем, а мой. Затова съм тук, след като заряха работата си в Юкон. И, ето ме тук, в Ел Ей.

— Но Били... — безпомощно продължи Шели.

— След няколко месеца Джоу Лин няма да бъде проблем и за него. Дейв се е запознал във Франция с една чудесна жена. Уреждат нещата така, че да са тук за Деня на благодарността. И скоро Били ще има истински дом, пълен с любов. Дотогава аз съм на разположение, за да направя за него каквото мога.

Сълзи се появиха в очите на Шели, когато чу мечтата си, изказана на глас — дом, пълен с любов.

— Радвам се, че всичко ще е наред. Иначе трябваше да открадна Били и да свърша в затвора.

— Щях да те извадя от там. И после да те метна на рамо и да ти покажа света.

Реалността се върна и я обля като вълна студена вода.

— Не, благодаря — горчиво отговори тя. — Вече съм го видяла.

— Целия?

— Навсякъде, където има змии.

— И те не ти харесаха?

— Змиите ли? Не, те бяха чудесни.

— Тогава какво?

— Никога нямах дом.

Думите прозвучаха странно категорично, изречени с топлия ѝ, мек глас.

— Да, но целият свят е бил твой дом — посочи той. — С всяко чудесно кътче.

— Всичко и нищо.

Тонът ѝ показа, че въпросът е приключен. Трябваше отново да се чака. Кейн изтрака със зъби и звукът напомни щракването на златната писалка. За секунда се изкуши да се върне на темата, какво е да имаш и да нямаш дом. Но погледът ѝ му подсказа, че подобна директна атака щеше да провали разговора. И да приключи вечерта.

Затова Кейн вдигна чашата си и започна да си играе с нея, докато виното вътре не заискри и приятният аромат не подразни ноздрите му.

— Родителите ти имаха ли щастлив брак?

— Странен въпрос.

— Така ли? — повдигна рамене Кейн.

— Имаха прекрасен брак. Иначе той не би оцелял.

— Какво тогава не беше наред?

— Ние непрекъснато се местехме. Майка ми се стараяше толкова много да създаде дом от всяко място, където баща ми я водеше, но той никога не се задържа някъде за по-дълго време. Когато пораснах достатъчно, за да разбирам, всеки път, когато я виждах да преобразява къщите под наем, ми идваше да заплача.

— А тя?

— Питаш ме дали е плакала?

— Да.

Шели се опита да си спомни дали наистина я е виждала да плаче, докато разопаковаха и опаковаха неизменните кашони, но не успя.

— Не знам — най-после отговори тя. — Аз обаче плаках.

— А после?

— Разбрах, че искам или не, винаги ще пътуваме. Затова спрях да пускам корени. Или поне се опитах. Отне ми доста време да свикна да обитавам някое място, без реално да живея в него. Никога не успях напълно...

Кейн отпи от виното и обмисли следващия си въпрос много внимателно:

— На колко години беше, когато се раздели с родителите си?

— На осемнайсет.

— Твърде млада.

— Може би. Но знаех какво искам.

— Дом?

— Точно това. И реших, че за да го имам някога, трябва да си го направя сама.

— Успя ли?

— Ти беше днес в него.

— Не това имах предвид. Исках да попитам какво си правила, за да създадеш тази къща между осемнайсет и... на колко си сега? Двайсет и три?

— Двайсет и седем. Добре дошъл при старите моми.

Той трепна:

— Ще ми се наложи дълго време да плащам за глупавите си думи, така ли?

— Но това е истината. Може би не е ласкава, но е самата истина.

— И ти предпочиташ да си независимо момиче, което живее само?

— О, не. Това понятие ме кара да си представям лицемерна особа, която си играе на независимост. По-добре да изглеждам стара мома.

Той се ухили и понечи да ѝ зададе още въпроси за миналото, особено за мъжа, за когото се бе омъжила. Преди да подбере верните думи, се появи сервитьорът с пълнените гъби и стридите.

За известно време се чуваше само лекото пукане на черупките, докато ядяха сочните стриди.

— А какво бе твоето детство? — попита тя. — Щастливо? Нещастно? На едно място? Или се местехте?

— Да.

— Предупреждавам те, че ако продължаваш с едносричните отговори, ще украся дома ти с хром, никел и месинг.

— Няма да го направиш.

Тя се усмихна и разкри белите си зъби.

— Добре де! — устните му се извиха в недоволна усмивка. — Исках просто да се придържам към кратки отговори, защото само по този начин няма да си водиш записки.

Шели замислено драскаше с вилицата върху черупката на една стрида. Разбира се, че бележникът бе своеобразен щит срещу очарованието му. И този мъж по някакъв начин го бе разбрал.

Тя мълчаливо изяде стридата и прокле способността му да прониква в мислите ѝ. Дори родителите ѝ не бяха го правили така добре. Винаги си бе останала загадка за тях с постоянния си копнеж за дом, ясно планирано бъдеще и верни приятели.

— Ще се опитам да записвам само най-важното — студено каза тя и вместо бележника, хладният глас ѝ послужи да създаде преграда между тях.

Кейн усети промяната в тона ѝ и се отказа от коментар. И заговори за себе си. Нещо, което никога не беше правил. Но сега се налагаше, защото това бе единственият начин да докосне сърцето ѝ.

— Живеехме в Ню Мексико. Дните ми бяха еднакви, равни и предсказуеми като орбитата на планета.

Шели потисна възклицанието си на изненада, породено от разликата в предпочитанията им.

— Имах едни и същи приятели, ходех в едни и същи училища и ми се случваха едни и същи неща. Докато навърших дванайсет години.

— Какво се случи?

— Родителите ми се разведоха.

Зениците ѝ се разшириха и Шели въздъхна съчувствено.

Кейн се усмихна безрадостно:

— Това беше истинско облекчение. Мама и татко се караха като свирепи диви котки. В безкрайните скандали нямаше паузи и правила. Независимо от мнението ти, да живееш на постоянно място и да те заобикалят едни и същи хора, не означава, че имаш дом.

Шели мълчаливо поклати глава.

— Двама души, които се обичат, създават дом, където и да се намират — продължи Кейн, без да сваля пронизващ поглед от лицето ѝ. — Няма значение колко често се местят. Но двама без любов не са семейство дори и да живеят в една и съща къща до края на дните си. Може и да не искаш да ми вярваш, но това е истината.

Шели бе съсредоточила цялото си внимание върху пълнените гъби и старателно набоде на вилицата си една.

— Аз разбрах какво означава дом, когато майка ми се омъжи за втори път. Сет ми показа какво означава мъжът в живота на една жена, когато обича и е обичан. Мама започна да се смее, вместо да плаче непрекъснато, не се затваряше повече в себе си, а щедро раздаваше любовта си и на нас, децата. Та тя се усмихваше дори когато беше сама в кухнята.

Ръката на Шели потрепваше с вилицата близо до устните ѝ и младата жена не се осмеляваше да помръдне.

— По-късно, пак от Сет, научих как жената може да преобрази живота на мъжа. Майка ми и вторият ми баща бяха най-прекрасните същества на света заедно, даваха най-доброто от себе си един на друг.

Тя почувства напрежението в гласа му и вдигна очи. Очите му продължаваха да се взират в лицето ѝ, в зениците им проблясваха топли пламъчета на свещта. За момент Шели потъна в дълбините им и всички останали усещания замряха. Остана само гладният копнеж,

светещ в погледа на мъжа, седнал толкова близо до нея. После гласът му я върна в реалността:

— Сет беше инженер. Работеше по различни проекти из целия свят. И ни водеше със себе си.

Шели вдържи дъха си.

— Дейв е с четири години по-млад от мен, син на втория ми баща от първия брак. Мама и Сет имаха още две деца. Момичета. Чаровни, красиви и дръзки. Сега те вече са омъжени и аз очаквам поне няколко малки, нахални племенници.

Усмивката му бе изпълнена с обич, всеотдайност и мило снизхождение. Приличаше на човек, който наблюдава играта на малки котенца. Шели усети как по нервните й окончания пропълзя някаква особена топлина. После усмивката изчезна като спомен от миналото и лицето му се преобрази в сурова маска.

— Искан ми се Дейв да бе поне наполовина толкова умен, колкото малките ми момичета. Но Джоу Лин беше изключително секси, когато я видях за първи път. Никога не бях срещал подобна жена. Трябваше да я има. Добре, имаше я. По-скоро обратното — тя го притежаваше.

Шели наблюдаваше как белите му зъби гневно се впиха в пълнената гъба, и си помисли, че той ще унищожи Джоу Лин докрай. Беше човек, закрилящ хората, на които държи. А бе повече от ясно, че обича брат си и племенника си.

Кейн махна рязко с вилицата и прогони Джоу Лин от мислите си. Погледна Шели с желание да разбере ефекта от думите си.

— Вторият ми баща постоянно пътуваше.

Шели се сепна от настойчивостта в гласа му.

— Този вечно пътуващ човек — по-мекко продължи Кейн, — ме научи какво е любов, семейство и дом. Дали си идваше, или заминаваше някъде, Сет знаеше как да обича. Точно това правеше от къщата ни дом. Любовта.

— Не го казвай на никой друг — сухо подчерта Шели, докато си играеше с една гъба. — Рискувам да остана без работа.

— Няма.

Гласът му бе толкова дълбок и уверен, че тя трябваше отново да вдигне очи и да срещне погледа му. А той беше замъглен от напрежение:

— Няма да останеш без работа, защото това, което правиш, е отражение на способността ти да обичаш. Ти усещаш желанията на клиентите си, тяхната индивидуалност. Придаваш характер и завършеност на техните домове, не на своя.

Тя несъзнателно кимна.

— Дори и глупавата, нещастна Джоу Лин. Ти ще оставиш къщата ѝ абсолютно стерилна, както я намери, защото знаеш, че само в подобна обстановка тази жена ще се чувства удобно. Даваш ѝ толкова от себе си, колкото тя може да възприеме, и единственото съжаление, което изпитваш, е, че не може да ѝ дадеш повече. Тя би го отхвърлила.

С разширени от изумление очи, Шели гледаше този мъж, който по някакъв начин знаеше повече за нея, отколкото самата тя. Бяха изминали години, преди да разбере защо бе избрала тази работа. А той го бе разгадал за по-малко от ден. Ако не бе наясно с добронамереността му, тя щеше да изпита страх, че е толкова ясна и предсказуема. И въпреки че знаеше, че е нежен и добър, Шели бе потресена:

— Ти си невероятно проникателен — каза най-после тя. — Това трябва да ти е помогнало много в бизнеса.

Очите му леко се присвиха, защото усети страха в гласа ѝ.

— Вярно е. Способността ми да преценявам доколко хората са искрени, ме е спасявала нееднократно. Но това провали и няколко връзки извън рамките на бизнеса. Защото има хора, за които не искаш да знаеш много — като за временните партньори в леглото например.

— Амин.

Независимо, че гласът ѝ прозвуча странно меко, одобрението ѝ не беше престорено. Той се усмихна:

— Да не би и ти да си имала подобен проблем?

— Не. Не приемам временните неща независимо дали се отнасят до леглото или до бизнеса. Но ти си прав. Тъй като мога да прониквам под повърхността на нещата, трябваше да пропусна много привлекателни мъже.

— Като Брайън Харис?

— Брайън е умен, богат, хубав като дявол, модерен и...

— И?

— Просто не е моят тип. Нито една жена не може да го задоволи изцяло. Повечето мъже са такива.

— Момчета.

— Какво?

— Момчетата са такива. Мъжете знаят достатъчно за себе си, живота и жените, за да се оставят да бъдат управлявани от хормоните.

Тъмните ѝ вежди изненадано подскочиха:

— Необичайна гледна точка.

— Напротив. Отнася се за повечето мъже, които познавам — повдигна рамене мъжът.

Тя отвори уста да отговори, но в този момент се появи сервитьорът с вечерята.

Кейн ѝ предложи парче скарида, набодено на вилицата му, и тя несъзнателно го пое, преди да осъзнае интимността на жеста. Припомни си моменти от детството, когато майка ѝ и баща ѝ със смях си разменяха късчета вкусна храна. Дори и във временните им лагери в пустинята, където единствената им храна бе фурми, смокини и хляб, те продължаваха да го правят.

— За какво мислиш? — нежно попита той.

— За Тинрхърт Хамада, големия източен ерг на Сахара.

— Алжир.

— Да — леко се усмихна тя. — Свикнала съм да мисля по-скоро с геофизически, отколкото с геополитически понятия. Предполагам, че съм се научила от баща ми и приятелите му.

— Какво те накара да си спомниш за Сахара?

— Хапката от твоята вилица. Мама и татко често го правеха.

— Подавах си хапки един на друг?

Тя кимна. Очите ѝ гледаха без посока, обърнати към миналото. Все още виждаше ясно огромното пясъчно море, в което оцеляваха единствено съобразителните и издръжливите. Великолепието на пустинята все още владееше съзнанието ѝ и възраждаше спомени и картини.

„Безкрайното пясъчно море се слива с хоризонта, вятърът очертава тигрови ивици от кадифе по златните дюни. Мълчание, велико като самата пустиня, неземно спокойствие, в което се чува само дрезгавият шепот на пясъка, плъзгащ се по повърхността на някоя дюна...“

В продължилата няколко минути тишина. Кей не сваляше поглед от лицето ѝ. Виждаше как изразителните ѝ черти се променяха под

напора на спомените. Разпозна безпогрешно копнежа на пътешественика по нови, непознати земи. Той самият изпитваше подобни чувства и те го бяха завели до някои далечни, опасни, но изключително красиви места.

Шели премигна, сякаш се събуди, и се загледа в чинията пред себе си.

— Хареса ли ти Сахара?

— Да. Притежава красотата, която просто... — гласът ѝ замря. После разпери ръце в знак на безпомощност. Не ѝ достигаха думи, за да обясни какво чувства.

— Да — меко каза мъжът. — Сахара е пейзаж на човешката душа.

Тя трепна, впечатлена за пореден път от неговата проникателност. Вече не можеше да се сдържа и го погледна очарована. Чак след това осъзна, че пръстите ѝ си почиваха върху дланта му. Дори когато беше вгълбена в спомените си, тя се бе стремилла към него, сякаш имаше правото да черпи от топлината и силата му.

„Пейзаж на душата!“

Шели колебливо отдръпна ръката си, изплашена от силата на привличането помежду им.

„Та той е един от вечните пътници. Ще се радва да вземе онова, което мога да му дам. И след това ще си отиде. Няма да иска да ме нарани, разбира се. Но цялата история ще приключи, като разруши всичко, което съм изградила досега и за което съм се борила толкова дълго. Пътешественик и дом са просто едно невъзможно съчетание.“

А домът бе всичко, което Шели имаше. Тя се напрегна, събра всичките си останали сили и промени темата:

— На колко години беше, когато започна да пътуваш сам?

Той погледна ръката си, която тя бе докоснала. Бавно прокара пръсти по дланта си, сякаш да запази топлината. Но когато проговори, гласът му не се различаваше от нейния — безразличен и хладен, пълна противоположност на бурята, бушуваща в душата му.

— Тръгнах на път веднага след колежа. Работех за една компания, която извършваше проучвания за минерали. После се ожених. Тя не искаше да пътува, затова останах с нея.

— Не ти ли хареса „спокойният“ живот?

— Беше много поучителен.

— Така ли?

— Разбрах, че не пътуването прави жената проститутка, както и че не оставането вкъщи я кара да бъде по-вярна.

Шели не знаеше какво да каже.

— Но времето не беше пропиляно напълно — продължи той. — Така започнах собствен бизнес.

Тя понечи да го попита за работата му. Но от устата ѝ се отрониха съвсем други думи:

— Обичаше ли я?

— Бях твърде млад, за да осъзная разликата между похот и любов. А ти?

— Какво аз?

— Ти обичала ли си този, който те е научил да мразиш пътуващите мъже?

Внимателно и много бавно, тя отхапа парче от сьомгата. Проклинаше се, че бе избрала да говори за любов и брак. И все пак не можеше да не отговори.

— Мислех си, че го обичам.

— А сега?

— Сега знам, че са необходими поне двама души, за да се изгради дом. Той си въобразяваше, че ще бъда щастлива с хубава къща, в която да си играя на домакиня, и няколко бебета, за които да се грижа.

— Имали сте деца?

— Не. Исках да завърша колежа, а след това...

— Не си му вярвала напълно — без заобикалки заключи Кейн.

— Схващаш много бързо.

— А после вече не си го обичала. Защото без доверие няма любов. На колко години беше?

— Двайсет.

— А той?

— Двайсет и девет. Беше търговски представител на голяма компания.

Тя не спомена, а и нямаше нужда, че работата на мъжа ѝ бе свързана с много отсъствия от къщи.

Кейн отпи глътка вино, постави чашата встрани и започна да се храни. И точно когато Шели си мислеше, че се е спасила от опасни въпроси, той отново заговори:

— От колко време не живееше с родителите си, когато се омъжи?

— От две години.

— Сама?

— Като в самия ад — твърдо прозвучаха думите ѝ.

— Живяла си в стаи под наем, гледала си как другите се обичат и си копнеела за собствен дом и любов.

— Защо задаваш въпроси, след като вече знаеш отговорите?

Дългите, силни пръсти погалиха свитите ѝ юмруци.

— Аз също се чувствах така, когато се омъжих. И аз исках дом, като теб. И аз, като теб, взех погрешно едно нещо за друго. Всъщност онова не беше любов, с която да градиш живота си напред.

После, със същия тих и спокоен глас, попита най-неочаквано:

— Мога ли да си отхапя от тази съомга?

Шели напълно автоматично му предложи парче риба, набодено на вилицата ѝ. Мъжът отвори уста и устните му обхванаха вилицата. Младата жена усети лекото съпротивление на зъбите му, докато измъкваше вилицата. Среброто проблесна на пламъка на свещта, а мъжът не сваляше поглед от лицето ѝ.

— Баща ти е бил прав.

— За какво?

— Храната е по-вкусна, когато е предложена от женска ръка.

— Кейн...

— Това е напълно в рамките на бизнеса. Можеш да си направиш извода, че аз и баща ти притежаваме нещо общо. Искаш ли да си го запишеш в бележника?

Тя изведнъж почувства гняв, силен, първичен, непреодолим гняв.

— Не съм се съгласила все още да работя върху къщата ти. И без това имам прекалено много работа.

— Но ти трябва да я довършиш!

— И защо?

— Защото аз съм мъж, който има нужда от дом, а ти си жена, която има нужда да го създаде за мен.

Шели не успя да избяга от постоянноменящите се сиви очи — сега ясни, преди миг замъглени, понякога сребристи или черни като

самата нощ. С нежелание осъзна колко много иска да работи за него. Щеше да е толкова сложно и различно. Този мъж не се побираше в образа на няколко картини или скулптори. Той ѝ предлагаше предизвикателство. Като истински професионалист тя не можеше да се съпротивлява.

„Той иска просто секс, за него не съществува понятието дом — припомни си сурово тя. — Но пък няма да е и първият клиент, който си въобразява, че в бизнеса влиза и леглото. Преследвали са ме разни експерти, хора като Брайън, а и съпругът ми. Мъже, които си мислят, че сексът движи света. Както и Кейн каза, времето не бе напразно — и аз научих доста неща.“

Най-важното бе, че е по-добре да заспи с каталог в ръка, отколкото с някой потен мъж до себе си. И реши, че може да държи Кейн на разстояние, докато завърши къщата му. Защото това щеше да бъде най-голямото предизвикателство в професионалната ѝ кариера досега — да създаде модерен, отразяващ емоционалната същност на собственика си, дом. Дом за мъж, който намира удовлетворение единствено във взирането отвъд хоризонта.

— Ще го направя — каза тя.

В усмивката му имаше толкова самодоволство, че Шели веднага съжали за решението си. Искаше да му каже, че се отказва, но гордостта я спря.

„Не бих могла да върна думите си. Освен това съм в безопасност. Кейн няма да се застои в Ел Ей дълго. Поне не толкова дълго, за да разбие сърцето ми.“

ГЛАВА 8

На другия ден Шели разглеждаше къщата му. Беше голяма постройка с навес, на върха на Сентшъри Сити. Гледката беше великолепна — окото на човек стигаше чак до хоризонта. Нищо не бе в състояние да възпрепятства изгледа, освен плътния смог, когато го имаше.

В този ден духаха ветрове откъм Санта Ана, носеха пустинния дъх, за да го смесят с обичайната за Лос Анжелис мъгла. Но погледнат от резиденцията на Кейн, градът представляваше пъстроцветен гоблен, в който преобладаваха зеленото и бялото, прострян между нежно сините ивици на океана и жълтеникавите хълмове на Сан Габриел.

Изгледът бе единственото нещо, на което не можеше да се устои. Защото интериорът на къщата не блестеше с нищо особено, освен с многото пари, хвърлени за обзавеждането. Явно декораторът бе много добър в професията си, но му бе липсвало вдъхновение. Това се бе отразило на обстановката — в нея нямаше никаква индивидуалност. Крепящо бяло, наситено черно и безкрайно скучното червено преобладаваха във всекидневната.

— Ти ли избра схемата на цветовете? — попита Шели.

— Не, само казах на декоратора, че ако видя някакви пастелни тонове, ще намаля хонорара му наполовина.

— Но ти хареса моята къща!

— Там нямаше никакви подобни глезотии.

— Кремаво, пшеничено жълто, златистокафяво, пясъчно златно и бежово — изреди тя бързо цветовете. — Имам ги всичките в една или в друга стая.

— Тези не са пастелни.

Шели бързо се извърна към него. Той я наблюдаваше с безкрайно търпеливо изражение на лицето.

— Какво имаш предвид, когато казваш пастелен?

— Ами розово, бебешко синьо, бледолилаво. От този сорт.

— Цветовете на великденските яйца.

— Да.

Шели се усмихна:

— Да, тези наистина не биха ти подходжали. Никак.

— Благодаря.

— А това? — Тя протегна ръка и описа кръг. — Това харесва ли ти?

— Ти как мислиш?

— Смятам, че ако прекараш поне веднъж тук повече от няколко седмици, незабавно ще поискаш да смениш интериора.

Той се усмихна накриво:

— Познаваш ли някой добър декоратор? Не мога да понасям всичко това, откакто черният цвят започна да избледнява.

Шели се намръщи в усилие да се сети за подходящ човек. Всички, които познаваше, имаха своите положителни страни... и нито един от тях не би успял да удовлетвори Кейн. Тя въздъхна и си припомни собственото си правило никога да не се занимава с боядисване и мостри на килими.

— Можеш да използваш мен — съобщи Шели. — Разбира се, ако ми се доверяваш. Аз не притежавам необходимата квалификация, но...

— Доверявам ти се напълно. Бих дал всичко, за да ти го покажа.

Тихият му отговор я изненада с категоричността си. Тя спря да оглежда стаята и се обърна към него. Както винаги бе привлечена неудържимо от променливия цвят на очите му. Сега, на фона на кехлибареното черно и искрящото бяло, те бяха пълни със светлина като мъгла, в която проблясваха първите слънчеви лъчи.

„Този мъж е прекалено привлекателен за мен“ — каза си Шели отново.

Кейн се усмихна, сякаш усетил безпокойството ѝ и причината, която го бе породила.

— Искаш ли да разгледаш останалата част?

Тя с благодарност прие смяната на темата:

— Води.

Докато вървеше след него, младата жена обмисляше промяната в схемата на цветовете. Когато се върнаха обратно във всекидневната, тя вече бе взела решение да смекчи основните, за да създаде фон за картините, пластиките и скулпторите, които щяха да придадат индивидуалност на стаите.

— Намръщена си. Толкова ли е лошо? — попита той.

— Просто си мислех за необичайния тюркоазен цвят на облицовката в банята. Джакузито е красиво, а ваната, вкопана в земята, е достатъчно голяма, за да плува човек в нея. Не бих желала да ти причиня неудобство и излишни разходи само заради цвета...

— Напротив. Този особен тюркоазен оттенък никога не е бил по вкуса ми. Всичко, което искам, е да намериш изпълнител, който да свърши работата, докато ме няма.

Шели отклони поглед, за да прикрие внезапното си огорчение.

— Кога ще заминаваш?

— Не знам съвсем точно. Но в Юкон оставих истинска бъркотия.

— Какво се случи?

— Двама от инженерите ми спорят за точността на картите, местонахождението на лагера и пробите на рудите. И двамата пият много, замесена е и жена... — Той прокара пръсти през косата си.

— Какво за жената?

— Бият се за нея. Да не говорим, че и тя не страни от пиенето.

— Звучи интересно.

— Това е една от възможните гледни точки — въздъхна Кейн и отново зарови ръка в косата си. — Като си помисля сега, в сравнение с Лулу, Джоу Лин е истински херувим. Освен това Били имаше нужда от някой, който да се грижи за него. Дейв винаги го правеше и следеше за поведението на бившата си жена, но сега, когато е във Франция, аз трябваше да поема нещата в свои ръце. Ще остана колкото ми е възможно.

— А след това? — попита Шели и се запъти към прозорците, гледащи на запад.

— Ще се върна, разбира се. Веднага щом мога.

Шели се опита да се съсредоточи върху великолепия изглед, но не успя.

— Видя ли достатъчно?

— Да.

Кейн имаше смътното чувство, че отговорът се отнасяше не до изгледа, а до начина му на живот.

— Шели...

— Съобщи ми, преди да отпътуваш — с професионален глас отсече тя, като го прекъсна. — Ако няма да ти представлява трудност и

неудобство, остави ми ключ и аз ще наблюдавам работата, докато отсъстваш.

— А ако не замина? Мога ли да ти се обадя в такъв случай? — с преднамерена учтивост попита той.

— Разбира се.

— Колко мило от твоя страна.

— Любезността няма нищо общо в случая.

Шели извади бележника от чантата си и започна да пише.

— Ще трябва да пребоядисаме стените и да сменим килимите — говореше тя, докато си водеше записките. — След това ще видим какво може да се направи с мебелите.

Ръката му описа нервен кръг във въздуха:

— Каквото и да сложиш, няма проблеми. Само да е достатъчно просторно, за да се чувствам удобно, докато съм тук.

Тя го изгледа над бележника. Изражението ѝ показваше, че внимателно слуша забележките му, както професионалист клиента си. Очите ѝ изглеждаха много тъмни под гъстите мигли.

— Каквото и да сложа? — повтори младата жена думите му, после елегантно повдигна рамене. — Както кажеш. Това е твоят дом.

— Това е моята къща. Къща! Строена е с любов. Боята и килимите нямат нищо общо.

Златната писалка проблесна, когато ръката ѝ очерта въздушен кръг:

— Домът е дом, когато е пълен с живот. Този не е.

В последвалото мълчание се чуваше отчетливото поскърцване на перото по листа. Най-после младата жена приключи със записките, прибра бележника и химикалката и се отправи към вратата.

— Ще ти се обадя веднага щом съм готова с мострите, за да ги разгледаш и одобриш.

— Не бързайте толкова, мис Уайлд!

Тя се поколеба за миг. След това се обърна и едната от веждите ѝ очерта въпросителна дъга:

— Да, мистър Ремингтън?

— Възнамерявам да следя отблизо цялата процедура. Искам мостри с боя, килими, тапети, фаянс и теракота, керамика... всичко.

— Останах с впечатление, че ми се доверяваш.

— О, разбира се, че да — отговори мъжът и се плъзна с характерната си гъвкава, безшумна походка към нея. — Доверявам ти се да ми покажеш всичко, от което тази къща се нуждае. Да започнем още сега.

За секунда тя реши, че Кейн има намерение да я прегърне отново и да ѝ покаже колко желание се крие в една мъжка целувка. Но той не го направи. Просто протегна ръка, за да я поведе, и Шели изпита срам от разочарованието си.

— Тръгваме ли?

Тя си помисли за безкрайните редици от цветни мостри, както и за огромното разнообразие от тъкани и килими, които трябваше да разгледат. Усмихна се почти злорадо и пъкна ръка в неговата.

— Това — каза ясно Шели — ще те отегчи до смърт. Ще ти паднат панталоните от умора.

— Не мога да си представя, че нещо ще ми бъде отегчително около теб. Особено със свалени панталони.

Тя усети как се изчерви и разбра, че трябва да напругне цялата си воля, за да не се поддаде на чувственото му излъчване. И да не издаде собствената си слабост.

— Довери ми се — с безличен глас заговори Шели. — Ще ти бъде скучно. Питай бившия ми съпруг.

Кейн стисна ръката ѝ, докато плътта му побеля от усилието.

— Да не се опитваш да ми кажеш нещо?

— Разбирай го като приятелско предупреждение. Ще довърша къщата ти, но ако очакваш експлозия в спалнята, попаднал си на погрешната жена. Ясна ли съм достатъчно, или трябва да го напиша на табела и да ти го закача на входната врата?

— Бившият ти съпруг ли те е отегчавал без панталони?

Шели повдигна рамене и не отговори.

— Не си ли спомняш? — продължи нахално Кейн.

И изведнъж в съзнанието ѝ изплува картината на унижението ѝ. Никоя от изпитаните през времето защитни реакции не заработи и Шели се почувства смазана от напрежението на чувствата, които я връхлетяха.

— Помня или не помня нещо за брака си, не ти влиза в работата.

— Накратко: разбирам, че си била отегчена.

Тя затвори очи и се опита да не мисли за редките опити на съпруга се да прави любов с нея. Още от началото на брака им коментарите на мъжа ѝ за малките ѝ гърди и липсата на сексуално излъчване я бяха накарали да загуби и малкото самочувствие, което имаше. След това страстта бе станала невъзможна. По-късно психиатърът ѝ бе казал, че омаловажаването на красотата на тялото ѝ от страна на съпруга е било защитната му реакция, за да се справи с мъжката си неадекватност.

„Може би. Може би е било така. А може и аз наистина да не притежавам нужната сексуалност и той да е бил прав.“

След развода Шели не бе имала никакво намерение да проверява теорията на психиатъра. Тя просто бе приела друга тактика — стоеше далеч от мъжете. Освен когато ставаше въпрос за бизнес.

Докато не се появи Кейн. Да я предизвика и изплаши.

„А ако все пак бившият ми съпруг е казал истината. Какво, ако опитам с Кейн и той се разочарова? И се отнесе презрително към мен?“

Както го беше направил мъжът ѝ.

— Отегчих ли те, Шели?

Тя широко отвори очи и видя, че той е само на няколко сантиметра от нея. Топлината от тялото му вече ѝ действаше и караше нервите ѝ да тръпнат в очакване. Очите му бяха потъмнели, пълни с напрежение, почти сребристи. Стаената емоция в тях и непреодолимата мъжка жизненост я накараха да закопнее за неща, които не би желала да назове.

— Не би било възможно да отегчиш, която и да било жена — дрезгаво промърмори Шели, а в шепота ѝ се прокрадна и малко тъга.

Тя погледна към кестенявата гъста коса, после плъзна поглед по цялото му тяло.

— Поне — продължи неочаквано и за себе си младата жена, — съпругата ти не е имала основание да се оплаква относно основното обуродване. Освен ако не е била сляпа, както и невротичка.

Той изглеждаше изненадан, после недоверчиво попита:

— Да не би съпругът ти да е бил?

— Невротик ли? О, когато става въпрос за мъже, при тях се нарича по друг начин — желание за промяна.

— А беше ли сляп?

Шели въобще не се постара да го попита дали имаше предвид точно това, за което тя си мислеше. Знаеше, че той е наясно. И че щеше да му каже истината. Защото съпругът ѝ я беше научил, че нищо не убива страстта по-бързо от студената истина.

— Да. Той страдеше от малките размери на някои основни атрибути у мен — пое си дъх, за да запази самообладание, и с огромно усилие продължи. — И имаше основание. Аз не съм като момичетата от конкурсите за „мис“ еди-какво си.

— Това ли го накара да потърси нещо друго? Големите цици?

Директният въпрос я накара да премигне. Звучеше толкова грозно, изговорено на глас, дори по-грозно от ужасните ѝ спомени. Истината бе като ледена вода, отрезви я напълно.

— Да — кратко отговори младата жена.

— Той измери ли ги?

Тя отново го погледна смаяно.

Гальовните му пръсти обходиха брадичката ѝ и Шели безпомощно се опита да го спре, съжалила вече за идеята си да се бори срещу очарованието му с истината за пропадналия си брак.

— Попитах мерил ли ги е?

— Не и моите — по лицето ѝ не бе останала и капка кръв. — Но знам, че не е пропускал да го прави като посетител на съответните заведения.

Усмивката на Кейн бе почти жестока:

— Чудя се дали някога е попаднал на жена ми? Господи, нека си ги срещал. Та те са създадени един за друг. Караш ме да се питам как е станало така, че си сбъркал в размесването на картите и си пратил грешните партньори на грешните места. И двамата сме били толкова лесно раними, когато сме се женили!

— И наивни като малки деца — припомни си тя несбъднатите си мечти.

Настъпи мълчание. После той избухна в смях. Приюти я до гърдите си и продължи гръмогласно да се смее.

Шели не можеше да се противопостави на нежната, с нищо незадължаваща прегръдка. Нито пък на смеха му. Той проби защитните прегради, които бе създавала през дългите самотни години. Смехът, нежността и топлината на мъжкото тяло достигнаха до сърцето ѝ, откриха същността ѝ на жена, погребала чувствеността си

под срама, разочарованието и страха. Облегна се на гърдите му и се разплака.

— Дори сълзите ти са сладки — прошепна мъжът.

Той протегна като котка език и облиза солените капки по бузите ѝ.

— О, Кейн... Какво да правя с теб... — прошепна Шели на пресекулки, като усети, че е напълно незащитна пред този мъж, който вече съвсем не беше просто един непознат.

— Имам няколко предложения, но те ще те шокират...

Той погледна надолу и от чисто мъжката му усмивка ѝ се прииска да закрещи. Но вместо това се засмя и смехът ѝ бе толкова мек и нежен, както и риданията.

— Кейн, Кейн... — шепнеше тя и го прегръщаше силно, както и той нея. — Ще те разочаровам...

А мислено си каза: „Всъщност ти ще ме разочароваш, Кейн! Ти, защото ще си отидеш.“

— Да те целувам, е първото нещо, което не ме е разочаровало от години — отговори той.

После прокара устни по нейните, езикът му пое сълзите ѝ, той вкуси от горчивината им.

— Щом приказвам само глупости и те ядосвам, защо не ми затвориш устата с езика си? — с надежда попита той.

Последните ѝ сълзи изчезнаха в тих смях и Шели изтри мокрите си бузи в гърдите му.

— Ти си просто един ренегат — заключи тя. — Но един много мил и интелигентен ренегат.

Ръката му се спря на гърлото ѝ, след това той повдигна брадичката ѝ:

— Никога не са ме обвинявали, че съм нежен. Поне досега. Но ми харесва.

Устните му отново обходиха устата ѝ, трапчинката на брадичката, тъмните мигли, все още натежали от сълзите.

— Харесва ми да те вкусвам — прошепна мъжът.

Ръцете му се спуснаха надолу и се обвиха около кръста, прилепиха бедрата ѝ до неговите. Шели не можеше да сгречи в намеренията му — възбудата му беше твърде голяма.

— Искам да те съблека и да опитам цялото ти тяло.

Кейн се взря в широко отворените лешникови очи, които го наблюдаваха с безпокойство и нарастващо желание, и продължи:

— Знам, че мислиш, че е прекалено бързо. Но искам да си наясно какво ми причиняваш. Искам да помислиш за това. Да разбереш колко те желая. Защото ти си най-вълнуващата жена, която някога съм докосвал. Каквито и лъжи да ти е наговорил оня мръсник, съпругът ти, това е вече минало. Ние живеем сега. И аз говоря истината.

Мъжът наведе глава и бавно започна да гали устните ѝ с език. Чувственият ритъм се придаде и на прилепналите му в тялото ѝ бедра.

Тя отвърна на целувката му колебливо и малко срамежливо. Усети леките тръпки по тялото му, когато езикът ѝ се издаде напред и докосна неговия. Осъзна, че имаше влияние върху него, по-силно и от изгарящ небцето коняк. Ръцете ѝ се обвиха около врата му и Шели се повдигна на пръсти инстинктивно, за да удовлетвори мъжествеността му с меката топлина на плътта си.

Кейн усети промяната, разбра обещанието на тялото ѝ. Издаде дрезгав звук и едната му ръка се премести върху гърдите ѝ.

И изведнъж тя се вкамени.

— Не! — Шели започна да се мята в прегръдките му, за да се освободи.

— Не съм имал намерение да те нося в спалнята — той успокоително бавно премести ръката си към кръста ѝ. — Исках просто да те докосна.

— Не! — повтори тя. — Не!

Кейн вече не можеше да се съмнява в отчаянието и паниката в гласа ѝ.

— Какво има? — попита той.

— Това, което искаш да докоснеш, не си заслужава усилието. Повярвай ми! — гласът ѝ прозвуча вяло, устните ѝ се отпуснаха мъчително.

— Мисля — мрачно каза Кейн, — че чувам отглас от миналото.

— Мисли си каквото искаш. Отговорът е не.

Тя отстъпи назад и се затвори в себе си. Кейн понечи да я прегърне отново, но спря. Отвори уста, за да възрази, после размисли. Зъбите му изтракаха гневно, когато видя напрегнатата фигура пред себе си и усети накъсаното ѝ дишане. А само преди миг се бе

наслаждавал на меката топлина на тялото ѝ и тя се бе извивала под ръцете му.

— Има ли вероятност да срещна бившия ти съпруг? — попита той разсеяно.

— Не и ако нямаш работа във Флорида.

— Нямам. И по-добре. Иначе щях да изгубя самообладание и да го набия.

Тези думи я развълнуваха по-дълбоко и от самата целувка. Хищната му усмивка, докато разглеждаше големите си ръце заканително, я накара да се почувства странно.

— Всичко е наред, мъниче. Просто необяснимата жестокост винаги е събуждала чувството ми на справедливост. Това е.

— Не съм искала да проявя жестокост.

Сребристите очи се разшириха от изненада. После тя бе сменена от нежност и върхът на пръстите му погали линията на устните. Усмихна се, когато усети как те се открегнаха при ласката му.

— Не ти — каза той. — Оня мръсник, за когото си се омъжила. Направил е каквото трябва, за да те унищожи, така ли е? И знаеш ли защо?

Тя бавно поклати глава, докато в ушите ѝ отзвучаваше въпросът, който я бе измъчвал години наред.

— Защото ти си жена до мозъка на костите. Истинска жена. А твоят бивш не е бил и наполовина мъж.

Сълзите напълниха с блясък очите ѝ. Знаеше, че всеки момент ще се разплаче, въпреки че до днешния ден не бе давала воля на чувствата си. Не и от оня последен път, в който мъжът ѝ я беше унижил за пореден път в опитите си да прави секс с нея.

— Мисля, че вече е време да тръгваме да разглеждаме мостри. Или тръгваме, или отлагам добрите и благородни намерения.

На Шели не ѝ оставаше нищо друго, освен да се усмихне:

— Искаш да кажеш, че ако не те замъкна по магазините още сега, ще се отметнеш и няма да дойдеш?

Той поклати бавно глава:

— Имах предвид, че ако не излезем оттук незабавно, ще те поваля на този грозен килим и ще те науча на неща, които и не си подозирала за себе си, а може би и не си готова все още да приемеш.

Тя понечи отново да му каже, че ще го разочарова, но после реши, че думите ѝ биха могли да се изтълкуват като предизвикателство или покана за действие. Или и двете едновременно. А Шели не искаше това въпреки топлината някъде дълбоко в корема си.

„Той е прав. Не съм готова да приема подобна връзка. Поне не сега.“ После си припомни отново, че работата му е свързана с пътуване. „Всъщност не би трябвало да си разрешавам нищо повече с него.“

Шели бързо отвори вратата и излезе от къщата, която се канеше да превърне в дом.

— Ще вземем моята кола — обърна се тя към мъжа. — Паркирала съм на отсрещната страна на улицата.

— Нямам нищо против да шофирам.

— Твоят ягуар няма да е на сигурно място по разните паркинги. А моторът ти не е достатъчен за килимите, кутиите с боя и теракотените плочки. Освен това аз няма да имам проблеми с пътя, тъй като живея в този град от години. А ти си само гост.

Кейн замълча и я последва до колата. Не беше изненадан да отбележи, че тя се оправяше с натоварения трафик на Ел Ей, както го правеше със змията — с някакво особено, спокойно, вродено умение.

— Искаш ли да вземеш мебелите под наем? — попита Шели, докато караше.

— Не. Наетите вещи са за къщите. Това ще бъде дом. Мой дом.

— Когато си тук — опита се тя да прикрие острите нотки в гласа си, но не успя.

— Когато съм тук — съгласи се той, като я гледаше напрегнато. — Аз притежавам компанията, Шели. Мога да бъда, където си пожелаеш през повечето време.

— Значи обичаш да пътешестваш — заключи младата жена с равен глас, като не изпускаше пътя от погледа си. — Разбирам това чувство. Има толкова прекрасни места по света.

Той се заслуша в гласа ѝ, в който неочаквано се бяха появили нежни нотки, когато спомена далечния свят, и се усмихна със задоволство.

— Ти също харесваш далечното и новото, нали?

— Какво? — попита тя и му хвърли поглед през рамо.

— Обожаваш недокоснатите от човешки крак места като Пясъчното море или Пампасите, Тибетското плато, необятните планински вериги и изоставените градове, древни като самото време.

Шели усети резонанса от спомените в гласа му, почувства как го завладява онази необикновена красота и повикът на дивото. Всичко онова, което го караше да скита.

Пътник по света.

— Обичам повече дома си — твърдо отговори тя.

Страх и отчаяние се промъкнаха в думите ѝ, копнеж и непреодолимо желание, самота и глад за любов. Всичко онова, което я караше да остане.

Различни чувства. Противоположни желания.

— Това е единственото място, което ми принадлежи и на което принадлежа. Моят дом.

Той усети обвинението в гласа ѝ, нуждата ѝ да защити позицията си.

— Кой ти е казал, че не можеш да имаш и двете — и дом, и пътешествия?

— Животът — кратко отговори Шели.

Тя плавно превключи и спря на червен светофар.

— Не всичко, което си научила, е вярно — каза Кейн. — Виж, например, на какво те е научил съпругът ти — пълни глупости.

— Не можеш да си толкова сигурен — Шели се почувства отново застрашена и не искаше да говори за това.

— Жена ми се опита да ми предаде същия урок.

— Какво?

— Искаше да ми втълпи, че съм безполезен като любовник.

Шели не издържа, извърна се към него с полуотворена уста и изумено изражение.

— Цяло чудо е, че си успял да подпишеш документите за развода след пристъпа от смях, който сигурно те е обхванал.

Кейн се усмихна:

— Приемам го като страхотен комплимент.

Шели се изчерви и извърна поглед.

— Това е самата истина и ти го знаеш.

— Не и тогава. След това имах много жени и открих в кое е била права и в кое не. Но ти не си го направила.

— Да спя с жени — язвително отговори тя. — Не. Аз съм ужасно старомодна в някои отношения.

Кейн се засмя, но отказа да се занимава с язвителната забележка.

— Имах предвид, че не си опитала да разбереш истината сама, като спиш и с други мъже.

Това си беше чисто заключение, а не въпрос, но тя все пак реши да отговори:

— Не.

— Защото си наистина старомодна или от страх?

— Ставаш досаден.

— Било те е страх от това, което би могла да откриеш.

— Да, дяволите да те вземат — избухна гневно Шели. — Сега доволен ли си?

— Съвсем не — усмихна се за пореден път Кейн.

Шели замълча и в съзнанието ѝ изплува целувката, която си бяха разменили, напрегнатите му мускули, твърдата мъжественост, напиреща срещу корема ѝ. Тя стисна устни и извърна глава.

— Това е проблемът ми в секса — кача тя. — Никой от участниците в крайна сметка не е удовлетворен.

— Грещиш. Мъжът ти не е знаел какво да прави с истинска жена като теб.

Гласът му звучеше приглушено, защото върхът на пръстите му нежно обрисова устните ѝ, спусна се към шията и към малката трапчинка, където под тънката кожа прозираше пулсът ѝ.

— Радвам се, че си такава, мъниче. Ужасно се радвам. Аз се чувствах като теб безкрайно дълго време. Приеми го като начин да пораснеш.

Зад тях се чу разярен клаксон и тя разбра, че светофарът отдавна е зелен. Шели пое отново, като рязко подаде газ. Бузите ѝ грееха огненочервени. Решила, че няма да му дава повече поводи за толкова интимни разговори, тя кара с необичайно висока скорост до Центъра по дизайн. През цялото време говори за тъкани и теракота.

Докато избягваше погледа му, успяваше да си внуши, че е възстановила отношенията дизайнер — клиент. Но в първия миг, в който срещна очите му, по тялото ѝ тръгнаха същите обезпокоителни тръпки, които искаше да забрави напълно.

С облекчение стигна до паркинга и спря. Самият Център по дизайн представляваше огромно остъклено здание, което предлагаше изключително голямо разнообразие от мебели. Всеки дизайнер, който претендираше за известност в страната и зад граница, притежаваше офис в сградата. Много малко от професионалистите в тази сфера се занимаваха и с продажби, но това не беше проблем за Шели, защото тя притежаваше лиценз за търговец на едро.

— Пристигнахме — съобщи тя и изключи двигателя.

Кейн въобще не изглеждаше очарован от този факт, за разлика от нея.

Два часа по-късно, той спря като закован и отказа да продължи със следващата мебел. Бяха разгледали стотици неща, всяко само по себе си заслужаващо внимание и задоволяващо различен вкус.

— Чувствам се както на онези разходки по европейските църкви, в които ти показват всичко за един ден. Ако видя дори само още един стол, ще се превърна в пелтечещ малоумник.

Шели се ухили:

— Чудесно. Вече си готов за сериозно пазаруване.

— Не ме ли чу? Не издържам повече.

— О, чух те, разбира се. Ти чу ли ме?

— Това да не е някаква изтънчена форма на мъчение?

— Не. Това е изтънчен начин да разберем какво наистина ти подхожда. В състоянието, в което се намиращ, много малко неща вече могат да ти направят впечатление. Ако нещо грабне окото ти сега, то никога няма да ти омръзне.

Той си мърмореше под носа, но тя въобще не му обърна внимание. Затова мъжът се примири и я последва из залата. В късния следобед те бяха хвърлили поглед на всичко веднъж, а на някои от мебелите и по няколко пъти. Бележникът и писалката на Шели бяха в непрекъсната употреба, но Кейн не възрази. Той знаеше, че трябва да се водят бележки за производителите, цветовете и датата на доставките. И трябваше да признае, че начинът ѝ на пазаруване бе ефективен, макар и изморителен. След безкрайните часове той бе разбрал точно кое привлича интереса му. Бе наясно също и кои декорационни ефекти го бяха възхитили от пръв поглед и кои щяха да имат трайно влияние върху него. Същото се отнасяше и до тъканите и цветовете. Някои го бяха завладели веднага, но по-късно му се сториха

скучни при третата или четвъртата обиколка. Други изглеждаха все по-привлекателни всеки път, когато минаваше край тях. Отговорите му на въпросите ѝ станаха просто рефлекс — вяло да или не, докато накрая измърмори:

— Милост!

— Имаш късмет. И без това затварят вече — намръщи се Шели.
— Искане ми се да бях отделила малко време, за да взема размерите на стаите от къщата ти.

— Да не искаш да кажеш, че трябва да знаеш с точност до сантиметър?

— Не, но трябва да реша два или три къта да оформя във всекидневната, а спалнята може да е твърде голяма за...

— Двайсет на дваайсет и пет фуга — прекъсна я, прозявайки се Кейн.

— Какво?

— Всекидневната. Спалнята е петнайсет на трийсет. Искане ли и останалите?

— Да. Всичко, което имаш.

— Това обещание ли е?

— Дръж се прилично или ще използвам връзките си и ще ни разрешат по още една обиколка въпреки работното им време.

Кейн веднага започна да рецитира размерите на всяко кътче от къщата си. Шели си записа всичко със свой собствен стенографски шифър. Когато свърши, той вдигна глава.

— Сигурен ли си, че всичко е точно?

— Аз съм инженер. Имам набито око за размери — усмихна се той и я изгледа от главата до краката.

Писалката подскочи в ръката ѝ, когато Шели си припомни колко жестоки по отношение на една жена могат да бъдат някои мерки.

— Ти, например, носиш дрехи десети размер, с изключение на по-скъпите, елегантни модели. Тогава ще бъде осем. Същото се отнася и за обувките — осем. Това е.

— Относно преградата на душа, мисля, че...

— Ти си трийсет и четири, дваайсет и четири, трийсет и пет, можеш да прибавиш или извадиш няколко десети — буквално се нахвърли върху ѝ Кейн. — И... — продължи той, като гледаше

протегнатата си ръка — се вместиаш напълно в дланта ми. Значи един чудесно запълнен номер 2.

— Спри, чуваш ли!

— Защо? Научаваш непрекъснато нещо, нали?

— Аз си знам мерките.

— Сега вече знаеш, че можеш да вярваш и на данните ми за размера на собствените ми стаи — усмивката му беше нахално предизвикателна. — Нали така?

Шели рязко затвори бележника си.

— Имам да поръчвам някои мебели. Защо не седнеш ей там да ме почакаш? — посочи тя с ръка.

Кейн погледна през рамото ѝ и видя средновековни уреди за мъчение, някакъв дънер, желязна девица и легло от гвоздеи. Някакъв ненормален дизайнер бе използвал идеята, за да внуши какво трябва да се избегне в името на човешкия комфорт.

— Признавам се за виновен — разпери ръце мъжът. — В каквото и да ме обвиняваш, признавам си — ръцете му се спуснаха върху раменете ѝ. — Освен едно — никога не лъжа, мъниче. А ти наистина изпълваш чудесно шепата ми.

Целувката му бе едновременно нежна и чувствена, както и ръцете, спускащи се бавно по гърба ѝ. После я пусна толкова бързо, че тя не успя да възрази.

— Не се бави — каза той. — Имаме резервация за обяд.

— Обяд?

Тя буквално се разкъса под напора на разума си да откаже и от силата на чувствата си да приеме. Забави се с решението си и той я изпревари:

— На плажа. С Били. Не се безпокой — прозя се Кейн. — Джоу Лин няма да се мотае наоколо.

— Бих могла да се справя с нея.

— Не се съмнявам.

Изчака я да се отдалечи и каза зад гърба ѝ:

— Радвам се, че мислиш за мен като за Скуизи — силен, топъл и твърд.

Тя се поколеба какво да отговори, като разбра, че Джоу Лин му е казала за разговора им в магазина. Обърна се и го погледна в очите.

Той просто се усмихваше с познатата си, всезнаеща усмивка.

Шели буквално избяга. Стъпките ѝ отекнаха по мраморния под, като следваха ритъма на сърцето ѝ — все по-бързо и по-бързо. Дори и далеч от него, тя усещаше с всяка фибра на тялото си как усмивката му я преследва.

ГЛАВА 9

Океанът се полюляваше към пясъка, придобил червеникав оттенък от залязващото слънце. По брега всичко, озарено от огнените отблясъци, бе сякаш докоснато от вълшебна пръчка. Магията на светлината бе превзела и най-обикновените кътчета и им бе предала нещо митично и величествено. Полузаровената в пясъка детска кофичка се бе превърнала в широк полумесец. Изхвърлените от океана малки медузи просветваха като лунни камъни. Скалите приличаха на абаносови скулптори със загадъчни, потънали в сенки, лица,менящи формата си при всяка нова, разбиваща се в пясъка, вълна.

През горещия ден плажът бе набразден от хиляди крака. Хората вече ги нямаше, но стъпките, които бяха оставили, образуваха малки дюни, напомнящи пейзажа на величествените пясъчни планини на Сахара. Цветът на водата бе придобил наситено синия оттенък на тропика.

Шели ровеше с крака пясъка и наблюдаваше Били и Кейн, които се опитваха да карат сърф. Въпреки че мъжът явно не го бе правил отдавна, бе очевидно, че той можеше да се справи и да не отстъпи на ловкия си племенник. С лекота превземаше вълна след вълна, като се плъзгаше по водната повърхност върху белия сърф. Били бе почти до чичо си, слабото му тяло компенсираше липсата на сила с ловкост и умение.

Тя се усмихна лениво и продължи да наблюдава мъжката игра. Чувстваше се изморена от силните вълни и борбата със сърфа и си го признаваше чистосърдечно. Искаше ѝ се да полегне на пясъка и да се остави на приспивната песен на океана.

Събуди се свежа и гладна. Беше време за вечеря, но сърфистите явно не мислеха да се отказват от играта във вълните. На няколко крачки зад нея пращеше огънят, който беше запалила в импровизирано

огнище от камъни. Всичко беше готово за печенето на месото. Но не и мъжете.

Отправи поглед към океана и реши, че единственото ѝ желание в момента е да се зарови в топлия пясък и да гледа Кейн в златистата светлина. Видя го да се издига над снежнобялата пяна като самия бог на Слънцето — Аполон. Мускулите по бедрата и прасците му се движеха ритмично и я караха да съзерцава изтъканото от сила и грация тяло с неосъзнато обожание.

Мъжът излъчваше жизненост както слънцето — топлина. Водата се стичаше на златни пръски по мощните му мускули и го обгръщаше в огненочервено сияние. Тя дълго го наблюдава със смесен копнеж от чувствено желание и още нещо, по-сложно, което все още нямаше име. И си представи какво ли ще е да се плъзга вместо огнено златистата вода по тялото му, да го познава така добре, както самия океан, който се докосваше до всяка частица от плътта му.

Изникналата в съзнанието ѝ гледка накара дъха ѝ да спре, после пулсът ѝ заби учестено. Никога досега не бе искала да опознае нечие мъжко тяло — любопитството и страстта ѝ растяха с всяка измината минута.

„Дали ще му хареса да го докосвам по този начин? Ще ми разреши ли да опитам кожата му с устни и език, с пръсти и длани, да разбера дали бедрата му са толкова чувствителни, както моите, ще се втвърдят ли зърната на гърдите му от желание, както сега моите? Ще се извива ли под ласките ми както сивата котка?“

А под всичките тези въпроси се таеше страхът:

„Ще мога ли да го възбудя толкова, че да ме иска? И ще мога ли след това да се държа като истинска жена?“

Затвори очи и отново преживя всички моменти на близостта им: той се приближава и всяка част от тялото му излъчва съблазън, после я целува... Познаваше и по-хубави мъже от него, срещала бе и по-издигнати в обществото. Но никой не беше по-интелигентен, по-съобразителен и проникателен. Никой не беше оказал такова влияние върху тялото и ума ѝ, както Кейн Ремингтън.

Единствено той я бе накарал да поиска да забрави срама, страха и унижението, да остави спомените зад гърба си. Само той бе успял да пробие чувството на самота и отчуждение и да предизвика желанието

да разцъфти в тялото ѝ както цвете, което се разтваря за живот под топлите слънчеви лъчи — венчелистче след венчелистче.

Тя потръпна несъзнателно:

„Какво ще стане, ако дам воля на чувствата си? Та те ме плашат и очароват едновременно. Ами ако Кейн е прав? Ако мога да му дам и да получа удоволствие? Боже господи, ами ако греши...“

— Събуди се, мъниче. Време е за вечеря, а ти обеща да я приготвиш!

Шели отвори очи и веднага съжали, че не ги бе държала затворени. Кейн стоеше толкова близо до нея, че тя можеше да извърне глава и да оближе солените капки по кожата му. Изкушението да го направи бе толкова силно, че Шели се обърка. Опита се да извърне глава от потъмнялата, мокра коса и прекрасно очертаните мускули, но погледът ѝ се премести по-нагоре и тя си припомни твърдостта на бедрата му, когато се бе притиснал до нея. И още една, по-напираща и възбуждаща издутина на тялото му. Сега вече отчаяно ѝ се прииска да не беше тук и да не вижда прилепналите му, морскосини плувки, но очите ѝ не се подчиняваха на волята ѝ. Искаше да сложи глава на широките гърди, да потърка буза в тях, да усети мъжката кожа с нокти и език, да го докосва с цялото си същество.

След това разбра, че го бе гледала прекалено дълго. Вдигна глава и видя желанието в очите му.

— Знаеш ли какво бих желал да направя в момента?

Тя поклати глава, защото усещаше, че няма да успее да произнесе нито една дума — сърцето ѝ биеше някъде в гърлото до пръсване.

Той бавно се свлече на колене, но не я докосна. Не си вярваше. Бе видял ясно копнежа в очите ѝ, докато погледът ѝ беше прикован в тялото му. Болеше го от усилието да се въздържи и да не прокара ръка по възбуждащата извивка на изрязаната горна част на банския ѝ. Би могъл вече да усеща тялото ѝ и да разбере дали то бе толкова готово, колкото показваха очите ѝ.

— Искам да ти покажа колко си красива.

— Не съм.

— За мене си.

Едната му ръка прибра китките ѝ и ги заключи. Мъжът бавно повдигна ръцете ѝ високо и приведе глава над гърдите ѝ.

— Били...

— Той се занимава със сърфа. Дори и да погледне насам, няма да види нищо друго, освен мен.

Кейн прокара очи по изящната ѝ шия и нежната извивка на гърдите. Свободната му ръка следваше погледа му, приближаваше се към нежните хълмчета.

Шели изведнъж разбра, че този път тя не би могла да го спре.

— Недей...

— Ще го направя.

— Ще пищя.

— Ще кажа на Били колко голям гъдел имаш.

Въпреки това ръката му спря на сантиметър от интимното докосване.

— Най-после би трябвало да ми обясниш защо не желаеш да погала гърдите ти — предложи той.

Очите ѝ просветнаха ядосано, бузите ѝ почервеняха от неудобство:

— Знаеш защо — почти изкрещя тя.

— Не всички мъже са като твой бивш съпруг.

Пръстите му очертаха влудяващ кръг около гърдите ѝ и с всяка негова дума напредваха към зърната ѝ.

— Някои от нас предпочитат качеството пред количеството — усмихна се нежно Кейн. — Ако не вярваш, питай бебетата — една глътка им е достатъчна, останалото е пълно прахосване.

Ръката му обхвана едната ѝ гърда.

Шели можеше да се отдръпне и знаеше, че може да го направи. Но не помръдна. Стоеше като хипнотизирана, прикована от желанието в погледа му, от дрезгавия му глас и усещането от докосването на пръстите му.

— Определено имам нужда от много повече от една глътка. Господи — простена мъжът, — как искам да ти го докажа!

Тя видя как тялото му потрепери, сякаш разтърсено от електрически ток. Той затвори очи и се обърна, за да се овладее, но ръката му не се отдели от гърдата ѝ.

След това Шели не успя да се сдържи — изви се към него, зърната ѝ се втвърдиха и тя простена. Кейн въздъхна облекчено, пръстите му се плъзнаха под тъканта на банския костюм.

— Кейн, ти... Били... Аз не мога — задъхваше се тя.

— Всичко е наред. Били е във водата, а всички останали си тръгнаха.

— Но...

— Тихо, диваче. Сега ще видиш как се отнасям към малките размери.

Шели въздъхна, като усети полъха на вятъра по голите си гърди. Почувства се напълно безпомощна, изплашена и ранима. Извърна глава уверена, че вече го е разочаровала.

— Вярваш ли ми сега? — през зъби попита младата жена.

— Вярвам, че си глупачка.

Тя сепнато го погледна и изумена видя насладата в очите му, впити в гърдите ѝ. Никога не бе очаквала един мъж да я гледа по този начин.

— Красива си — дрезгаво прошепна Кейн. — Не можеш ли да разбереш, че си съвършена?!

Тя несръчно погледна надолу и не забеляза нещо по-различно от когато и да било. Гърдите ѝ бяха твърде малки, за да впечатлят един истински мъж. Тогава Кейн се наведе над тялото ѝ и тя разбра, че е прекрасна.

Шели потрепваше под гальовното дразнене на мустаците му, чу го да шепне нежни думи на кожата ѝ, усети горещината на дъха му. Но най-невероятно от всичко бе желанието, напрегнало тялото му като тетива на дъвен лък. Той наистина мислеше, че тя е красива, и плътта му го доказваше по най-безспорния начин. Някъде дълбоко в корема ѝ започна да назрява особено усещане, което сякаш разтапяше вътрешностите ѝ.

— Не трябва... — каза Кейн и повдигна леко глава. Очите му бяха приковани в набъбналите, червеникави зърна на гърдите ѝ. — Но го искам толкова много. Само едно докосване. Моля те...

Тя отново потръпна, вперила поглед в устните му. После главата му се приведе, ръката му стисна китките ѝ още по-силно, но не за да я възпре, а от страст. Шели и без това се бе отказала да се бори. Жадните му устни се надвесиха над гърдите ѝ.

Шели въздъхна, когато върхът на езика му докосна зърното ѝ и описа възбуждащ кръг около него, вкусвайки плътта ѝ. Несъзнателно издаде тих, умолителен звук, но не за да я пусне. Напротив — искаше

мъжът да продължи. Той разбра и продължи да я измъчва с език и зъби, докато младата жена се заизвива безпомощно и извика от удоволствие.

Сега Кейн разбра, че вече бе време да я освободи. Опита се да се отдръпне от блестящите, влажни връхчета, но зъбите му сами се затвориха около тях. Мъжът показваше, че с огромно усилие владее страстта си, и това изпълваше Шели с още по-силно желание да продължат.

Той изръмжа от разочарование, че трябва да спре, извърна глава и с треперещи пръсти върна банския костюм върху гърдите ѝ. После я привлече върху тялото си и тя усети собствената му възбуда.

— Имаш ли някакви въпроси или още не си сигурна какво причинява тялото ти на един истински мъж?

— Н... не — гласът ѝ трепереше като всяка частица от плътта ѝ.

— Добре, защото се колебая дали да не те взема още тук, на пясъка, за да си отговоря на някои мои въпроси.

Кейн се изтърколи встрани и скочи на крака с едно-единствено движение. Без да я погледне, изтича до морето и се гмурна във високите вълни.

Шели остана да лежи неподвижно, бе прекалено слаба, за да се движи, страстта все още разкъсваше нервите ѝ, напрежението бавно отмираще. Гърдите я боляха леко, жадни за още целувки от умелите му устни. Тя леко въздъхна и реши, че трябва да си възвърне контрола. Имаше толкова малък опит, че сега се чувстваше като чужденка, попаднала в непознато място, чиито нерви потрепваха от всяка новост. Но това я караше да се чувства жива.

След известно време тя се поуспокои, треперенето почти престана и сладката болка някъде дълбоко в корема ѝ изчезна. Младата жена пое дълбоко дъх и стана, за да се заеме с вечерята.

Когато Били и Кейн излязоха от водата, тя вече бе подредила сандвичите, пържените картофки и безалкохолните и бавно въртеше шиша с месото над танцуващите пламъци. Отстрани бяха наредени хлебчетата, за да се поддържат топли.

Шели се бе овладяла напълно и само лекото ѝ потрепване, когато погледнеше към устните му, показваше, че нещо се е случило между тях.

— Трябваше да останеш в океана — каза Били, докато триеше с хавлията водата от тялото си и пръскаше наоколо хладни пръски и пясък. — Вълните бяха страхотни, а водата — много топла. Поне седемдесет, хващам се на бас.

— Не по-топла от тази в басейна ми — отговори на ентузиазма му Шели, докато му подаваше затоплен хляб. — Заповядай.

— Имаш басейн? — попита момчето.

— Да, а също и водопад.

Били изсипваше горчица и кетчуп в огромни количества върху нищо неподозиращия хляб.

— И вълни ли?

— Само когато упражнявам кенонбол.

Били изгледа слабо й, елегантно тяло и тръсна глава:

— Трябват ти още килограми за кенонбол. Ти си твърде...

— Кльоцава? — предположи тя с кисела усмивка.

— Ти си точно каквато трябва да бъдеш. Само няколко килограма и ще прескочиш границата. Като майка ми. Преди да се заеме с поредната диета, винаги изглежда отпусната и разплута.

Кейн направи героично усилие да не се разсмее. Но не успя. Той зарови глава в касетката с бира, докато раменете му безшумно се тресяха. Когато се изправи, Шели не успя да се скрие от блестящите сиви очи и от мълчаливото му послание.

„Всичко в повече е излишно пилеене на материал.“

Бузите й почервеняха, устните й се присвиха, но и тя не се сдържа и се разсмя. Били я изгледа над омацания си хотдог, усмихна се и се нахвърли върху храната. Без каквато и да било пауза, той приключи с още три хотдога, огромен плик с чипс и три безалкохолни.

Шели наблюдаваше изумено източеното му тяло и се чудеше откъде се взема такава охота у него към храната и къде отива всичко това. Тя отклони поглед, когато Кейн й предложи нов хотдог.

— Не, благодаря — усмихна се тя. — Не бих искала да изглеждам ъ... разплута.

Кейн се подсмихна и сам го изяде на няколко хапки, после извади фризби изпод плажната си хавлия. Погледна ги предизвикателно и скочи на крака. Били също се изправи веднага и лицето му светна в очакване на играта. Шели бе по-бавна, но не се поколеба да вземе участие.

Тримата се разпръснаха по пясъка в триъгълник. Без предупреждение Кейн замахна с ръка и запрати фризбито във въздуха. Бялата чиния полетя право към Били, който я хвана и веднага я отпрати към Шели. Тя ги изненада с ловък подскок, посрещна фризбито и още във въздуха го изстреля косо, под ъгъл, към Кейн.

Били подсвирна възторжено и одобрително вдигна палци над главата си. После тримата лудуваха на пясъка, правеха си номера, скачаха и спринтираха и Шели се чувстваше като дете. Припомни си коя е и защо е тук, когато Кейн полетя високо във въздуха, за да хване пластмасовата чиния. Тялото му плавно се приземи и мъжът освободи фризбито с мощен замах, който накара устата ѝ да пресъхне. За секунда чинията летеше като полудяла луна, объркала орбитата си между трите планети, огрени от Калифорнийското слънце, пълзящо бавно към водата.

След това вече бе много трудно да се проследи линията на чинията в настъпилия мрак. Кейн скочи високо за последен път и спаси играчката от индигово синьото море.

Шели разбра, че щеше да помни този миг до края на живота си — паметта ѝ запечата тялото му, очертано на фона на последните слънчеви отблясъци като вълна в момента на разбиването си. И после спускането му — плавно и мощно като самия океан.

— Страхотен си, чичо Кейн!

Мъжът поклащаше фризбито в ръка, но не го изпрати към момчето. Тръгна към Шели и очите му не се отделяха от лицето ѝ, пълни с огнени искри. Когато протегна ръка, младата жена я пое без колебание. Топлината на пръстите му, нежно притиснали нейните, изпълниха тялото ѝ с познатата нега. Той я погледна с нескрито възхищение.

— Грациозна си като норка — приласка я гласът му.

— Ще получиш бонбонче за комплимента.

— В момента си мисля за нещо по-сладко.

Шели го погледна за миг и после отклони очи. Почувства се раздвоена — харесваше ѝ чувственият му хумор, но все още се притесняваше.

— Чичо Кейн, още няколко удара? — извика Били. — Само няколко?

— Не. Време е за сладкишите — гласът на мъжа прокълтя ясно в полумрака.

А погледът му, отправен към жената, говореше, че би желал нея като десерт.

— Ела — извика той на момчето и извади вилица и пакет с бонбони. — Този път ти си готвачът!

— Ще ги опека!

— Бас държа, че ще го направиш!

Били се засмя и набучи няколко бонбона върху шиша, после го поднесе към огъня. След това с достойнство и без оплакване всички ядоха почти овъглените остатъци от готварското изкуство на Били. Шели въобще не я беше грижа какво дъвче — тя все още усещаше вкуса на устните на Кейн върху своите. От тялото му струеше топлина, изкушение и откровение. Като че ли бе седнала до нежно, но и изгарящо слънце.

— Студено ли ти е? — той бе забелязал потрепването ѝ.

— Когато ти си до мен? Невъзможно!

Кейн докосна нежно бузата ѝ и тя разбра, че му се иска да я прегърне и стопли. Просто да я стопли.

Когато мъжът обви ръка около раменете ѝ и я приюти до тялото си, усети, че си е у дома. Притисна буза в гърдите му и въздъхна с облекчение.

— Искате ли още? — попита Били, с шиша в ръка.

— Не, благодаря — отговори Шели.

— Чичо Кейн?

— В никакъв случай. Мустаците ми ще останат залепнали завинаги, ако продължа да ям това чудо.

— Пробвай със запалка — предложи момчето. — Действа на дъвката във всеки случай.

— Господи! Как можеш да понасяш вкуса на това нещо!

— Газта от запалката ли?

— Не, дъвката.

Били се засмя и погледна в пълната с бонбони торба.

— Сигурни ли сте, че не искате повече?

— Да, напълно — в един глас отговориха Шели и Кейн.

— Добре.

Били започна бавно, с наслаждение, да яде. Тъпчеше лакомо сладкишите в устата си и след всеки нанизваше нов на другия край на шиша. Явно нямаше намерение да спре, докато не приключи с целия пакет.

Шели неволно извика от удивление и уплаха.

— Не се безпокой — обади се Кейн. — Правех същото, когато бях на неговата възраст. Както виждаш, оцелях.

— Кой ти държеше главата, докато повръщаше?

— Никой. Сет беше дал ясно да се разбере, че след всяка глупост трябва да си чистим сами.

— Разказвал ли си на племенника си?

Въпреки че гласът ѝ беше тих, Били чу, извърна глава от огъня и се ухили:

— Първото нещо, което чичо Кейн ми каза, когато ме покани на пикника, беше, че няма да ми нарежда какво да ям и какво не!

— Майка ти присъства ли на сключването на тази сделка?

Шели веднага съжали за неволните си думи и ѝ се прииска да си беше прехапала езика, преди да спомене нещо за Джоу Лин. Усмивката и безгрижното настроение веднага напуснаха Били и момчето доби странно изражение — твърде безизразно и сковано за неговата възраст.

— Майка е на парти в Сан Франциско. Няма да си дойде тази вечер.

— Били се съгласи да ме наглежда — спокойно се пошегува Кейн. — Племенникът ми знае, че не съм свикнал с живота в големия град. В замяна на грижите му обещах да го изведа със стария му мотор веднага щом открия подходящ маршрут.

— Има няколко занемарени отсечки около дома ми — каза Шели, намерила с облекчение възможност да смени темата. — Виждала съм да се състезават там. Подобно място ли търсиш?

Маската върху лицето на Били изчезна и на нейно място се появи напрегнато очакване. Момчето впери очи в чичо си.

Кейн се усмихна и Шели усети одобрението му в леката, нежна ласка на пръстите, погалили вътрешната страна на ръката ѝ.

— Идеята е добра...

— О, човече! Да го направим утре!

Кейн кимна.

— Само че трябва да имаш предпазител срещу огъня или там каквото го наричат — продължи Шели. — Нали знаеш за онова нещо върху ауспуха, което охлажда искрите. Храстите са наистина много сухи тази година и лесно избухват пожари.

— Били? — попита Кейн.

— Татко никога не ме е пускал да изляза с мотора, без електропредпазител и шумозаглушител. Въпреки че скоростта се намалява.

— Значи всичко, от което се нуждаем, е още един мотор. За Шели.

— Напротив — бързо каза младата жена. — Аз съм само обикновен пасажер, и то по градските улици. Ще се чувствате по-добре без мен.

Дългите пръсти се стегнаха около китката ѝ. Кейн наведе глава и устните му докоснаха ухото ѝ. Мъжът заговори тихо, за да не го чуе момчето:

— Няма начин да се чувствам по-добре без теб.

— Племенникът ти има нужда да бъде известно време насаме с теб — прошепна тя и леко потри буза в гърдите му. После добави с нормален глас: — Но ще бъда щастлива да нахраня състезателите. Кое е любимото ти ядене, Били?

— Пържено пиле, пюре от картофи със сос от печеното и шоколадова торта. Ще ти създам ли много проблеми?

Шели се опита да не се разсмее на очакващото му, пълно с надежда, лице.

— Никакви. А за теб, Кейн? Нещо друго?

— Само прясна лимонада.

Тя го погледна изненадано.

— В Юкон няма лимонови дървета — обясни той.

Изведнъж ги озари ярък пламък. Горяха забравените бонбони на Били — като каскада от падащи звезди. След безуспешен опит да ги изгаси, момчето скочи и се затича към водата. В ръката му стърчеше шишът с пламтящите бонбони. Факлата озари черната вода и после избухна в предсмъртна битка.

Шели се усмихна, като си припомни детството и света, пълен със страхотии и демони, но и със сигурността и закрилата на възрастните.

— Имаш страхотен племенник — нежно каза тя.

— Да — кратко отговори Кейн. — А ти си страхотна жена. Можеш ли да караш мръсен мотор?

— О, беше много отдавна. Когато дойдох тук, нямах достатъчно пари, за да си купя кола, затова се наложи да се задоволя с мотор. Понякога ми липсва. Особено когато времето е хубаво и не е необходимо да изглеждам като току-що слязъл от витрината модел.

— Били няма да има нищо против, ако дойдеш утре.

Тя поклати глава и косата ѝ погали гърдите му.

— Не съм експерт по каране на мотор с препятствия, имам предвид лошите пътища, но ми е ясно, че това изисква повече умение и физическа сила, отколкото по градските улици.

— Хващам се на бас, че ще се справиш.

— Ще се пробвам, но не сега. Струва ми се, че Били иска да бъде с чичо си. Ти си неговият герой. Можеш да го прочетеш в очите му всеки път, когато те погледне.

Дългите пръсти погалиха извивката на устните ѝ, после повдигнаха брадичката и устните му докоснаха нейните. Беше нежна целувка, излъчваща топлина и сладост.

— Обикновено се радвам винаги когато хлапето е наоколо. С него се чувствам добре. Но се надявах тази вечер да те отведе у дома. И да те задържа.

Шели стаи дъх при чувственото обещание, което се криеше в думите му.

— Но... — продължи мъжът — знаех, че това няма да е възможно, щом Джоу Лин ми каза, че няма значение кога ще прибере Били след пикника. Тя нямало да се прибере през нощта и прислужницата щяла да се погрижи за момчето.

Кейн бе свел глава над лицето ѝ и думите му се смесваха с целувките:

— Все пак, казах си, така е добре. За теб е твърде рано да ме приемеш като любовник. Но какво да направя, като се чувствам, сякаш винаги съм те познавал, винаги съм копнял за теб, страдал съм, че те няма, грижел съм се и съм те желал.

Без колебание, младата жена повдигна лице и го целуна бавно, придвижвайки устни по дължината на красиво изваяната му уста. Испита болезнена нужда да му даде топлина и разбиране, което нямаше нищо общо със страстта. Искаше ѝ се да го достигне с разума

и душата си, но не успяваше. Затова просто нежно го целуна. Както и той го беше направил.

Никога не беше се отдавала на целувката по този начин — предлагаше му част от себе си и това чувство бе толкова силно, колкото и желанието.

Така беше и когато Кейн я изпрати и застанаха пред входната врата на дома ѝ. Той я придържаше, сякаш бе по-крехка от пеперуда, устните му бяха всеотдайни и нежни.

— До утре — каза той.

— Ела по-рано — тя прокара върха на пръстите си по мустаците му. — Можеш да поплуваш преди вечеря.

— Мисля, че вече започнах да потъвам. Ще ме спасиш ли?

— Кейн...

— Благодаря.

Той я целуна силно — езикът му разтвори устните ѝ, усети ласката и трепета ѝ, сладостта и напирания отговор. Топлината и нежността ѝ го караха да я боготвори и в същото време да я желае първично и грубо, да я пази и защитава от грубостта и злобата, но и да прекърши крехкото ѝ тяло под своето. Искаше я по всеки възможен начин, по който един мъж можеше да поиска една жена. Но знаеше, че тя не изпитва същото. Поне засега. Някъде дълбоко в нея се таеше страх — от себе си и от него.

Кейн неохотно се извърна.

— До утре.

Шели мълчаливо го проследи с поглед, докато стигна колата, в която го чакаше Били. Утре изглеждаше страшно далеч.

ГЛАВА 10

Обикновено Шели прекарваше съботите в посещения на търгове на ценни предмети и мебели или в преглед на новите каталози, които засипваха магазина през седмицата, но сега нямаше нищо интересно — бизнесът навлизаше в обичайния си за есенния сезон застой. Най-ниската точка щеше да бъде през декември. След това, някъде около средата на януари, всички изведнъж щяха да решат, че голямото парти е приключило и отново е време за работа.

Така че не ѝ оставаше нищо друго, освен неспокойно да броди из къщата и да се чуди как да запълни оставащите часове. Нямаше нужда да се захваща с прахосмукачката, защото чистачката бе идвала предния ден. Не ѝ беше и до пазаруване — домът ѝ представляваше самото съвършенство.

„Рано е да поплувам, а вече е късно за разходка из градината“ — мислеше безцелно младата жена. Каталогите, които бе поръчала с такова желание, сега изглеждаха безинтересни. Тя повдигна едно от лъскавите списания и заразгръща страниците с чувството, че е виждала всички тези отбрани съкровища поне милион пъти. „Какво ми става? Досега винаги съм се наслаждавала на свободното си време. Поне до скоро.“

Когато телефонът иззвъня, тя се втурна към него с облекчение. Не ѝ харесваше, че мислите ѝ непрекъснато се въртяха около Кейн и неговия чувствен смях, около Били и веселото му бърбене и около отекащите стъпки в празния ѝ дом.

— Ало...

— Кейн е. Трябва да говоря бързо, защото Били ще се появи всеки момент, а аз не искам да ме чуе. Дейв се обади тази сутрин и ми припомни, че днес детето има рожден ден. Би ли включила торта със свещички към менюто?

Нетърпението да свърши нещо я завладя за първи път този ден.

— Разбира се. Има ли нужда от още нещо? Кога ще дойдете? Ще доведете ли и някои негови приятели?

— Не, нека бъде... О... ето го и него. Липсваш ми, диваче.

Телефонът замлъкна, преди Шели да успее да отговори каквото и да било. Тя се загледа в слушалката, а в ума ѝ още звучеше топлият му, дълбок глас — „Ти си като котка. Мека и дива.“

Хрумването, че мъж като Кейн може да я счита за секси, я накара да се разсмее. Посмя се на себе си и на света наоколо и започна да приготвя празненството на Били.

Реши да отиде първо у тях. Икономът разпозна бизнес картата ѝ, покани я с жест да влезе и се върна към лъскането на сребърните свещници. Шели не искаше да изглежда подозрителна и затова обиколи цялата къща, преди да спре пред стаята на Били. Един бърз поглед в гардероба му бе достатъчен за младата жена — очевидно дрехите нямаха шанс да бъдат включени в списъка на подаръците за рождения ден. Колекцията от компактдискове също изглеждаше ужасяващо. Самото количество не я обърка толкова, колкото стряскащите заглавия върху обложките. След като прочете имената и разгледа илюстрациите, тя въобще не можа да си представи що за музика бе това.

„Разярени слонове — каза си Шели, — а около тях бушува гневен вулкан.“

С ясното чувство, че все още не е разбрала нищо съществено, тя се извърна към дискетите, нахвърляни върху разпръснатите комикси. С тези неща бе по-наясно — току-що бе завършила обзавеждането на дом, в който бе използвала всичко: от елементарните тендери, до модерните въртящи витрини за софтуер. С бележник в ръка, тя се зае да записва заглавията на игрите. После се изправи и надникна в библиотеката, която бе приютила и терариума на костенурката. Самата тя бе чела много научнофантастична литература и познаваше много от авторите. Не бе учудващо, че Били показваше предпочитание и към приключенските романи, и то към добрите от този жанр. Шели си записа някои липсващи заглавия от известни автори. Всъщност беше изненадана, че момчето притежаваше една-единствена художествена книга в областта на фантастиката. А пазарът предлагаше огромно разнообразие от хубави произведения.

„Да не би да не му харесва? — обърна се младата жена към костенурката. — Или пък книгите от този жанр са твърде скъпи?“

Тя решително разгърна книгата и намери отговора — страниците бяха разлиствани толкова често, че лъскавото покритие на места бе протрито. „Да — каза си Шели, — харесва ги.“

Като си тананикаше, тя излезе от къщата и подкара колата към любимата си книжарница за фантастика, където можеше да намери и богат избор от дискети с компютърни игри. Магазинът имаше огромна витрина, на която блестяха миниатюри на герои от филми и книги: дракони, рицари, троли и всякакви чудовища, вдъхновяващи развихреното въображение. Всички бяха вплетени в ужасяваща битка под калифорнийското слънце. В центъра на сцената просветваше тялото на сребрист дракон. Митичните същества излъчваха грация и смъртоносна опасност. Но за разлика от останалите драконът бе изработен с майсторски усет към детайла — на всяка люспа от тялото му бе отдадено необходимото внимание, на всеки лъскав зъб и остър нокът. Художникът несъмнено притежаваше не само познания в областта на митологията и анатомията, но и истински талант. Слънчевите лъчи се провираха покрай чудовището и образуваха различни пластове светлина. В този трептящ ореол драконът сякаш дишаше бавно и ритмично.

„Чудесен е — каза си Шели. — Тъкмо ще подчертае характера на стаята му.“ Усмихна се и влезе в магазина. А там имаше всичко, което Били би могъл да си пожелае, дори повече. Тя избра няколко книги, включени в илюстрирана колекция на един от любимите ѝ автори на научна фантастика, после се спря и на няколко книжки с меки корици. Най-накрая купи дракона.

Точно когато се канеше да си тръгва, я видя. Беше необичайна картина, забравена в ъгъла на магазина. Излъчваше особена виталност, почти сюрреализъм с кристалната чистота на линиите, и изобразяваше вселената, погледната от средата на Млечния път. Шели се върна и застана пред картината. Космическите съзвездия трептяха в звездното море като приливни вълни и образуваха странни фигури, подсказваха за извънземни светове, бленувани от човека, разкриваха приказни възможности с всеки нов поглед, с всяко премигване на очите. Обля я чувство на радостна екзалтация, както когато видя стаята на Били за първи път — неповторима и индивидуална. Който и да беше създал картината, разбираше мистерията и красотата на непознатата и непознаваема вселена. Парчето плат представляваше прозорец,

обърнат към бъдещето, предизвикателен и в същото време съблазнителен, канещ човек да вдигне поглед от удобния, обикновен живот и да се впусне в безкрайните възможности, които предлагаше безкрайната необятност.

Шели въздъхна и отиде да търси собственика на магазина. Беше твърдо решена да купи картината, въпреки че тя не подходеше на обстановката в дома ѝ. С дракона под едната мишница и с книгите под другата, и с цяла вселена в двете ръце, мис Уайлд се отправи към паркинга. Постоя до колата, като премигваше на яркото слънце, някак изненадана, че завари света същия, какъвто го остави преди един час.

Няколко часа по-късно подаръците лежаха скрити в спалнята ѝ. Почти всичко бе готово за партито и очакваше гостите. Оставаха само някои подробности. И тя се погрижи за тях по характерния начин — бързо и решително.

После се излегна в удобния шезлонг до басейна. В скута ѝ лежеше купа, пълна с пресен зелен боб. Младата жена мързеливо почистваше шушулките и поставяше отпадъците в металната купа. Начупи боба на удобни за ядене хапки и ги пусна в тенджерата до себе си. Чувстваше се изморена и почти заспиваше. Водопадът в другия край на басейна нашепваше и мърмореше дрезгаво, сякаш обещаваше разтуха и облекчение от жегата, извираща от дефилето под къщата. Слънцето бе нажежило хълмовете и горещият въздух трептеше около изсушените храсти. Притворила клепки, Шели наблюдаваше лудориите на Били и Кейн в кристалните дълбини на басейна. Всеки път, когато момчето изплуваше, ръката му загребваше вода и я запращаше към мястото, където очакваше да се появи мъжът. След това с радостен вик след успешното изпълнение на засадата се гмуркаше отново, като някак си все успяваше да се изплъзне от силния, едър мъж, който го преследваше решително и неотлъчно. Тя знаеше, че Кейн можеше да сграбчи детето, когато си поиска. Но с преструвката си му създаваше повече радост и той с готовност се оставяше да бъде победен. Шели се усмихваше щастливо и продължаваше да рови из купата и да търси непочистен боб. Откриваше някоя шушулка, обработваше я лениво и я пускаше в тенджерата. По някое време почувства, че възглавницата на шезлонга

леко потъна. Като че ли някой бе седнал до купата с боба, лежаща върху стомаха ѝ.

— Надж?

Котката прокара меката си лапа, с грижливо прибрани нокти, по бедрото ѝ с няма молба. Или с предупреждение. Младата жена въздъхна и все още с притворени клепки затърси из купата някоя по-сочна и крива шушулка. Надж ги обичаше такива. Котката потри глава в ръката ѝ, като я подканяше да избере по-бързо.

— Търпение, коте. Работя по въпроса. А, ето, готови сме.

Шели протегна дланта си. Надж грабна зърната в уста, запрати ги върху земята и започна да си играе с лапа. Без да отвори очи, Шели се разсмя, защото знаеше какво прави котката. Надж притежаваше древната страст на прадедите си към бобените зърна. Преследваше ги като малко котенце и никак не се срамуваше.

Възглавницата натежа отново. Купата се наклони под нечии опити да измъкне още боб. Шели не си направи труда да отвори очи.

— Толкова скоро ли се насити на нещастната шушулка? Да не би да си я запратила в басейна и сега да си търсиш ново забавление?

Купата се килна на една страна.

— Надж! Внимавай!

Шели стреснато отвори очи.

Хладни, мокри ръце обвиха талията ѝ и я вдигнаха от шезлонга. Металната купа падна и иззвъня върху камъните. Едва сега разбра. Усети горещината от тялото на Кейн, която извираше дори и от стичащата се вода. Той я привлече плътно до гърдите си. Слънчевите лъчи проблясваха златни в косата му, просветваха в капките, уловени от косъмчетата по гърдите му. И тя се зачуди какъв вкус биха имали водните капчици — сладък или солен.

Бавно, почти безпомощно, тя извърна глава и близна гърдите му. Усети как мускулите се стегнаха под устните ѝ, как цялото му тяло се напрегна в очакване.

— Боже господи, как ми се иска да бяхме сами — дрезгаво промърмори мъжът.

— Съжалявам. Не съм спирала да си мисля за това.

— Знам. Ето защо всичко, което правиш, е толкова секси.

Шели сепнато повдигна глава и се вгледа в лицето над себе си. Неуловимите тонове на синьото в очите му изглеждаха по-ярки сега на

фона на лазурносиньото небе. Точно те придаваха на зениците оня особен сребрист оттенък, който се менеше с всяко движение на главата. В момента очите му изглеждаха почти сини и някак прозрачни. Но тя знаеше, че те можеха да искрят и с блясъка на стоманата, а друг път да светят със сребърна страст. Тези очи я очароваха.

— Очите ти са красиви, както и устните — каза тя.

Чак тогава разбра, че отново го беше направила — действаше, без да мисли. Затвори очи и промълви:

— Съжалявам, но произвеждаш разрушителен ефект върху самоконтрола ми.

— Мисля, че и двамата имаме нужда от студена баня.

— Басейнът е осемдесет и два градуса.

— Значи ни чака един студен ад.

С няколко крачки мъжът стигна до басейна и скочи в него заедно с Шели в ръцете си. Докато водата все още ги закриваше от погледа на Били, Кейн я целуна силно. После се изтласка с крака от дъното и двамата изскочиха на повърхността.

Първото нещо, което Шели видя, бе любопитното лице на Били, навряно в нейното.

— Казах му да не ти мокри косата, но той не ме послуша. Ядосана ли си?

Изражението му говореше много повече от думите. Той се безпокоеше, че денят му вече е провален. За момент Шели не се замисли защо детето бе толкова сигурно, че тя е ядосана заради случилото се. После се сети, че Джоу Лин би реагирала по този начин, ако случайно пострадеше внимателно направената ѝ, боядисана, лакирана прическа.

„Глупава жена! Знае ли тя колко струва смехът на едно дете?“

Тя се усмихна на Били, махна мокрите кичури коса от лицето си и мързеливо заплува.

— Не съм ядосана. Направо съм побесняла!

Неочаквано сграбчи Били за косата и го натисна във водата. След малко момчето изплува с ухилено лице. Тогава започна луда гоненица в басейна. Носеха се викове, крясъци и смях. Водните пръски и бурното движение привлякоха интереса на Надж. Тя започна да кръжи

около басейна, като внимателно следеше битката и отръскваше глава всеки път, когато водата я достигаше.

Най-накрая всички останаха без дъх и точно тогава Били поиска да играят на сляпа баба. Дори предложи да започнат с него. Шели и Кейн се повъртяха около него минута-две, после Кейн ѝ намигна и уж случайно силно плесна във водата. Момчето веднага се стрелна към него и успя да го хване.

— Сега ти си сляпата баба!

Мина известно време в бродене и търсене из басейна и Кейн хвана кикотещия се Били, след това Били се докопа до Шели. Наложиха се да хвърлят чоп кой да бъде сляпата баба и продължиха играта. След като за пореден път Кейн се остави да бъде хванат, Били най-сетне се отегчи и двамата почнаха да си шепнат нещо.

Кейн протегна ръце, затвори очи и се впусна да търси жертви. Шели внимателно го наблюдаваше — мъжът съсредоточено и безшумно се плъзгаше във водата. Били се потопи и заплува към дълбоката част на басейна. Стигна до стълбите, изскочи навън, отръска се, събра пръсти в знак на мълчание пред устните си и изчезна в къщата. Шели остана сама с Кейн.

Младата жена се опита да бъде толкова тиха колкото Били, но за разлика от него бе по средата на басейна и трябваше доста да поплува, за да се измъкне безпрепятствено. Кейн веднага усети вълните, които краката ѝ правеха под водата. Вече не ѝ остана избор и тя се впусна с максимална скорост към края на басейна.

Мъжът сякаш притежаваше радар. Безпогрешно се ориентира и с бавни, спокойни движения заплува след нея. Имаше нещо първично в хищната грация и верния усет, с който я преследваше и притискаше в ъгъла. Сърцето ѝ заби в очакване и особен, несъзнателен страх. Мъжът изглеждаше огромен, силен и неумолим като хищник.

Шели реши да смени тактиката. Потопи се под вода и се отправи към водопада. В момента, когато показа глава, за да си поеме въздух, една голяма ръка я хвана за глезена и двамата се озоваха скрити зад булото на падащата вода.

Кейн отърси глава и притисна тялото си към нейното. Обгърна я с ръце като в клетка. Очите му бяха замъглени от желание.

— Били...

— Били прави лимонада за изморения си, стар чичо.

Кейн я огледа жадно. Жената пред него бе като полирана от стичащата се по тялото ѝ вода, очите ѝ просветваха изумруденозелени на фона на бледата светлина, проникваща през булото на водопада. Водните капки блестяха по кожата ѝ и по натежалите клепки, косата ѝ плаваше към тялото му, докосваше го нежно като тъмен воал.

— Искам те — отекна плътният му глас.

Устните му се открянаха, докато навеждаше глава към нея.

Шели имаше достатъчно време, за да избяга. Не го направи. Очакваше целувката му с нетърпение и напрежение, което я разтърсваше.

Устните му бяха топли, езикът му изгаряше устата ѝ. Той проникна бавно, дълбоко, като искаше да ѝ покаже колко твърд и нежен щеше да бъде, ако му разреши да стане част от нея, да я изпълни цялата и да получи удовлетворение. Когато целувката свърши, мъжът трепереше от наслада и нетърпение.

— Искаш ли ме? — попита той дрезгаво. — Каж ми, че ме желаяш поне мъничко. Каж ми, че не страдам само аз.

От гърлото ѝ излезе неясен звук, тя обви ръце около шията му и разтвори устни, за да отговори на целувката. Кейн не се сдържа и впи уста в меката плът, за да вкуси всяка частица от нея, наслаждаваше се на горещия ѝ език, плъзгащ се по неговия бавно и изкусително.

Шели впи нокти в раменете му, тялото ѝ се напрегна до крайност, зъбите ѝ се забиха в устните му. Силата на желанието ѝ би трябвало да я изплаши, но младата жена не усещаше нищо друго в момента, освен силното тяло, долепено до нейното. Но дори и сега, щом ръката му докосна гърдите ѝ, тя се сепна и застина вцепенена. Кейн веднага се отдръпна и тя проплака:

— Не исках това...

Гласът ѝ го прониза като нож, всеки мускул по тялото му се напрегна. Не искаше да се откъсне от нея, а знаеше, че трябва. Ако не го направеше, щеше да забрави за Били, за жалкия ѝ съпруг, за ранената ѝ душа, за всичко, освен за глада, изгарящ тялото му. Но не биваше да я взема по този начин. Не можеше да си позволи да бъде егоист като мъжа, унижил я преди няколко години. Нещастникът я бе накарал да се срамува от чувствеността си, да погребее сексуалността си под наслоения се с времето страх.

Нежно прокара устни по нейните, после по пламналото ѝ лице, като шепнеше утешителни думи. Усети кога напрежението отпусна тялото ѝ и я взе в прегръдките си.

— Извини ме — трепна гласът ѝ. — Не знам какво ми стана.

Очите му се разшириха от изненада, защото разбра, че в този момент тя казваше самата истина. Тази жена не бе изпитвала подобни чувства досега — не беше разбрала какво означава да копнееш по любимия човек, да жадуваш за тялото му.

— Аз въобще не съжалявам — отговори той.

Шели объркано избягна погледа му.

— Погледни ме, мъниче!

Тя бавно вдигна глава, очите ѝ още тъмнееха от силните чувства, които страстта бе събудила.

— Точно така трябва да се чувства една жена в ръцете на мъжа, когото желае. Нежна, но и дива.

— Но аз те нападнах!

— Достави ми огромно удоволствие. Със зъбите и ноктите си... всичко.

Тя го гледаше недоверчиво. Тогава той наведе глава и зъбите му се склочиха върху шията ѝ, точно където от нежната извивка започваше рамото. Бавно и с наслаждение ласките му задебеляха и по нежната кожа се появиха следи. Чу как дишането ѝ почти замря, после как въздухът излиза на остри, неравномерни тласъци от гърлото ѝ. Ноктите ѝ отново диво задраскаха раменете му с няма молба да продължи. Настояваше. Мъжът се засмя и целуна малките белези, останали след зъбите му.

— Сега вярваш ли ми? Можеш да правиш с мен каквото си поискаш. Аз изпитвам същото като теб — искам те.

Отнякъде долетя шум на отваряща се врата и обяви появата на Били. Кейн погледна устните на жената пред себе си и видя трепкащото желание в тях.

— Скоро ще останем сами. Обещавам ти!

Мъжът се отгласна от бордюра на басейна и заплува с мощни удари към другия край. Шели удивена разбра колко сила се криеше в тялото му.

Били се отправи към басейна с поднос в ръка. Пластмасовите чаши с лимонада се поклащаха при всяка стъпка на момчето.

— Хвана ли я? — живо попита то.

— Да, обаче я измамих.

— Да не си погледнал?

— Не — Кейн направи зловеща гримаса. — Използвах зъбите си. Били изглеждаше изненадан, после се засмя.

— Добре. Време е за лимонадата. Всички навън!

— Ще изпия моята в басейна — заяви Кейн, протегна ръка и зачака да получи чашата си.

Шели разбра защо остана във водата. Но тя можеше да излезе. Нейната възбуда се изразяваше само в червенината, която би могла да е и от слънцето. Спокойно се настани на стола, за да се наслади на пиетието.

„Понякога — каза си тя с удивление, — женската половина на света има някакви преимущества пред мъжката!“

Били пресуши чашата си на няколко огромни глътки и погледна към Шели.

— В кухнята мирише страхотно.

— Погледна ли колко е часът?

— Да. Пет и половина. Имаше някаква машинария, която пицеше на печката.

Шели скочи на крака и се затича към къщата. Кейн отметна глава и се разсмя, но смехът му постепенно замря, докато наблюдаваше грациозната гъвкава фигура и плавните движения на дългите, стройни крака. Банският костюм от две части прилепваше по тялото ѝ като втора кожа, сякаш майстор художник бе изрисувал цветни мотиви по линиите, извивките и издатините на плътта ѝ. Зърната ѝ гордо изпъкваха под тънката материя, втвърдени от хладната вода и от желанието, все още пърхащо в тялото ѝ.

Трябваше да изчака поне още няколко минути, преди да може да си позволи да излезе от басейна. Даже и тогава побърза да наметне хавлия около бедрата си, събра празните чаши и забърза към кухнята.

— Вземи зеления боб — извика през гръб на Били. — Време е вече да се научиш как се сервира маса. Няма винаги да разполагаш с камериерка, която да ти върши работата.

— О, чичо...

— О, племеннико! — насмешливо повтори мъжът думите на момчето, като имитираше плачливите нотки в тона му.

Били мрачно се зае с поставената задача. Клекна, опря се на пети и започна да събира разпилия боб. Около него веднага се появи Надж и с жаден поглед заследи изчезващата плячка. Кейн разбра какво ще стане и отвори уста да предупреди момчето, но после се отказа. „Нека сам се справя“ — каза си той. С ръка на бравата, мъжът се сепна от вика на племенника си. Шели вдигна глава от картофите, които току-що беше спасила.

— Какво беше това?

— Надж плячкосва.

— Сигурен ли си, че не е Скуизи?

Кейн я обгърна откъм гърба и притисна тялото ѝ със сила, която накара мускулите му да изпъкнат:

— Ето, това е Скуизи! — прошепна той.

На Шели не ѝ остана дъх да се съгласи с думи и само кимна умолително. Кейн целуна рамото ѝ и най-после я освободи.

— Още нещо за вършене?

Тя го погледна и многозначително повдигна вежда. Мъжът се разсмя.

— Имам предвид нещо, което можем да направим пред публика.

— Как си с мачкането на картофи?

— Ужасен. Винаги прекалявам със силата.

— Трябваше да те удавя, когато имах възможност — въздъхна със съжаление Шели.

— О, и кога си имала подобен шанс?

Той повдигна мократа ѝ коса и целуна влажната кожа. Бъркалката се изплъзна от ръката ѝ и издаде звънлив звук, когато металът се срещна с теракотените плочки на плота. Кейн успя да хване лъжицата, преди да падне на пода.

— Не ти ли е казвал някой някога, че притежаваш качеството да разсейваш хората? — промърмори тя.

— Ти. Току-що. Наистина ли те разсейвам?

— Да!

— Добре. Само господ знае обаче какво правиш ти с моето въображение!

Той я повдигна леко, долепи устни до врата ѝ и я пусна обратно. После с бързи движения се зае да превърне варените картофи в еднородна маса. Шели се долепи зад гърба му и наблюдаваше пюрето.

— Сега вече знам какво са правели жените преди появата на електрическите миксери.

Кейн я изгледа продължително. Тя се изчерви и наля в купата топло мляко и разтопено масло. Когато мъжът вдигна ръка, за да продължи отново, Шели леко го удари по бицепсите. Той замръзна.

— Шели... — гласът му бе пълен с предупреждение.

В този момент влезе Били с най-различни съдове в ръце. Притвори с лакът вратата и се заглежда къде да постави снаряжението си.

— Имаш късмет — прошепна Кейн в ухото на Шели.

— Късмет ли? Аз изцяло владеех положението — нахално каза тя и отстъпи далеч от обсега на ръцете му.

— За какво става дума? — любопитно попита Били.

— Внимавай за котката! — извика Шели.

Момчето сепнато погледна надолу, протегна крак и откряна вратата, през която се опитваше да се промъкне Надж. Шели взе боба от ръцете му, преди да се разпилее отново.

— Кой е владеел положението? — попита я настойчиво момчето.

— Този, който умее да прави хубаво пюре от картофи.

— Истински картофи? — надеждата и недоверието се прокрадваха в гласа му.

— Толкова истински, колкото мога да ги направя аз — потвърди Кейн и ритмичните му движения в купата потвърдиха верността на думите.

— Страхотно! — извика Били. — Пък аз си мислех, че ще ядем пюре от кутия.

— Аха — обади се Шели, — лепило за тапети.

— Какво? — учудено я изгледа момчето.

— Книжно лепило — поде шегата ѝ Кейн.

Шели направи нещастна физиономия:

— Пергамент.

— Бетон.

Били гледаше ту единия, ту другия като зрител на тенис турнир. След това разбра и се ухили.

— Колко хубаво! И вие не харесвате готовото пюре като мен.

— О, не е чак толкова лошо, когато го ядеш далеч от цивилизацията — заключи Кейн.

— И вече си вървял около петдесет мили — добави Шели.

— Без да ядеш?

— Цели пет дни.

— И няма нищо за ядене наоколо?

— С километри.

— А и кракът ти е счупен...

— И трябва да направиш верен избор — с триумфиращ глас продължи Шели.

Били чакаше с напрежение, но чичо му се засмя и отказа да продължи. Шели се усмихна и се зае да сортира боба. Надж се метна на плота с грациозен скок и се втренчи с очакване в зеленчука.

— Много обича боб — каза Били.

— Така ли? — попита Шели. — Как разбра?

— Ами, първо по студения й нос, заврян в...

— Били! — предупреди го чичо му.

— ... задните ми части.

— Сервирай масата! — нареди Кейн.

— Йес, сър! — отекна гласът на момчето и то излезе от стаята.

— Колко време остава до вечерята?

— Веднага щом сготвя боба, и сядаме — отговори тя.

— Ще имам ли време да си проверя телефонния секретар?

— Все още ли се безпокоиш за Лулу?

— Уискито все още ли съдържа алкохол?

— Телефонът е точно до вратата на съседната стая.

— Благодаря.

Докато Били се занимаваше с масата, Кейн позвъни в жилището си. След минута Шели го чу да проклина. Затръшна слушалката на вилката, после започна бързо да набира различни номера. Говори с някого известно време, но тя не разбра думите. Но и без това разбра — той беше бесен. Младата жена се замисли какво ли би могло да се е случило на Юкон и колко време щеше да се наложи Кейн да отсъства, за да уреди нещата. В края на краищата работата му беше такава. Пътник — не се задържаше никога достатъчно на едно място, за да създаде дом. „На него му харесва този начин на живот, никога не забравяй това“ — каза си тя. Но го забрави веднага. Не искаше да мисли за подобни неща сега. Всеки път, когато си припомняше, че той е човек без корени, тя се разстройваше. Пред нея вече не стоеше

въпросът, дали този мъж щеше да я нарани, а кога щеше да го направи.
И колко щеше да боли.

ГЛАВА 11

Когато Кейн влезе в кухнята, масата вече бе сложена и вечерята — готова за сервиране.

Не изглеждаше щастлив. Отпуснатата и спокойна усмивка, която Шели бе свикнала да вижда, бе заменена от стиснати устни и мрачен поглед. Явно новините от Юкон бяха изключително неприятни. Кейн разтърси глава, като се опитваше да превъзмогне тревожните мисли.

Шели реши да го попита какво се е случило там, на север, после се отказа. Ако той поискаше, щеше сам да сподели. Очевидно не желаше. Тя пресипа боба в яркожълта купа и се обърна към Кейн:

— Занеси това в кухнята. Били току-що взе солта и пипера.

Кейн се пресегна, взе си от димящия боб и схруска зърната. Зеленчукът изпращя под острите му зъби.

— Страхотно — възкликна той и гласът му прозвуча с младежки възторг. — Истински картофи и боб, не скашкана маса от пликове и кутии. Имам големи очаквания и за пилето!

— Пилетата — поправи го Шели. — Като видях как яде Били, реших да приготвя две цели пилета. Купих и още няколко вкусни парчета.

— Гърди? — заинтересовано попита той.

— Бутчета — отговори тя. — Крехки и сочни.

Лицето му се проясни:

— Радвам се, че те срещнах, Шели Уайлд. До преди малко, бих се закълел, че нищо не е в състояние да ми върне доброто настроение, но ето, че ти го направи. С две думи. Пилешки бутчета!

Той все още се смееше, когато влизаше в трапезарията. Шели вървеше плътно зад него и носеше подноса, пълен с вкусни късове пържено пиле. Кейн ѝ поднесе официално стол и се настани срещу нея.

Докато ядяха, той задаваше въпроси на племенника си със същата спокойна упоритост, с която Надж преследваше бобените зърна.

— Какво става с математиката?

— Всичко е окей.

— Какво означава окей?

— Обикновеното — мрачно отговори Били.

— С дробите ли имаш проблеми?

— С алгебрата въобще. Какво искаш, та аз съм само в седми клас!

Кейн поля със сос картофеното пюре и продължи с разпита:

— Ами с английския?

— Не питай! — Били съсредоточено гледаше в чинията. — Мога ли да ям с пръсти?

— Не знам — Кейн повдигна глава и го загледа с неподправено любопитство. — Можеш ли?

— Разбира се, че... Ох, прощавай. Шели, ще ми разрешиш ли?

— Мис Уайлд — поправи го сериозно Кейн.

— Шели! — намеси се твърдо младата жена. — Да, можеш да го ядеш с пръсти. Иначе що за пържено пиле е това!

Били веднага впи зъби в едно от бутчетата.

— Какво е домашното ти за този уикенд?

— Много!

— Можеш ли сам да се справиш?

— Ще опитам да свърша всичко утре, няма проблеми!

— Може би ще се наложи да работим тази вечер. Утре няма да съм тук.

Шели сепнато повдигна глава. Той долови погледа ѝ, но не реагира.

— Мислех, че ще останеш тук, докато татко се прибере.

— И аз така исках. Но... — Кейн махна с ръка. — Трябва да отида до Юкон за няколко дни. Там имат проблем, който налага присъствието ми.

— Сериозно ли е? — попита Шели, като си спомни гневното му изражение.

— Някой е наложил с чук дебелията глава на моя заместник.

Били изглеждаше изненадан, после подсвирна с възхищение.

— Наистина ли? Имало ли е бой?

Кейн мрачно го изгледа и момчето се сви на мястото си.

— Да. Сбили са се. Като две деца на училищна площадка.

— Децата не използват оръжие — намеси се Шели.

— Не си била скоро в училище — измърмори Били.

— Арестували ли са нападателя? — попита тя.

— Защо? Това е Юкон. Освен това боят е заради жена му.

Шели се опита да сдържи смеха си, но не успя:

— Някои неща си остават хубави независимо къде се намиращ — продължи тя. — Баща ми казваше, че любимото му занимание е да изучава хората. Интересуваха го повече от змиите.

— Амин. Аз обаче прекарвам достатъчно време да се занимавам с глупаци. Отнема ми от силите, необходими да изучавам скалите и рудите — той погледна Шели в очите. — Съжалявам, мъниче!

Тя се извърна много бързо, за да не забележат колко е нещастна от заминаването му.

— Няма проблем. Пътуващите мъже... пътуват.

Кейн сви устни и се обърна към племенника си:

— Кога ще се върне майка ти?

Момчето преглътна хапката пюре и отговори:

— След закуска.

Нещо в тона му накара останалите двама да вдигнат глави и да го погледнат.

— Утре след закуска или имаш предвид някоя друга закуска? — меко попита Шели.

За момент си помисли, че Били няма да отговори. Детето с прецизен жест взе още едно бутче и точно преди да забие зъби в крехкото месо, каза:

— Някои от нейните партита продължават по цяла седмица. Но всичко е наред. Луп се грижи за мен — готви и пере. А тя винаги се връща вкъщи преди татко.

Лицето на момчето придоби нещастно изражение — явно си спомни, че този път майка му нямаше защо да бърза да се прибира преди баща му. Никога повече.

— Във всеки случай — гневно завърши Били. — Всичко е окей.

Кейн измърмори тихо някаква ругатня, която само Шели чу. Тя сложи ръка на рамото му, за да го спре. Усети напрегнатото му тяло и разбра, че е на ръба на избухването.

— Разбира се, че няма проблем — намеси се младата жена. — Но този път ти предлагам нещо по-различно. Кейн ще донесе дрехите

и книгите ти вкъщи. Оставаш тук, докато Джоу Лин се върне.

Мъжът и момчето заговориха в един глас.

— Никакви възражения — твърдо отсече тя.

— Но... — започна отново Кейн.

— Спести си аргументите. И без това се чудех какво да измисля, за да докарам Били вкъщи, когато Скуизи огладнее. Сега нещата се нареждат отлично.

Били погледна с надежда чичо си.

— Ако създадеш и най-малката неприятност на Шели, ще си имаш работа с мен — най-после реши Кейн. — Ясно?

— Съвсем — избърбори Били.

— Като говорим за Скуизи, сещам се, че трябва да проверя капака на аквариума.

— Надж? — попита Кейн.

— Преди малко я видях да слиза към спалнята ми.

Шели стана и бързо се запъти към стълбите. Причината, разбира се, не беше в Скуизи. Младата жена трябваше да свърши някои други неща.

Подаръците за Били. Извади ги от скривалището и ги подреди върху леглото. Изглеждаха много добре — интересни и необичайни. Сега се сети, че беше забравила да купи хартия за опаковане. Разтърси се и намери някакви стари мостри за тапети. Щяха да ѝ свършат работа. Но панделки? Подарък без нито една панделка? Не става! „Да видим с какво да го заменим“ каза си тя. Изведнъж я осени вдъхновение. Страхотно!

Отиде до аквариума със Скуизи. Дано боата да бъде послушна! Поне този път! За щастие, змията лежеше спокойно, разгъната на големи пръстени, и не реагира буйно на докосването ѝ. Шели я вдигна внимателно и обви подаръците в намотките на тялото ѝ. После спусна щорите на прозорците, изгаси светлината и застана до вратата в тъмната стая.

— Кейн! Били! — извика тя. — Бихте ли дошли да ми помогнете със Скуизи?

По стълбите долетяха разпокъсани думи. Мъжете бързаха надолу и недоумяваха какво се е случило и каква беля бяха натворили Надж и Скуизи за толкова кратко време.

Вратата се отвори и ръката на Кейн затърси ключа на лампата. Откри пръстите на Шели.

— Какво по...

— Честит рожден ден, Били — извика тя и включи осветлението.

Очите на момчето се разшириха от изненада. То погледна Шели, след това леглото, после отново нея, сякаш не можеше да повярва на късмета си.

— Откъде знаеш? Дори мама не си спом... — гласът му се пречупи.

— Скуизи ми каза.

Като мигаше бързо, за да сдържи сълзите, Били отиде до леглото. Наведе се над змията, за да скрие лицето си.

— Никога повече няма да ти казвам нищо, момче. Ти си бил толкова бърз... — пръстите му колебливо докоснаха шарените пакети.

— Хайде, давай, виж какво има вътре. Да не би да очакваш Скуизи да ги разопакова вместо теб! — подкани го Шели.

Били я погледна отново. Срамежливата му усмивка почти я разплака и тя преглътна напирещите в гърлото сълзи. Наблюдаваше го с болка как обви спокойната змия около врата си и вдигна първия пакет. Разкъса хартията, като продължаваше да мърмори за неверните приятели, тайните и наказанието, което някои заслужават — някои, които не умеят да ги пазят.

Ръката на Кейн се спусна върху нейната, повдигна я и я поднесе към устните си. Мъжът постави нежна целувка върху фината кожа на китката и тихо каза:

— Ти си специална жена, Шели Уайлд!

Пръстите му нежно притиснаха нейните, целуна я още веднъж и я придърпа до себе си. Потри буза в косата ѝ, вдъхна прекрасния аромат и въздъхна. Тя се отпусна с усмивка на удоволствие, като се наслаждаваше на топлината на тялото му зад гърба си.

— Благодаря ти — прошепна Кейн. — Били не е имал много моменти като този.

— Не са необходими никакви благодарности. Знаеш ли... Не съм се радвала толкова, откакто бях дете.

Били подсвири, когато извади книгата.

— Страхотно! Най-новата му книга! Дори не знаех, че е излязла. А илюстрациите са от любимия ми художник.

Момчето нетърпеливо прочете първите няколко реда, после цялата страница. Обърна я и тогава се сети къде се намира. Внимателно остави книгата и се зае с втория пакет.

— Откъде разбра какво обича да четете?

— Змиите са много приказливи.

— Пилешки бутчета! — прошепна в ухото ѝ Кейн.

Тя се разсмя.

— Ще повярваш ли, ако ти кажа, че влязох с взлом?

— В стаята на Били?

— Всъщност Луп ме пусна. След това бе просто въпрос на време. Стаята на племенника ти е като самия него — жизнена и открита.

Момчето отново подсвирна и размаха илюстрираната книга.

— Гледай, чичо Кейн, сега вече мога да ти покажа какво означава тежкия удар на Горпиан и четиримата магьосници на Танакс и... — Били бързо се ровеше из индекса на книгата. — Боже господи, тук има и шерфи...

Шели усети беззвучния смях на Кейн, чието тяло леко се тресеше до нейното. Мъжът я притисна още по-силно и каза:

— С нетърпение чакам да ми обясниш всичките тези чудесии.

После прошепна в ухото ѝ:

— Какво, по дяволите, е шерф?

— Не питай! Ужасяващо създание.

Били отново ги забрави, впил поглед в изящно изработените илюстрации на извънземни пейзажи. Най-сетне вдигна очи и затърси с поглед последния, най-голям пакет. Вдигна го, завъртя предпазливо кутията и бавно започна да сваля хартията. Въпреки че бе нетърпелив да види какво има вътре, момчето явно се наслаждаваше на очакването.

От останките на пъстроцветната хартия постепенно изплува блестящото сребърно тяло на дракона. От устата на детето се отрони звук на възхищение и изненада. То вдигна скулптурата и се вгледа с обожание в нея:

— Това е... повече от страхотно. Гледай, гледай зъбите. И ноктите!

— Внимавай — обади се Шели. — Скулпторът е изработил всичко много прецизно и... остро.

Били докосна извития гръб на дракона. После извитите, силни нокти.

— Остри са наистина — промълви той. — Този дракон не се колебае. На бас, че яде рицари на закуска, мечове за обяд и крале за десерт.

Скуизи се размърда върху тялото на момчето. Човешката топлина съживи и разсъни змията. Тъмният, раздвоен език се стрелна към дракона. Боата вкуси сребърната глава и се втренчи с дълъг, немигащ поглед в Шели.

— Мислиш ли, че одобрява? — попита Кейн.

— Мисля, че е време да я приберем в аквариума. Виж!

Кейн се огледа и забеляза дебнещия поглед на Надж. Котката неусетно се бе приближила и притаила зад тях. Мъжът с няколко крачки прекоси разстоянието до Били, грабна змията от шията му и я постави в стъклената кутия. Надж наблюдаваше сцената с нормалното котешко любопитство, в което явно отсъстваше кръвожадно намерение.

— Мислиш ли, че някога биха могли да станат приятели? — обърна се Били към Шели.

— Докато имат арбитър на споровете и игрите си наоколо, да — отговори му тя, — и двамата ще оцелеят. Може дори да им хареса да общуват помежду си.

— Нека не правим опити тази вечер — обади се Кейн. — Твърде уморен съм, за да раздавам правосъдие на огромна котка и боа-констриктор. Хайде да се качваме горе.

Били и Кейн се натовариха с подаръците и Шели бавно затвори вратата след тях. Задмина ги и се заизкачва по стълбите, като загасяше лампите по пътя си.

— Какво става? Да не провеждаш тест за нощно виждане? — извика Кейн.

Тя продължи, все едно че не беше чула нищо.

— Ох... — Били се бе ударил в Кейн. — Обувките ти са много твърди.

— Ще си счупим краката в тъмното — обади се отново мъжът.

— Ами забавете темпото тогава — посъветва ги Шели вече от кухнята.

Младата жена извади бързо тортата от скривалището, защото гласовете се приближиха.

— Бавно — настоя тя още веднъж.

После с наслаждение се зае да пали свещите една по една. Малките пламъчета трепкаха колебливо, докато фитилите се разгаряха уверено и озаряваха стаята. В този момент Били и Кейн влязоха в трапезарията и усетиха, че нещо се готви в кухнята.

— Затворете очи — нареди Шели.

— Има ли някакво значение в тази тъмница — протестираше Кейн.

— Мога ли първо да седна? — умоляваше Били.

— Не знам. Можеш ли? — насмешливо го подигра чичо му.

Двамата продължиха да се заяждат с тон, който подхождаше повече на двама братя, отколкото на чичо и племенник. Шели искрено се забавляваше и при всяка остроумна забележка ръката ѝ трепваше от спонтанния смях, разтърсил тялото ѝ, и пропускаше поредната свещичка.

— Шели — не се стърпя Кейн.

— Търпение. Тук съм и работя по едно малко нощно представление.

Малко по-късно той влезе в кухнята с камара мръсни чинии. Видя я приведена над тортата, с очи, озарени от пламъка на свещите, и му се прииска да може да захвърли всички тези чинии и да я отнесе в нощта.

Но не го направи. Остави съдовете в мивката и усмихнато я наблюдаваше как свещенодейства в тъмната стая. Най-сетне всичко бе готово, тя вдигна тортата и тръгна към вратата на трапезарията. Там стоеше Кейн и чакаше сигнал да отвори.

— Затвори ли очи? — извика Шели на Били.

— Да.

— Не искам да гледаш!

Момчето не удостои нареждането ѝ с реплика. Когато влязоха, Били стоеше наред стаята, свирепо стиснал очи, за да покаже, че не вижда. Шели постави тортата пред него и запя „Честит рожден ден“. Плътният, леко дрезгав глас на Кейн се присъедини към песента. Щом

последните думи отекнаха в нощта, момчето отвори очи. Погледът на детските очи си заслужаваше усилието, което Шели бе положила.

Тортата представляваше хълмове от шоколад със сладоледови върхове и лимонени реки, сред които играеха фантастични същества и животни, осветени от пламъка на свещите.

Минута-две Били просто стоеше и се взираше в чудото пред него. Вече не се опитваше да скрие сълзите.

— Намисли си желание — каза Шели.

Детето се наведе и духна свещите. Стаята изведнъж изчезна от погледите им в непрогледна тъма.

— Браво — похвали го Кейн и запали лампата. — Желанието ти със сигурност ще се сбъдне.

Докато той си сипваше сладолед, Шели обра сладоледа от фантастичните създания и ги подреди в чинията на Били. Момчето срамежливо я погледна и каза просто:

— Благодаря ти.

— Удоволствието бе за мен — ръката ѝ легна върху копринената му руса коса. — Опитвах се да си спомня. Какво ще кажеш, мислиш ли, че вече си прекалено голям за една прегръдка?

Без да става, детето обви ръце около кръста ѝ и зарови лице в тялото ѝ. Били наистина бе силен, необичайно силен, и почти ѝ изкара дъха. Но тя не се оплака. Прегърна го нежно в отговор и се зачуди защо господ беше дал това дете на майка като Джоу Лин.

По-късно, докато помагаше на Били да пренесе подаръците си до пикапа, който Кейн бе използвал, за да докара моторите, момчето зададе въпроса, който тя не посмя да изрече през цялата вечер:

— Колко време ще те няма, чичо?

— Не знам. Качвай се. По-добре вземи дракона на коленете си.

Били се метна в камиона и протегна ръце за кутията със сребърния дракон.

— Седмица? — настояваше момчето. — Месец?

— Седмица, може би и по-малко.

Но думите му не прозвучаха много уверено.

„Вероятно много повече от седмица — горчиво си помисли Шели. — И защо, по дяволите, ме боли така? Всъщност Били има нужда от този мъж в живота си, не аз.“

Тя извърна глава и се зае да гласи чантата с подаръците до краката на момчето.

— Ще се видим утре — нежно разроши косата му.

— Благодаря ти отново — каза Били.

Усмивката ѝ бе всеотдайна:

— Винаги си добре дошъл в този дом.

Отстъпи встрани от камиона, но все още не смееше да погледне Кейн. Детството ѝ я беше научило да ненавижда разделите. А това си беше истинска раздяла. Сбогуване. Мъката я разтърси и уплаши. Беше забравила горчивите уроци от детските години и брака си. Вече бе късно — без да го съзнава, бе дала от себе си твърде много на този мъж. И без това физическото ѝ желание я объркваше достатъчно. Но гладът да притежава душата му щеше да я унищожи. Трябваше да приключи сега. Бе време да преглътне загубата и да си спомни ритуала за сбогуване от миналото.

— Сбогом, пътничко. Дано всичко в Юкон се оправи.

Кейн усети тона и разбра значението на иначе учтивите думи.

Шели се обърна и с широки, бързи крачки тръгна към къщата.

Мъжът затръшна вратата на камиона и каза на Били:

— Стой тук и не мърдай! Веднага се връщам!

Но Шели чу само трясъка на вратата! Младата жена отвори, влезе и застана мълчаливо в тъмнината на дома си. Ръцете ѝ трепереха, сълзите я давеха.

„Познавам този мъж от няколко дена, а вече мисълта да прекарам една седмица без него е непоносима за мен. Светът сякаш изгуби красотата и багрите си.“

Тя реши, че трябва да си припомни, че всъщност нищо съществено не се е променило. Все още притежаваше живот, какъвто винаги бе искала. Имаше успешна кариера, дом, за който бе бленувала през толкова много години. Беше постигнала всичко набелязано, всяка една цел след развода си.

„Аз имам всичко...“

Освен Кей.

Входната врата се отвори. Той се плъзна във вътрешността на къщата с мълчаливата грация на дива котка. Вратата се затвори сама след него. Дългите, силни ръце обгърнаха тялото ѝ и я заключиха в прегръдка.

— Забрави нещо — безизразно каза мъжът. — Съпротивлявай се, ако искаш, но това няма да промени нещата. По-силен съм от теб, но мога да ти кажа, че досега боят не ми е донесъл нищо добро.

Кейн просто я прикова към тялото си, устните му насила разтвориха нейните с ярост, която го уплаши. Той се опита да спре, да успокои гнева и страха, избухнали в него, като я видя да си тръгва, сякаш пред нея не стоеше никой друг, освен шофьора на Били.

Успя да си възвърне контрола едва когато усети сълзите по лицето ѝ.

— Шели! — той изговаряше името ѝ пак и пак, докато я обсипваше с целувки. — Шели, никога не ми обръщай гръб, както преди малко го направи. Имам нужда от теб.

— Но ние едва се познаваме...

— Познавам себе си — пресече думите ѝ той. — Нуждая се от теб. Завинаги.

Целуна я отново дълбоко и нежно. Тя потрепери и замря в ръцете му. После отговори на целувката му. Жадно и с някакво особено чувство на обреченост. Като че ли искаше да го запази за себе си. Като противовес срещу всички самотни години, които ѝ предстояха без него.

— И ти имаш нужда от мен — продължи Кейн. — Въпреки че се бориш срещу това чувство. Аз ще се върна. И ти ще си тук и ще ме чакаш.

Входната врата отново се отвори и затвори, като я остави сама със сълзите и настъпилото мълчание. И със сладко-горчивия вкус от устните на Кейн.

ГЛАВА 12

Тетрадката по математика изглеждаше толкова смачкана, колкото самия Били, преди Шели да се заеме с него. В момента те работеха на пода.

— Добре, но тук не ми казват дължината или ширината на стаята — спореше момчето. — Как мога... да знам лицето?

— Знаеш размерите на стаята.

— Знам ли ги?

— Помисли. Колко е дълга стаята. Не в метри или сантиметри, опитай се да я опишеш на някой твой приятел.

— Два пъти по-дълга, отколкото широка.

— Чудесно!

— Да, обаче те искат сантиметри, метри и обем!

— Ще стигнем и дотам. Сега... Надж, изчезвай!

Тя сграбчи котката за врата и се опита да я измести. Голямото животно замаха игриво с лапи към розовата боа. Шели забеляза, че Надж бе прибрала ноктите си.

— Добре, ако назовем ширината с X , как ще обозначим дължината?

— Два пъти X ?

— Да, но...

— Сетих се, X на квадрат, както в задача номер три.

— Браво!

Лицето на Били се озари от радост:

— Значи лицето ще бъде X по X на квадрат, така ли?

— Точно така.

— Момчето се усмихна и наведе глава над тетрадката.

Шели придържаше котката и го наблюдаваше как с истински ентузиазъм решава задачата. Били пишеше уверено и почти не грешеше. След като веднъж бе разбрал, че Хиксът може да замести всичко, навсякъде и по всяко време, сега нямаше търпение да приложи наученото. Беше ясно, че детето притежава бърз и гъвкав ум, но досега

го бе използвал, за да се инати и се измъква от работа. За негова изненада младата жена бе проявила много по-голямо упорство от неговото и го бе накарала да се заеме сериозно с домашното. Интеркомът иззвъня.

— Предполагам, че това е майка ти. Върви да я посрещнеш и я покани да влезе.

— Мамо, можеш да влезеш и да се настаниш — каза Били след като натисна бутона. — Ние ще дойдем, след като Шели ми помогне с последната задача.

После изключи интеркома и се хвърли на пода с игривата грация, присъща на тийнейджърите. Шели го погледна, изненадана от факта, че той дори не отиде да каже здравей на майка си. Все пак не я беше виждал цели шест дни.

— Задачата може да почака, докато поздравяваш майка си — каза тя.

— Нея не я е грижа — разсеяно отговори Били.

Излегна се на пода и подпрял глава на ръката си, продължи да се занимава с уравнението. Намръщи се, докато се опитваше да се съсредоточи. Надж веднага се прилепи до момчето и постави лапи на гърба му. Това явно създаваше неудобство при писането, но Били не се оплака. Той и Надж бяха делили леглото през последните шест ноци.

Сега Надж реши, че може да спечели вниманието на момчето, и протегна лапа към молива, който се движеше толкова изкусително пред черния ѝ нос.

— Надж, досадна си като муха — провлечено каза момчето, но умът му явно бе другаде. — Шели?

— Хммм? — измърмори тя.

— Пропуснали са нещо в тази задача.

Младата жена се придвижи по пода близо до момчето и тетрадката. Били я извъртя към нея, за да може да вижда заедно с него.

— Казват, че B е равно на 10 — мърмореше Били, — а C е равно на A , а пък две A е равно на B . И после се пита на колко е равно C . Откъде мога да знам, като не ми дават A ?

Шели мълчеше и го чакаше да се досети. Момчето продължи да мърмори под нос и след минута вдигна глава:

— Значи половината от B е равно на A , а пък аз имам B ... О, разбрах най-после. Разбира се, че е така. Страхотно! Гений съм!

Наведе се над тетрадката и се зае да пише. С умението на експерт отхвърляше любвеобилните атаки на Надж и Скуизи. Шели протегна ръка и боата веднага се възползва. Така поне детето щеше да има малко спокойствие.

— В е равно на 10, а А е половината от В. Значи А е равно на 5 и е равно на С. Просто... — в гласа му се прокрадна възхищение от откритието.

— Но невинаги е толкова лесно — обади се глас от вратата на спалнята. — Такъв е животът.

Шели се сепна и вдигна глава:

— Ти си се върнал!

Въпреки че Кейн беше уморен, мръсен и най-вече изнервен от бъркотията, която бе заварил в собствения си дом, той успя да се усмихне на легналата в краката му жена. Не беше възможно да не се усмихне човек на гледката.

— Здравсти, чичо Кейн! — Били продължаваше да пише бързо. — Свършвам след минута.

— Не бързай — насмешливо каза мъжът. — От много години не съм ходил на цирк — седна на пода и зае индианска поза. — Вие трябва да сте Кралицата на змиите?

— Всъщност се занимавам с опитомяването на лъвове — гласът ѝ бе дрезгав от изненадата и от още нещо, което накара тялото му да потръпне от удоволствие.

— Звероукротителка, така ли? Тогава това трябва да е лъвът.

Протегна ръка, сграбчи Надж за врата и я вдигна във въздуха. Котката не направи какъвто и да било опит да се бори.

— Явно много работа е хвърлена тук за опитомяването на това животно — подигравателно продължи мъжът.

Поклати глава и пусна Надж на пода. После се обърна към момчето:

— Били?

— Йес, сър?

— Би ли се концентрирал върху задачата за още известно време? Защото аз имам един Х-фактор, който ми липсваше през тези шест дни.

Детето вдигна глава и видя как чичо му взе Шели в скута си. За секунда Били изглеждаше смаян. След това се усмихна разбиращо и

сведе очи към задачата.

— Здравей, диваче! — прошепна Кейн.

Целувката му бе дискретна, повече като нежно докосване. Въпреки това ток прониза тялото му, когато устните им се срещнаха. За него шестте дни бяха продължили шест месеца.

Но същото се бе случило и с Шели. Тя нетърпеливо се притисна до гърдите му и се отърка в тялото му като котка. Той въздъхна облекчено. Много от времето бе изтекло в мисли, как щяха да го посрещнат. Дали щеше да е щастлива от появата му, или гневна, както когато се разделиха?

— Здравей, пътнико — прошепна тя. — Добре дошъл вкъщи.

Плъзна пръсти по изрусената от слънцето коса, докосна почернялата загрубяла буза и нежно обрисова устата. После ръката ѝ се спря в процепа на ризата, за да усети топлината и зова на тялото му.

Пулсът му заби ускорено, младата жена можеше да забележи туптящата вена на потъмнялата шия. Усмихна се тъжно, когато докосна неспокойната плът, защото разбра, че не желаше повече да се бори с чувството си към този мъж. Беше се опитала да изгради защитна преграда, докато той отсъстваше. Много пъти бе обмисляла поведението си и бе преценявала ситуацията, в която щяха да се срещнат отново. Тя щеше да бъде хладна, учтива и да контролира реакциите си. В безопасност! Сега той влезе съвсем неочаквано и всичко пропадна, когато се вгледа в изтощеното му от работа и безсъние лице. Не можеше да остане настрана. Трябваше да го приласкае, да изтрие напрежението и умората от чертите му.

И тя се сви още по-близо до него и протегна длан към челото му, за да поеме част от тревогите и да облекчи страданието му. Кейн потърка небръсната буза в меката ѝ кожа, после в копринената ѝ коса и се усмихна:

— Сигурно бода като кактус и изглеждам много зле.

Тя вдигна златистозелен поглед и още веднъж видя всичко: тъмните кръгове под очите и тънката бръчка около устните.

— Изглеждаш... великолепно.

— Пилешки бутчета! — прошепна той и целуна нежно клепачите ѝ. — Приличам на ада.

— Не и за мен.

Ръцете му се ключиха около тялото ѝ, придърпа я плътно до себе си и зарови лице в меките кичури:

— Най-последно вкъщи! — Въздишката му прозвуча по-скоро като ръмжене.

— Да — прошепна Шели. — У дома.

И наистина се чувстваше приютена и приласкана в ръцете му. Това я изплаши и отново старите спомени изплуваха в съзнанието ѝ. После бавно изчезнаха в топлината и сигурността на прегръдката му. Тя ги остави да си отидат и се отпусна с доверие, което бе ново и прекрасно за нея.

Кейн усети ръцете ѝ да се спускат бавно по гърба му. Разбра, че защитната преграда се бе срутила и тази жена му се отдаваше напълно. Притисна я до сърцето си и пожела дълбоко в душата си този миг да не свършва никога.

Бавно, много бавно, двамата затвориха очи и си казаха безмълвно всичко, което не можеха или се страхуваха да произнесат на глас.

В този момент се чу звънецът от входната врата. Шели се съвзе първа. Отиде до интеркома и каза:

— Слизам веднага!

Не дочака отговора и тръгна към входа.

Когато отвори, видя Джоу Лин да потропва нервно с крак. Въпреки сенките под очите жената изглеждаше впечатляващо. Шели мигновено се сети за разпиляната си, разрошена коса, избелелите джинси и памучната риза, небрежно привързана на кръста. Това, което би могло да се каже в нейна полза, бе, че е подходящо облечена за общуване с момче, боа-констриктор, огромна котка и учебник по математика.

— Луп ми каза, че Били е тук — проговори жената.

— Да.

— Кажи му да се приготви. Закъснявам.

Изведнъж смарагдовозелените очи на жената се разшириха. Шели вече знаеше, без да се обръща, че зад нея бе застанал Кейн.

— Виж ти, виж ти... Самият железен мъж! — иронично продължи Джоу Лин. — Да не би малката кучка да не те е пуснала от леглото, за да се обръснеш?

Устните на Шели побеляха от стискане. Единственото, което я спря да не издере лицето на тази жена, бе присъствието на Били в

къщата. Детето можеше да се появи всеки момент.

— Какъв е проблемът? — безизразно попита Кейн. — Да не би да не си успяла да си легнеш с мъж цели шест дни?

Червенината обагри порцелановата кожа на жената.

— Мога да имам всеки мъж, когото поискам, и ти знаеш това.

— Да, разбира се. Само че не можеш да задържиш нито един от тях — шибна я гласът му като камшик. После отново стана студен и безжалостен като сребристите му очи. — Ако още веднъж си отвориш устата и обидиш Шели, ще съжбяляваш — отчетливо произнесе мъжът. — Някакви въпроси?

Отвращението в тона му бе толкова силно, че Джоу Лин отстъпи стъписана. После ги изгледа поред и Шели можеше да се закълне, че в красивите ѝ очи прозираше мъка и обърканост.

— Ще почакам Били тук — каза най-после Джоу Лин с едва овладян глас. — Кажу му да побърза.

— Ако наистина беше нетърпелива да го видиш, нямаше да отсъстваш толкова дълго, нали така? — попита Кейн.

— Да не би да ревнуваш? — в гласа ѝ прозвуча нескрита покана.

— За какво?

— Ти знаеш.

— Права си. Ясна си ми напълно. Само на Дейв му отне толкова време да разбере, че чукането, което си е осигурил, не си е струвало цената, която плащаше.

Преди да е довършил думите си, Джоу Лин вече бързаше към колата си. Високите, остри токове на сандалите издаваха отчетлив звук по каменната алея.

Той наблюдаваше бягството ѝ с леденостудени очи. После привлече Шели до гърдите си и погали раменете ѝ:

— Съжбялявам. Трябваше да го направя. Тази жена има отровен език. Не бих искал да нарани теб или Били само защото ме е гнус да се търкалям с нея в леглото.

— Тя... наистина те желае.

Шели усети как той вдигна рамене и дъхът му опари кожата на врата ѝ:

— Джоу Лин иска всичко, което не може да има. Въпреки това Дейв я обичаше. Любов, за която други жени биха убили. Но тя едва не уби него.

— Тъжно — промълви Шели. — Ужасно тъжно.

— Не я съжالياвай! Това ще ѝ даде оръжие срещу теб.

— Защо Дейв е оставил Били на жена като нея?

— Не успял да се свърже навреме с мен. Не е искал да го води във Франция, защото е закъсал в училище. Разводът и без това го потиска. А и Джоу Лин се примолила толкова мило да се грижи за сина си само за няколко седмици. „Моля те, съкровище, умолявам те...“

— Но защо ѝ е да се притеснява? Тя всъщност няма намерение да прекара по-голямата част от времето си с Били.

— Просто е. Иска да продължи да влияе на Дейв.

— Но след като не обича съпруга си, защо да го прави? Аз не бих искала да виждам бившия си мъж.

— Ти не си Джоу Лин. Тя иска да притежава всичко. Няма значение дали ѝ трябва. После се оглежда за нов любовник.

Шели бавно поклати глава, като си мислеше за Били.

— Сега тя загуби властта си над брат ми. И иска да си го върне. Затова използва всякакво оръжие.

— Дори собствения си син?

— Особено него.

— Баща му не може ли да направи нещо?

— Дейв не разбира какво всъщност става. Той се зарадва, че най-после Джоу Лин прояви майчински интерес. Той никога не е преценявал правилно ходовете ѝ. Твърде наивен е.

— Ами ако...

До тях долетя гласът на Били. Момчето оживено говореше на Надж. Кейн я прегърна и бързо я пусна, тъй като момчето се появи на вратата.

— Къде е мама?

— Реши да те изчака в колата — каза безизразно Кейн.

Момчето го изгледа с поглед на възрастен, но се въздържа да задава въпроси, намести сака с книгите върху рамото си и се обърна към Шели:

— Скуизи беше много гладен и бърз. Сега не иска нищо друго, освен да поспи няколко дни. — Момчето я погледна срамежливо. — Благодаря ти за всичко. Беше наистина чудесно.

Шели разтвори ръце. Детето захвърли книгите и я прегърна. На лицето му засия прекрасна усмивка. В този момент клаксонът раздра

тишината. Младата жена вдигна сака и го подаде на Били.

— Майка ти каза, че бърза. Ще се видим скоро. И ако се затрудниш с домашните, обади ми се.

— Добре.

— Беше ми хубаво с теб — промълви Шели.

Били я погледна право в очите и в погледа му нямаше нищо детско. Момчето проверяваше дали тя не говореше обичайните учтивости. Търсеше истината. Откри я, кимна с глава и се засмя.

Клаксонът се обади отново и го накара да се затича по каменната алея към яркочервената кола на майка си.

— Били? — извика го Кейн.

— Да, сър?

— Ако ти... ако майка ти се нуждае от нещо, просто се обади.

Момчето разбра скрития смисъл на казаното.

— Благодаря, но не мисля, че ми е ядосана. А ако е, ще ѝ мине бързо.

— С нея нищо не се знае... — каза Кейн, но достатъчно тихо, за да не чуе детето.

Колата потегли със свистене на гумите и когато се отдалечи достатъчно, Кейн прегърна Шели през раменете и я поведе към всекидневната. Вратата се затвори зад тях и чак тогава тя осъзна, че е сама с него.

Напълно сама.

ГЛАВА 13

Шели погледна към мъжа с безпокойство. Той махна ръката си от рамото ѝ и вдигна двата куфара до вратата във входното фоайе. Тя се втренчи нещастно в багажа.

„Това ли е искал да ми каже, когато се сбогувахме? Че ще бъда тук за него? Да не би да си мисли, че ще го пусна да живее в дама ми?“

Кейн се обърна към нея с куфарите в ръце и учтивото изражение на гост, очакващ да му бъде показана стаята.

Шели едва се осмели да вдигне глава.

Той забеляза нещастното ѝ изражение. Ако не беше толкова изморен, щеше да се смее с пълен глас. Може би.

А може би щеше да направи това, което се канеше да свърши сега. Намести куфарите в ръце и с решителни крачки се отправи към вътрешността на къщата.

— Къде отиваш? — извика тя.

— Да си взема душ.

Шели зяпна от удивление.

— Тук ли?

— Точно тук.

— Но...

— Изглежда — заговори през гръб той, — че някаква проклета фирма е разбила баните ми.

— Да, аз им казах...

— И няма да бъдат готови поне още една седмица. Не мисля, че ще издържа толкова дълго без душ.

Чак сега тя си спомни какво бе настоявал той относно работата по преобзавеждането на къщата му: „Единственото, което искам, е всичко да приключи, докато отсъствам.“

— Господи — втурна се Шели след Кейн, — грешката е моя. Толкова съжалявам!

— Защо? Да не би ти да си изпълнителят?

Кейн остави куфарите в спалнята за гости и започна да се съблича пред смаяния поглед на Шели. Първо свали тежките обувки. Последваха ги чорапите. Преди да достигнат пода, той вече бе разкопчал няколко копчета на ризата си.

Шели видя къдравите косми по гърдите му, проследи с поглед как ивицата изчезва в панталона и затвори очи. Но това не помогна особено. Не само защото картината си стоеше в съзнанието ѝ, сякаш бе запечатана, но и защото си спомни как преди няколко дни бе облизала капките вода от тялото му. „Господи!“ Отвори бързо очи и потърси друг начин да си възвърне самообладанието.

Не успя. Мъжът продължи с кожения колан на панталона си. Шели отвори уста, но после ги затвори безпомощно.

— Ти ли си?

— Аз... какво?

— Ти ли си проклетият изпълнител?

Ръцете му не спираха и ципът издаде рязък звук. Шели отново затвори очи в напразно усилие да подреди разпилените си мисли.

— Не, не съм — каза тя. „Въпреки че съм глупачката в случая.“

— Аз... ъ... дори не мога да окача картините, без да ги изкривя.

— А как си с триенето на гърбове?

— Кейн!

Но успя да извика само името му. В последвалото мълчание се чу шумоленето на падащите към пода дънки и глухия удар от небрежното подритване на крака му, което ги запрати встрани.

— Не си добра, така ли? — с подигравателно съчувствие каза той. — Няма проблем. Вярвам в успеха на постоянните тренировки.

— Какво?

Ръцете му посегнаха към слипа.

Тя панически му обърна гръб, избяга от стаята и затръшна вратата зад себе си.

— Кейн Ремингтън, какво си мислиш, че правиш? — извика вече зад защитата на дървената преграда.

— Готвя се да си взема душ. И по страхливото ти поведение разбирам, че въобще не възнамеряваш да се извиниш за неудобството, което ми създаваш, като ми изтриеш гърба.

— Аз... това е... Проклет да си! Мислех, че ще отсъстваш поне две седмици и затова им разреших да започнат.

— Усетих, че са започнали, когато се спънах в проклетите инструменти, оставени пред входната врата.

— Ти си сърдит.

— Не съм се къпал от три дни и не съм ял от осемнайсет часа.

— Това намек ли е?

Единственият отговор на въпроса ѝ бе шумът от стичащата се вода в банята. Шели въздъхна и се отдръпна от вратата.

„Дискретността е по-добра от дързостта — каза си тя. — Едно извинение, поднесено с камара от сандвичи, може би ще ме спаси от бесилката. Освен това едва ли бих могла да го обвинявам. Ако самата аз се прибера след дълго пътуване и заваря ад вместо рай, ще търся да убия някого.“

Влезе в кухнята, направи няколко огромни сандвича с шунка и кана прясна лимонада, вдигна подноса и тръгна към долния етаж. Все още се чуваше шумът на стичаща се вода. Мъжът явно се наслаждаваше на удоволствието от къпането.

Шели се пресегна и отвори с едната си ръка, като жонглираше с подноса. Открехна по-широко вратата с бедро и влезе. Беше тихо. Твърде тихо.

— Обядът е на тоалетката — извика тя, за да го предупреди, че вече не е сам.

Вратата на банята се отвори и той се появи току-що избръснат, с хавлия, увита около кръста, и капчици вода в косата. Погледна я изпитателно, порови в куфара си и извади чисти дънки и тениска.

— Предполагам, че ако започна да се обличам, ще избягаш — провлечено каза мъжът с дрехите в ръка.

— Можеш да се обзаложиш, че ще го направя.

— Мъниче — каза той, като подчерта нежното име, което ѝ бе измислил. — Меко, диво и много, много срамежливо.

Тя не отделяше поглед от вратата на банята, която се затвори зад гърба му. След няколко минути Кейн се върна. Дънките му бяха избледнели и обгръщаха плътно тялото му, като очертаваха стройните мускулести крака.

„Никои друг не изглежда така добре в дънки като него — помисли си тя. — Направо не е честно.“

Коланът разкриваше пъпа, гъстите, къдрави косми очертаваха линия по средата на гърдите му. Тя се разширяваше точно преди да

навлезе в панталона и младата жена преглътна сухо, като си представи какво следва по-надолу. По тялото му просветваха кристалчета вода и оживяваха с всеки дъх на мъжа. Пред Шели сякаш стоеше скулптура на майстор художник и тя не можеше да преодолее въздействието ѝ върху разума и чувствата си.

— Защо си им казала, че имат две седмици? — спокойно попита Кейн. — Ставаше въпрос за една.

— Да, но...

Тя объркано разтвори ръце.

— Но?

— Предположих, че в действителност ще се върнеш чак след две седмици, ако не и месец.

Той я изчака да приключи и да го погледне.

— Така ли правеше той?

Шели премигна:

— Кой?

— Бившият ти съпруг. Казвал ти е, че ще се прибере след ден, а се е връщал след седмица.

— Нещо от този род.

Кейн въздъхна и тръгна към нея.

— Искрено съжалявам — избърбори тя. — Не исках да създавам такава каша...

— Кога ще разбереш — бавно и ясно изговори мъжът, — че аз не съм той!

Тя безпомощно наблюдаваше как лицето му се свежда към нейното, и пак си помисли, че той имаше най-красивата уста, която някога бе виждала. Силна и чувствена, изящно скроена и същевременно мъжествена.

Тази уста покри устните ѝ. Кейн вече не скриваше глада в очите си. Беше го усещал болезнено през всичките онези часове, които прекара без нея.

Шели се вгледа в сребристосивите очи и си припомни колко чудесни бяха устните му, пулсът заби отчетливо в гърлото ѝ и тя закопня да усети отново нежните ласки.

— За какво мислиш? — меко попита Кейн.

— Че ще умра, ако не ме целунеш.

Дрезгавото признание разтърси тялото му и той впи устни в нейните. Тя сякаш се разтвори за него, покани го в топлатата си плът, потръпна, като усети езика му върху своя. Пръстите ѝ се стрелнаха към гъстата му коса, после болезнено се свиха, защото бедрата му се задвижиха срещу нейните, ръцете му се спуснаха по извивката на гърба ѝ и спряха върху хълбоците.

Кейн бавно изследваше устата ѝ, опита мекотата на устните и влажността на деликатния ѝ език. После въздъхна и грубо я целуна с неподправена, невъздържана чувственост.

Шели галеше ненаситно тялото му, като се опитваше да запечата в съзнанието си всяка извивка. Разбра, че телата им си подхождат идеално, сякаш господ ги бе сътворил един за друг.

Ръцете му продължаваха да се впиват в бедрата ѝ, мъжът се долепи до нея и тя ясно усети, че няма място за сравнение между него и бившия ѝ съпруг. Кейн наистина я желаше. Доказателството за възбудата му дразнеше до болка нервите ѝ с всяко движение на бедрата му.

Кейн се откъсна от устните ѝ и тя се олюля. Обзе я странна слабост, кръвта ѝ кипеше като течна лава, коленете ѝ омекнаха. Шели се вкопчи в мъжкото тяло, напълно безпомощна и разтърсена от страх. Нуждаеше се от този мъж по начин, който не можеше да си обясни.

— Кейн... Чувствам се... замаяна.

Той я погледна, изненадан от объркването и страха в гласа ѝ. И едва сега разбра, че въпреки страстния отговор на целувката му, въпреки очевидното ѝ желание към него и независимо от брака ѝ, тази жена не бе разбрала какво чувство предизвиква страстта.

— Всичко е наред — прошепна той.

Отдръпна се, за да не я плаши с възбудата си, и я привлече върху гърдите си.

— Това е чудесно! Невероятно!

Очите ѝ затърсиха неговите с ням въпрос.

— Така трябва да се чувстват мъж и жена, които се желаят — просто отговори той. — Като огън — чист и всепоглъщащ. Когато те докосвам, сякаш поднасям факла към сухите диви храсти.

— А ти? Ти изпитваш ли същото, когато аз те докосвам?

— Нека разберем.

Той повдигна пръстите ѝ към гърдите си, после ги поведе надолу към издутината, покрита от дънките.

— Хайде, накарай ме да изгоря!

Тя постави ръка върху плътта му толкова леко, че той едва усети ласката. Въпреки това колебливото докосване предизвика рязко увеличаване на възбудата му. Всеки мускул на тялото му се стегна. Когато тя се престраши и отново го погали с върховете на пръстите си, той затвори очи и потръпна.

Шели се взираше в лицето му и се опитваше да открие дали той се наслаждава на непохватната ѝ интимност толкова, колкото самата тя. Чертите му бяха изкривени сякаш от болка, устата му бе стегната в чувствена, сурова линия. Шели се повдигна на пръсти и прокара език по тази болезнена линия, а ръката ѝ нежно се придвижи надолу. Усмиваше се, когато усети как нещо в тялото му избухна.

— Няма да избягаш от мен сега, нали? — попита Кейн.

— Да избягам? — засмя се тя. — Та аз едва стоя на краката си.

— Това е зов на Майката Природа. Казва ти, че е време да отидем в леглото.

— Ти така ли се чувстваш също? Слаб?

Той я целуна нежно, въпреки че изгаряше от страст. Повдигна я бавно, взе я в ръцете си и се отправи към леглото.

— Мъжът може да си позволи още няколко минути — постави я да легне и коленичи до нея. — Но мога да ти кажа, че всеки път, когато ме целуваше, усещах целувките ти от главата до върха на пръстите си.

— Значи сме твърде отпаднали, за да направим нещо — заяви тя полузасмяно, полусериозно.

Той се усмихна съвсем по мъжки.

— Не мисля, че ще стане така.

Протегна ръка и се зае да разкопчава копчетата на блузата ѝ.

— Сигурен ли си?

Дъхът ѝ се пресече, тъй като пръстите му оставяха огнени следи по кожата на корема ѝ.

— Напълно.

Кейн развърза краищата на блузата и се наведе над нея:

— Виждаш ли сега... След като постъпи умно и легна, отново си силна. Много, много силна.

— Не бих казала.

Тя потръпна от желание и страх, когато той свали дрехата и сутиена под нея. Ръцете му се върнаха върху тялото ѝ и дъхът ѝ замря в гърлото.

„Моля те, господи, нека не се стегна, щом докосне гърдите ми...“

Шели не искаше болезнените спомени да се върнат отново. Плашеше се, че Кейн ще се ядоса и ще се отдръпне. Мечтаеше да усети пак огъня, изгорил я на плажа, когато той я бе галил ненаситно. Трябваше да забрави униженията от брака си. Нека изпепели себе си и любимия си в пламъка на страстта.

Въпреки това тя замръзна, усетила допира на ръцете му. Беше за секунда, но той разбра. Остана неподвижен и устата му застина в сурова гримаса.

— Извинявай, не се сърди — трескаво заговори тя. Сълзите задушиха гласа ѝ. — Не си виновен. Аз... Казах ти вече. Не съм добра в...

Устните му прекъснаха потока от думи с целувка. Кейн заглуши протеста ѝ и загали голите ѝ гърди, докато зърната почервеняха и се втвърдиха. По тялото ѝ запълзяха тръпки на удоволствие и тя се изви като лък към Кейн; искаше го, гореше за него. Извиваше се под него, под сладострастния натиск на пръстите.

— Бившият ти съпруг не те е научил да гориш — грубо каза Кейн, — защото е знаел, че не може да разпали искрата. Аз също не знам засега дали ще успея, но бог ми е свидетел, че ще открия как да го направя.

Ръцете му се провряха зад гърба ѝ и я повдигнаха към красивата му, жадна уста.

— Обожавам те, когато гориш — прошепна той. Зъбите му бавно обходиха едното от зърната.

Тя въздъхна от възбуда и мъжът го пое като лакомство в устата си.

Светът изчезна. Шели забрави миналото, съпруга, когото никога не бе успяла да възбуди напълно, съмненията, че беше истинска жена. Забрави всичко, освен ритмичните движения на зъбите, езика и устните на мъжа над нея. Завладяха я нови усещания и я разтърсиха със силата си. Главата ѝ се отпусна безжизнено, очите престанаха да виждат. Тя му се отдаваше с такова себеотричане, което го възбуди много повече от каквато и да било показна страст. Жената забрави

времето, не знаеше колко бе лежала в мощните му ръце под галещите устни. Знаеше само, че никога не се бе чувствала по-желана. И не бе пожелавала никого с подобна страст. После разбра, че и това не е достатъчно. Искаше още — и да даде, и да получи. Да го накара да гори, както самата тя гореше. Протегна ръце и прокара бавно пръсти през косата му. Усещането бе наистина прекрасно, все още влажен от душа, но и топъл от страстта, която бе обхванала и двамата. Пръстите ѝ потеглиха надолу и се спряха върху мощните мускули на ръцете. Дланите ѝ погалиха гърдите му, докоснаха всяко място, искаха да усетят и разберат.

Пак не беше достатъчно.

Беше погълната от стремежа да усети всичко, да вкуси сладостта на отдаването, да стане част от този мъж. И все пак не можеше да му каже какво иска. Все още. Едва се осмеляваше да изрече името му под напора на чувствата.

Той сякаш разбра, повдигна главата ѝ и пое устата ѝ в своята целувка, която не допускаше възражения. Силата му я прикова в леглото, но тя не се оплака от тежестта му. Обви ръце около него и се притисна още по-силно към тялото му. Той се настани между краката ѝ, като се стремеше към очакващата го мекота и се молеше да не бъде отблъснат. Бедрата ѝ инстинктивно се повдигнаха срещу него и му дадоха отговора.

— Шели?

— Да. Побързай.

Той свали дрехите си с цялата бързина, на която беше способен, пресегна се и извади от джоба на дънките малко пакетче.

— Следващия път можеш да ми помогнеш с това — каза и разкъса опаковката. — Сега обаче не ми е до игри. Искам просто да бъда в теб.

След секунда ръцете му я галеха нетърпеливо по цялото тяло. Желаше я болезнено, но трябваше да забави темпото и да си наложи самоконтрол. Страстта, която изпитваше, бе непозната досега.

Пръстите му докоснаха центъра на женствеността ѝ и Кейн изръмжа удовлетворен от възбудата, която усети. Приведе се и пое отново устата ѝ с ярост, езикът му влизаше и излизаше с ритмичните тласъци, с които би желал да разтърси тялото ѝ.

Шели се разтвори под него, заизвива се диво, закрепця от удоволствие, извика му нещо за огъня, който я изгаряше, и най-сетне не можеше да каже нищо повече, освен да повтаря безкрай името му. Несъзнателно ръцете ѝ се плъзнаха под тялото му и разбраха колко огромна бе възбудата му.

Той издаде дрезгав звук, приличащ на агония, и се задвижи ритмично между дланите ѝ. След това сграбчи ръцете ѝ и ги върна върху гърба си.

— Господи, как те желая само! — процеди през стиснати зъби.

Тя не отговори. Само се надигна към него в няма молба.

Дългите пръсти отново затанцуваха по тялото ѝ и потънаха в меката, копринена дълбина, като изпращаха тръпки до всеки нерв, до всяка клетка. Дъхът заизлиза на разпокъсани тласъци от гърлото на Кейн. Той затвори очи и навлезе още по-дълбоко с ръка в сърцевината ѝ, за да усети влажната мекота. Потръпна и се отдръпна, после бавно легна по гръб.

Шели се извърна нетърпеливо към него, очакваща отговор. И видя изражението на лицето му — сурово, със застинали в болка черти.

— Какво има?

— Искам те. Прекалено много.

— Не разбирам.

Шели докосна устните му и видя как тази ласка го накара да потръпне. Не можеше да се съмнява, че я желаше както никой мъж досега. Страстта му я издигаше във висините, изгаряше я като огнедишащ дракон. Възбудата бушуваше в тялото ѝ и ѝ придаде неочаквана смелост.

— Каж ми какво става. Искам те.

— Знам.

Бавно и с наслаждение пръстите му обходиха вътрешната страна на бедрата ѝ.

— Мога да разбра, че си готова за мен. Толкова мека и топла.

Главата ѝ се приведе над него.

— Но ти не си готов за мен, така ли?

Мъжът се изсмя дрезгаво.

— Разбира се, че съм.

— Тогава?

— Минало е много време, откакто не си била с мъж. Стегната си като девица.

Той говореше и не преставаше да я гали бавно и дълбоко. Тя отново почувства познатата слабост и се надигна към него.

— Кейн! Моля те!

Той явно се бореше с разкъсващото го желание да потъне в очакващото го тяло, после горчиво въздъхна.

— Прекалено съм възбуден, мъниче.

— Какво?

Той изруга отчаяно и взе ръката ѝ в своята. След това я постави между бедрата си.

— Ти си много тясна, а аз... съм голям. Ще те нараня.

Кейн махна ръката ѝ и се опита да си възвърне контрола.

А тя се чувства някак празна. Болката се надигна дълбоко в корема ѝ. Бавно целуна челото му, после разрошения кичур коса и каза:

— Няма. Сигурна съм — устните ѝ докосваха кожата му с пърхащи целувки.

Той не можа да възрази, защото мускулите му се свиха от напрежение. Шели трябваше да сломи самоконтрола му и тя се наведе над твърдата плът, скрита от кондома.

— Шели!

— Празна съм без теб, Кейн!

Мъжът не издържа, обърна се и я прикова към леглото с едно-единствено движение. После мощно проникна в нея. Тя извика, но не от болка, а от удовлетворение. Трептящото ѝ, всеотдайно тяло му показва колко силно бе удоволствието.

Той се задвижи, изпълваше я отново и отново, извличаше викове на удоволствие и възбуда, изгаряше я, изгаряше самия себе си. С всеки мощен тласък тя крещеше все по-силно и ноктите ѝ се забиваха в гърба му. Изведнъж тялото ѝ се напрегна. Очите ѝ изненадано се разтвориха и тя усети как всяка частица от плътта ѝ експлодира.

Кейн видя удивлението, изписано върху лицето ѝ. След това усети горещата лава и тръпките дълбоко в утробата ѝ. Сдържа дъх и престана да се движи. Искаше му се да останат така завинаги — приковани един към друг в мига, в който тя изживяваше първия си оргазъм. Последваха нови конвулсивни тръпки, мускулите ѝ се

стегнаха и той не можа да се сдържи. Светът избухна и около него и Кейн се притисна в тялото ѝ, отдаде ѝ себе си изцяло и напълно. Както можеше да го направи единствено с нея.

В един безкраен момент телата им си изпращаха послания, които не бяха познали преди.

ГЛАВА 14

Бавно, много бавно, Шели дойде в съзнание и разпозна стаята, позлатена от следобедното слънце. Лъчите бяха превърнали тялото на Кейн в златна скулптура, толкова изящна, че младата жена не се сдържа и протегна ръка, за да провери дали е истински.

Полюлявана от ръцете му, сгушена в тялото му, тя прокара устни по успокоените мускули на ръцете и гърдите. Усмихна се, като си припомни усещанията, предизвикани от ласките му. Надигна се, погледна го и реши, че на този мъж му подходеше да бъде обгърнат от ореола на божествена светлина, защото никой простосмъртен досега не бе успял да я заведе в рая.

После чу как стомахът му издаде познат звук. Ако беше бог, то това бе много гладен бог! Усмихна се нежно и целуна плоския му корем.

— Дали бих могла да привлека интереса ти с няколко сандвича и кана прясна лимонада?

— Кого трябва да убия, за да ги получа?

— Никой. Вече са готови. Направих ги, докато ти беше в банята.

Плъзна се по тялото му и леко заби зъби в стомаха му, за да усети отново вкуса на плътта му. Той погали с палец гърба ѝ и дрезгаво каза:

— Ти си като норките. Мека, нежна и необуздана.

Тялото му се напрегна, защото устните ѝ продължиха пътя си още по-надолу.

— И вече не така срамежлива — продължи той задъхано.

Шели извърна бързо глава и го погледна учудено. После мълчаливо се съгласи. Той беше прав. Не чувстваше срам. Това, което се бе случило между тях, бе правилно. Имаше усещането, че се е завърнала вкъщи и този път бе истински жива.

Внезапното ѝ движение разпиля косата ѝ върху него, покри го като копнинена превръзка около бедрата на туземец. Дъхът заизлиза на накъсани тласъци от гърлото му, когато усети дългите кичури да се

стичат между бедрата му. Горещината запъпли по вените му и той се стегна под този странен воал.

— Трябва ли да съм срамежлива — попита тя. — Това ли искаш?

— Ако ти кажа какво искам, ще припаднеш.

— Каж ми — замоли го тя. — Ти ми даде толкова много.

Позволи ми и аз да направя същото.

Мъжът нежно се усмихна. Пръстите му обходиха веждите ѝ, вдлъбнатината под брадичката, извивката на устните.

— Кейн?

— Ти ми даде всичко, което исках, и ми показа, че искам повече.

— Повече?

— После ми показа и това повече. Сега, ако пожелаеш, можеш да ми одереш скалпа с тъп нож и аз ще ти благодаря с всеки инч на тялото си.

Кейн забеляза бръчката на неразбиране между веждите ѝ.

— Какво искаш да кажеш?

— Наистина не разбираш, така ли?

В гласа му нямаше подигравка, само удивление, че някой толкова чувствен може да проявява такава невинност.

— Всъщност това не бива да ме изненадва — най-после каза той. — Ти не си имала достатъчно мъже, за да осъзнаеш разликата между сексуалното задоволяване и взаимната, споделена страст, която току-що изпитахме.

Кейн въздъхна и погали отново устните ѝ:

— Самият аз не знаех, че съществува подобно нещо. Преди теб.

Езикът ѝ се стрелна и облиза върха на пръстите му, после изчезна обратно. Жестът бе като онзи в басейна, когато облиза капката вода от гърдите му — възбуждаше внезапно, с необичайна сила. Защото беше спонтанен. Кейн впи пръсти в тила ѝ, тя приведе глава и той задиша учестено, усетил допира на кожата ѝ в слабините си. Тялото му се напрегна, сърцето му заби ускорено.

— Какво ще кажеш? — попита той.

Тя замърка като коте, което почти заспива. Почти, но не съвсем. Разликата съдържаше покана.

— Сигурна ли си, че няма да те нараня?

Смехът ѝ отекна и изчезна в чувствителната му кожа.

— Можех да припадна, но това не беше болка. Не съм знаела, че мъж и жена... — гласът ѝ се пресече, защото тя забеляза промяната в тялото му.

— Току-що разбрах що за удоволствие е това — преглътна Кейн. — То превзема цялото ми същество — тялото и душата.

Радостта опияни Шели. Бе задоволила истински мъж, силен и интелигентен, мъж, който я караше да се чувства жена.

— Има ли някакъв проблем? — шеговито запитва тя.

— Да. Искам да те любя отново и отново.

— Да — откликна тя. — Отново и отново. Желая те.

Каза го и се вцепени. Осъзна, че трябва да притежава този мъж. „Искам да го заключа в тялото си, за да не може никоя друга да ми го отнеме.“

Кейн видя сянката, появила се неочаквано в очите ѝ.

— Какво има?

Тя го изгледа отчуждено, като че ли се страхуваше.

— Боже мой, да не би все пак да съм те наранил! Няма да се любим втори път, щом това те безпокои. Искам просто да остана с теб.

Тя бавно поклати глава.

— Косата ти — каза той. — Направи го пак. Усещам я като хладен огън, пърхащ по тялото ми.

Желанието да го притежава обсеби Шели.

— Шели?

Гласът му бе нежен като пръстите, галещи бузата ѝ. Тя пое дълбоко дъх и се опита да се успокои.

— Не си ме наранил.

— Сигурна ли си? Когато видя, че съм възбуден пак, ти сякаш се изплаши.

— Не е това. Аз просто разбрах... — гласът ѝ се пречупи.

Новото чувство я разтърсваше със силата си. Не можеше да преценява правилно, затова предпочете да забрави тактичността и да разбере истината възможно най-скоро.

— Не искам да бъдеш с други жени — грубо заяви тя. — Достатъчно преживях с бившия си съпруг. А с теб би било...

Тя спря, затвори очи и се опита да овладее емоциите си.

— Шели.

Младата жена го погледна напрегнато.

— Ти въобще не си ме слушала преди малко — тихо заговори мъжът. — Не съм изпитал подобно удовлетворение с никоя друга жена. И никога няма да изпитам. Проблемът е в теб, мила, не в мен.

— Не желая да правя проучвания относно себе си. Ти си ми достатъчен.

— Тогава ще бъдем заедно.

Усмивката му бе свирепа и нежна едновременно. Както и очите и ръцете, галещи тялото ѝ. Привлече я върху себе си и я целува, докато тя забрави страховете си. Най-после я пусна и двамата се вгледаха един в друг, успокоени от мисълта, колко лесно се възбуждаха взаимно. Тя зарови лице във врата му и вдъхна миризмата на мъж. След това се разсмя.

— Стомахът ти къркори отново.

— В мъжкото тяло има две части, които нито един от нас не може да контролира напълно.

— Мисля, че придобих опит.

— Наистина си веща по въпроса.

Ръката му се спусна към бедрата ѝ и тя изведнъж изгуби дъха си. Не можеше да повярва, че все още е толкова чувствителна към ласките му.

— Какво ще кажеш да си поделим сандвичите? — прошепна Кейн в ухото ѝ.

Шели го ухапа по рамото и скочи от леглото. Сандвичите си бяха там, където ги бе оставила — на тоалетната масичка. Взе подноса и тръгна обратно към леглото. Когато вдигна поглед, несъзнателно забави крачка.

Кейн я изпиваше с поглед, като че ли не беше виждал жена до този момент. Очите му гладно се местеха по цялото ѝ тяло — от обърканата коса до пръстите на краката, поглъщаха нежните гърди и плавните извивки на бедрата, любуваха се на всяка частица. И изведнъж тя осъзна властта си на жена. Напълно. Устата ѝ пресъхна. Имаше чувството, че личността ѝ е раздвоена и се гледа някъде отстрани с неговите очи. Разбра предизвикателството на настръхналите си зърна, мамещото потръпване на гърдите и бедрата, влажната, подканяща тъмна маса между краката, чиято мекота и стегнатост така много подхождаха на мъжкото му тяло.

— Отново си срамежлива — тихо каза Кейн.

— Не съм. Наистина. Просто никога не съм се виждала през очите на мъж.

— Значи най-после си узнала колко силно привличаш другия пол.

— Теб — да — прошепна тя. — Да, да!

Шели се усмихна щастливо и запристъпя към леглото с особена лекота, сякаш някой бе свалил огромен товар от плещите ѝ. Винаги бе вярвала в себе си като човек и професионалист, но сега за първи път почувства увереност и като жена.

Пресегна се да постави подноса на нощното шкафче и усети ласката му. Дългите пръсти погалиха краката ѝ и вътрешната страна на бедрата. Бавно и неумолимо ръката му се премести по-нагоре, докато достигна меката вдлъбнатина. Усмихна се, докато наблюдаваше потръпването на тялото ѝ, после палецът му намери чувствителния възел, все още набъбнал и влажен от преживяната страст.

Тялото ѝ избухна в пламъци и краката ѝ се подкосиха. Жената несигурно се залюля. Понечи да каже нещо, но думите ѝ заглъхнаха под настойчивите му ласки, разтърсващи нервите ѝ.

— Кейн, аз...

Гласът ѝ замря и тя се отпусна.

— Обожавам да усещам отговора на плътта ти.

— Но ние просто, обядът ти...

Но не ѝ оставаше нищо друго, освен да се предаде, и Шели се опря на тоалетката, докато той продължаваше да ѝ се наслаждава с чувственост, която я поглъщаше докрай.

— Не се безпокой, мъниче. Няма да ям без теб. Десертът обаче е нещо съвсем различно. Ще ми бъдеш ли десерт, Шели Уайлд?

Тя отговори с гърлен, странен глас. С полуотворени очи съзерцаваше позлатената му от слънцето глава да се придвижва по бедрото ѝ.

— Никога не съм била десерт. Какво означава това?

— И аз не съм сигурен. Досега не ми се е случвало да си пожелаеш подобно лакомство. Явно ще продължим с взаимните си открития.

Мустаците му докоснаха нежната кожа, езикът му се стрелна, за да опита вкуса ѝ, после той се отдръпна за секунда и впи зъби в плътта ѝ. Усети тръпките и полюляването на тялото ѝ, промърмори някакви неразбираеми думи и я пусна.

— Чист, истински пламък — каза тихо мъжът.

Беше много възбуден и му се искаше да я вземе още веднъж. Въпреки това беше наясно, че колкото ѝ да се люби с нея, щеше да я желае отново и отново. Страстта му нямаше начало и край. Винаги бе копнял за такава жена.

— Господи — промълви с недоверие и удивление, — знаеш ли колко те искам!

Шели се свлече на пода до леглото, напрегна сили да преодолее слабостта и каза:

— Мисля, че вече разбирам и знам какво ще се случи. След няколко дни вестниците ще увеличат тиража си със заглавието „Мъж и жена умрели от глад в леглото.“

Той се разсмя и легна по гръб. Смехът отпусна напрегнатите им нерви. Увереността, че може да го възбуди, когато пожелае, бе като опияняващо вино. Единствената причина да не продължат, бе ясното ѝ съзнание за това, колко изтощен бе изглеждал мъжът, когато влезе в дома ѝ. Нямаше смисъл да изпробва женската си сила и границите на мъжествеността му. Очевидно сънят и храната не бяха на първо място в Юкон. Усети търсецата му ръка, опипваща ръба на леглото, взе един сандвич и го мушна в дланта му.

— Ето — каза тя. — Яж. Не искам да се чувствам като следствен на разпит пред следователя.

— Не ме разсмивай отново.

— Яж!

— Да не би да ми казваш, че ще се нуждая от допълнителни сили?

— Точно така.

Ръката и сандвичът изчезнаха. След секунда се чу доволно мляскане и младата жена се усмихна. Сви глава между коленете си и се опита да мисли за всичко друго, освен за прекрасното мъжко тяло, простряло се в цялата си дължина върху измачканите чаршафи. Усети движение над главата си и видя нов сандвич да изчезва от подноса. Стомахът ѝ издаде остър, недоволен звук. Ръката му се появи пак, размахваща преполовен сандвич под носа ѝ.

— Да не би да искаш?

Тя сграбчи ръката му и заби зъби в храната, като едва не го ухапа.

— Ела при мен, мъниче. Ще си го поделим.

— Мога ли да ти вярвам?

— Не знам. Провери.

Шели се повдигна на колене и надникна в леглото.

Той се бе разпрострял в пълната си дължина от шест фута и три инча върху лимоновожълтите чаршафи. Беше се подпрял на лакът и унищожаваше хляба и месото със завидна бързина. Половината от тялото му сияеше, огряно от слънчевите лъчи, другата половина бе почти черна. Въпреки че бе наистина впечатляващ със силата и хармонията на тялото си, не бе това, което я караше да се чувства толкова подвластна на обаянието му. Беше я обсебил със смеха си, с чувствителността и нежното внимание към Били, дори с жестокостта и гнева си към Джоу Лин. Той притежаваше чистота и доброта, върху които се градеше духовната му сила. Те й действаха повече от каквито й да било мускули и мъжка напереност.

Докато го наблюдаваше, почувства, че в сърцето си бе имала кътчета, които не бе познала досега. Задави се от напирещите сълзи и едва успя да промълви:

— Не е честно.

— Предложих ти да го изядем двамата!

— Не говоря за сандвича?

— А за кое?

— За теб. На мъжете не се полага да бъдат красиви.

Кейн почти изплю последната хапка върху подноса и я изгледа смаяно. Цветът на очите му се промени от сиво-син към сребрист, защото разпозна истината в погледа й — за Шели той бе прекрасен.

Нервната му усмивка я накара да се засмее и да плаче едновременно.

„Как можах да се влюбя в него толкова бързо?“ Знаеше, че му бе дала много повече от тялото си. Повече отколкото би й се искало.

— Аз не съм красив, мъниче. По дяволите, когато за първи път се срещнахме, ти каза, че аз дори не съм симпатичен.

— Сгрешила съм.

Той се усмихна, погали бузата й и поклати глава. Шели сложи ръце на матрака и подпря брадичка на тях. Не искаше да го докосва, съзерцаваше го като истински шедьовър на изкуството.

— Някои като Джоу Лин и Брайън могат да имат повече претенции относно външния си вид — каза тя. — Но в тях няма нищо друго — те са някак нечистоплътни.

— Като твоя ексъспруг?

— И твоята бивша съпруга. Но ти не си. Ти си чист и силен. Цялата ти душа е такава. И в това е истинската красота. Останалото е просто губене на време.

— Тогава ти си най-красивата жена, която някога се е раждала.

Кейн я вдигна в леглото и я залюля в прегръдките си. В тази ласка нямаше страст. Той просто я държеше в ръце, като искаше да усети топлината на тялото ѝ, тласъците на дъха срещу кожата си, нежността на ръцете ѝ, прегърнали го в отговор. Галеше я, без да иска нещо повече, освен да се увери, че е истинска, че не е само блян, роден от копнежа в самотните часове. Повече нямаше да боли. Прозрението за края на болката от самотата го прониза като токов удар и тялото му потрепери.

Шели сепнато се повдигна на лакти и се взря в очите му.

— Всичко е наред. Не се каня да те изнасилвам.

— Колко жалко!

Тялото му отново потръпна, този път от смях.

— Не че те обвинявам за стореното, като виждам какво съм направила самата аз — тя му показва дълбоката рязка точно под едното зърно на гърдите му.

— Не си ти, мъниче. Не би могла да ми причиниш това.

— Тогава какво е това?

— Не ти ли споменах, като пристигнах? Чук.

— Глупости — засмя се тя.

— Бих желал да беше така.

Мисълта, че нещо е можело да го нарани, я накара да замръзне от ужас.

— Какво всъщност се е случило?

— Известни разногласия.

— По какъв въпрос?

— Обичайният. Уискито и градския мотор.

— Що за мотор?

— Имам предвид жена — всеки може да я язди.

— Прегледа ли те лекар?

— Няма начин.

— Защо?

Той протегна ръка и се опита да я успокои. Това не помогна особено и той привлече главата ѝ за целувка.

— Раната не е нищо особено.

— Тогава защо не ми каза веднага?

— Защото не исках да те обременявам с човешката глупост.

— Трябва доста често да ти се налага да си на границата на раздразнението, щом работиш с подобни хора.

— Добре, ще ти разкажа. Нали си спомняш за геолога и инженера, с които имах проблеми?

— Онези, които са се били за... градското колело?

— Да. Пристигнах тъкмо навреме, за да прекъсна още една грозна битка.

— И тогава някой те нарани?

— Грешката си беше моя — прозя се той. — Не обърнах достатъчно внимание на проклетия чук. Не изпусках от очи пистолета. Знаеш, пияните мъже са непредсказуеми, особено с оръжие.

Устата ѝ пресъхна.

— Тръгнах към него и тогава Джо и жената се нахвърлиха върху мен. Взех пистолета от Кен и успях да избягна чука. До известна степен. После им натиках малко разум в тъпите глави. На мъжете, разбира се.

— Случват ли се често подобни неща? — преглътна сухо Шели.

— Не. Такива разпри избухват обикновено между работниците, не и между инженери. Разясних им го точно и кратко с всички възможни последствия за тях, ако стана свидетел на още нещо от този род. Но Кен е бил миньор, преди да се заеме с науката. Малко уиски, някой повратлив женски задник наблизо и бомбата избухва.

— Няма ли полиция наоколо?

— Имаше ли ченгета в Сахара? — кисело попита Кейн.

Така беше. Тя си спомни как понякога се притаяваха в палатката и майка ѝ вадеше добре смазания пистолет от куфара. Трепереха и чакаха да се размине. После Шели се научи да борави с пистолета сама. Тогава се взираше през процепите на палатката и се вслушваше в гневните викове на баща си и мъжете с пушки срещу него.

— Имаше, но пристигаха винаги късно. Татко винаги трябваше да поема нещата в свои ръце.

— Същото е и в миньорски лагер. От шефа се очаква да въдворява ред.

— Ти ли си шеф на лагера?

— Не. Кен е, разбира се. Но онази жена...

— Лулу?

— Да, съпругата на Джо. Тя ме нападна с чука.

— Господи!

— Ако беше мъж, щях да й счупя ръката. Казах й, че ако още веднъж ми се нахвърли, ще се отнеса с нея по обичайния начин. Като с мъж.

— А Кен?

— Ще си търси нова работа веднага след като му зарасне ръката.

— Ти си я счупил?

— Да. Не обичам огнестрелно оръжие. Особено когато е насочено срещу мен.

— Разбирам. А съпругът?

— Прибра си жената във фургона. После не знам. Не я видях повече, докато бях там. И без това имах доста неща за уреждане. Не ми се занимаваше с някаква долнопробна курва.

Презрението в гласа му я зашемети. Гласът му бе придобил същата метална нотка, както когато споменаваше бившата си съпруга или Джоу Лин. Дори самата Шели бе усетила нещо подобно при първата им среща. „Стара мома — припомни си тя. — Жена, която не може да задържи мъжа.“

— Ти не харесваш жените особено, така ли? — тихо попита тя.

И тогава разбра, че се бе превърнала в истинска жена.

ГЛАВА 15

Възцарилото се мълчание се проточи дълго и Шели реши, че Кейн няма да отговори на въпроса ѝ. Най-после той въздъхна, прокара пръсти през косата си и заговори:

— Виждал съм твърде много жени, тръгнали на лов за мъже. Искат всеки, когото срещнат. Но те всъщност не желаят мъжа, те искат мъжът да ги пожелае.

Напрежението в тялото му я измъчваше. Мускулите му бяха толкова твърди, колкото суровата бръчка около устата. Той я погледна.

— Не харесвах жените. От доста време. После срещнах една, огряна от слънцето...

— Стара мома, която не може да задържи нито един мъж до себе си.

Смехът му погали челото ѝ.

— Още тогава се почувствах привлечен от теб — каза той, — но ти си вирна носа и... Е, добре, ядосах се.

— Не ми мина през ума, че можеш да не се впечатляваш от... прелестите на Джоу Лин.

— А, имаш предвид циците?

— Да не забравяме задните ѝ части.

— Не ги пропуснах, но това беше отдавна. Процесът се нарича възмъжаване.

Усмивката ѝ бавно се стопи, като видя напрежението отново да сковава лицето му.

— Ти ме впечатли, защото беше съвсем естествена. С всяка своя частица. Никакви лъжи, никакви игри. Притежаваш искреността, която се бях отказал да търся у жените — усмихна се и погали устните ѝ с палеца си. — Когато те видях да палиш свещичките върху тортата на Били, разбрах, че трябва да направя всичко възможно да се любя с теб. Да бъда с искрена и способна да обича жена.

— И как беше? — тихо попита тя и в гласа ѝ нямаше смях.

— Показа ми как мечтите стават реалност.

— Някои мечти се превръщат в кошмари.

— Не и тази. Най-последна намерих жена, силна и нежна, интелигентна и необузdana като самата дива природа.

Дъхът му приближи лицето ѝ и устните му се сляха с нейните. Когато се разделиха, тя вдигна глава и го погледна в очите:

— Кейн, аз не съм необузdana. Напротив, истински обичам дома си.

— Погледни през тази стъклена преграда и ми кажи, че не си дива дълбоко в душата си.

Шели погледна през високите прозорци на стаята за гости, разкриващи впечатляващ изглед към стръмните хълмове. Въпреки че ѝ се искаше да отрече истината в думите му, тя трябваше да признае, че земята ѝ говореше повече от думите на хората, че между нея и природата съществуваше дълбока, първична връзка.

Скоро щеше да се стъмни и заедно с мрака да подухне свежия бриз откъм Санта Ана. Океанският вятър винаги носеше живот на полупустинната земя. Вечерта се спускаше заедно със свежия дъх на дивите храсти и хладината над дишащите огън дефилета. Елените се канеха да изскочат от прикритието си и да оставят деликатни следи по изсушената земя, миещите мечки щяха смело да приближат басейна ѝ, за да пият вода. След тях щяха да се появят опосумите. Понякога наоколо прибягваше и някой скункс. И, разбира се, зайците, трепкащи при всеки шум, ослушващи се за дебнещи койоти.

Това беше любимата част от деня за Шели — когато слънцето отстъпваше и разхлабваше огнената си прегръдка около земята. Тогава всичко светеше с някакъв особен, загадъчен блясък, който я мамеше да зареже всичко и да тръгне към дивите хълмове и да открие недокоснати от човешкия крак места.

Кейн съсредоточено я наблюдаваше как се взира в планината, и знаеше, че е прав. Тя може и да не искаше да го признае, но бе твърде искрена в реакциите си, за да скрие чувствата си. Тази жена обожаваше дивата природа, където се срещаха повече животни, отколкото хора и вятърът бе понякога единственият, с когото да разговаряш.

— Е, какво, обичам хубавия изглед. Това е всичко.

— Да, само че всеки има различно разбиране за хубав изглед.

— Е, и?

— Това, че прозорците ти не гледат към светлините на града, а към дивите хълмове.

Тя повдигна рамене:

— И така мога да виждам светлините.

— Можеш. Но всъщност ти се наслаждаваш на земята, не на града.

— Много хора предпочитат да не виждат други постройки наоколо. Ето защо изгледът към океана струва толкова скъпо. Това не означава, че всички, които живеят на брега на океана, мечтаят за дивата природа.

Предизвикателните нотки в гласа ѝ го накараха да замълчи. Кейн не искаше да пропилява шанса си с прибързани думи. А и тя явно не искаше да признае дори пред себе си някои истини.

— Да, но Джоу Лин, например, затъмнява прозорците, защото е твърде посредствена и не може да осъзнае какво е океанът. Той не ѝ говори нищо — тихо каза мъжът. — Докато ти си избрала прозорците ти да гледат към хълмовете, защото си искала да се любиш на природата, неопитомена сред бетон и паваж.

Тя тръсна нетърпеливо глава, но той продължи:

— Не можеш да отречеш, че в теб има нещо диво. Не го крий. Защо да го правиш?

Шели се вцепени под гальовната му ръка, сякаш душата ѝ се отдръпна от него. Той веднага усети промяната, като че ли се отнасяше до собственото му дишане. Погледна я с ясни, чисти очи:

— Защо отричаш, че не обичаш единствено дома си?

— Защото това не е истина.

— Обясни ми по-подробно.

Тя се размърда нервно:

— Обичам хълмовете заради жълто-кафявия успокояващ цвят и начина, по който светлината създава причудливи форми от тях. Те са толкова красиви — като шедьовър, създаден от човека.

— Не. Обожаваш ги точно защото не са сътворени от човешка ръка.

Шели се извърна и го изгледа с широко отворените си, лешникови очи:

— Не си прав. Аз съм влюбена в дома си — усмихна се, за да смекчи остротата на думите: — Хората се раждат различни. Ето те теб

— грамаден, силен, вечно пътуващ и търсец непознатото и неочакваното. — „И си най-чудесният човек, когото съм срещала“ — мислено завърши тя.

Тъжната ѝ усмивка накара дъха му да секне. Очите ѝ блестяха влажни, готови да проронят сълзи. Кейн рядко грешеше — този път тя му казваше по заобиколен начин сбогом завинаги.

— Не можеш да се откажеш от всичко между нас така лесно!

— Кой казва, че е лесно?

Преди да успее да отговори, младата жена закри устните му с ръце.

— Моля те — каза тя, — не бихме могли да се променим. Но можем да бъдем заедно, докато това продължи.

— Ще продължи вечно. Обичам те — той нежно прокара пръха на пръстите си по устните ѝ. — И това е за първи път. За първи път казвам на жена, че я обичам.

Думите му отекнаха в съзнанието ѝ, накараха я да умира и се ражда едновременно, промениха потока на мислите ѝ въпреки нежеланието ѝ. Сълзите изплуваха в очите ѝ. Не знаеше какво да направи — да плаче, да се радва, да крещи или просто да скочи и да избяга от истината в думите на мъжа.

Той обожаваше да пътешества, тя — да се грижи за дома си. Двамата — завинаги? Беше невероятно. Невъзможно. Но да го загуби... Раната нямаше да зарасне никога.

— Кейн? — гласът ѝ бе неясен и слаб.

Той я целуна нежно:

— Не плачи. Въпреки че се страхуваш да признаеш, че и ти по душа си пътник, поне знаеш, че ме обичаш. Толкова много, колкото и аз теб.

Шели разтърси глава, като недоумяваше защо е цялата тази безсмислена жестокост на живота — Били зависеше от майка като Джоу Лин, а неспокойният дух на Кейн бе привлечен от жена, избрала сигурността и уюта на постоянния дом.

Кейн се наведе и с безпокойство се вгледа в тъничката, чернокоса жена, която проявяваше необичаен инат.

— Изкушавам се да те взема в ръцете си и да те любя, докато забравиш за всичко наоколо и закрешиш от удоволствие и любов към

мен. Тогава ще разбереш, че не можеш да се противопоставяш на това чувство.

Тя видя решителността в очите му и желанието да бъде с него я заслепи. Също и страхът.

— Но това само ще те изплаши още повече — продължи мъжът. — Затова ми покажи своите хълмове. Никога не ми се е случвало да бродя сред творение на изкуството.

Шели видя как той става и започва да се облича, като ровеше сред разхвърляните дрехи. Тя също се изправи, решена да демонстрира същото спокойствие. Но не успяваше. Обличаше се бавно и несръчно. Ръцете ѝ трепереха, мислите ѝ се лутаха в разни посоки.

— Трябва да вземем някои необходими неща — прибори, шише за вода... Имаш ли нещо подходящо в килера?

Този съвсем обикновен въпрос я шокира. Сякаш този мъж въобще не я бе съзерцавал с блестящите си, сребристи очи и не бе говорил за любов. Въздъхна, преглътна сухо, успя най-сетне да обуе джинсите си и се обърна към него.

Той дори не гледаше към нея.

— Да, имам всичко.

Зарадва се, че гласът ѝ прозвуча уверено и безизразно. Като неговия.

— Раница?

— Да.

— Туристически обувки?

— Не и твоя размер.

— Аз имам удобни. Говоря за теб.

— Моите са в гардероба.

Той се усмихна особено, сякаш бе предусетил отговора и бе спечелил бас срещу самия себе си.

— Знаеш ли място, където можем да си направим пикник из твоите хълмове?

Тя бавно кимна отново и видя как леката усмивка смекчи суровото изражение на лицето му. Чувството я изкара от равновесие — искаше просто да стои и да гледа тази толкова чаровна усмивка, да...

— Хайде да тръгваме — каза той. — Ще направя още няколко сандвича, докато събираш багажа.

Тя го изгледа, докато излизаше със смътното усещане, че това не се случваше с нея. Реалността вече не съществуваше.

„Той не ми повярва, че връзката ни не може да просъществува — каза си тя. — Или просто не го е грижа.“

Останала сама в стаята, младата жена погледна през огромния прозорец към загадъчните, блестящи под слънчевите лъчи хълмове. Бавно поклати глава.

„Напротив, грижа го е. Но не толкова, че да изостави безкрайните пътища пред себе си. Освен това този мъж не знае какво е да имаш собствен дом, сигурност и уют. Не разбира какво пропуска.“

Разбира се, знам, че изпитва нещо повече от желание към мен. Можеше да ми каже, че ме обича, преди да се любим, за да ме вкара в леглото си. Но после не бе необходимо да лъже относно чувствата си. Каза, каквото наистина мислеше. Всъщност получи това, което искаше.

Аз също.“

Чувствените спомени отново я завладяха и тя притвори очи. Бе искрена пред себе си, знаеше, че ще му се отдаде пак и пак. През цялото време, през което щеше да остане при нея.

Не само заради секса, въпреки че ѝ беше чудесно с него. Но и защото... го обичаше. Домашарка и пътник! Що за каша!

Хапейки устни, тя стоеше неподвижна, като се опитваше да превъзмогне хаоса в мислите и чувствата си. Не успя. Вече всяко кътче от стаята, всяка кадифена сянка в измачканите чаршафи, всяка троха от сандвич върху подноса, всичко ѝ напомняше за страстното им любене.

„Стига съм се лутала безцелно. Ще взема решение, когато животът ми го наложи. Сега ще направя каквото искам.“

А искаше да отиде на разходка из хълмовете. Често бродеше из тях и необходимите вещи бяха старателно скатани в ъгъла на гардероба ѝ. Поне веднъж седмично излизаше със студена храна. Обичаше да седи в безмълвието на планината и да наблюдава как слънцето залязва и отстъпва място на луната, как дивият живот използва от тайните места и тръгва на лов.

Шели нетърпеливо приключи с обличането, взе багажа в ръце и заизкачва стълбите по две наведнъж.

Кейн я изгледа над поредния сандвич и се усмихна на бързата ѝ, решителна походка. Както и бе предположил, тя вече бе обула

туристическите обувки.

— Излях останалата част от лимонадата в манерката — каза той.
— Ако искаш още нещо, имам и друга манерка в камиона.

— Лимонадата е достатъчна. През нощта е прохладно. А и ние няма да се бавим дълго.

— И аз мисля така. Взе ли фенер?

Тя се поколеба да отговори веднага. Усети нещо особено във въпроса му. Той сякаш проверяваше собствените си предположения.

— Да — несигурно каза младата жена, — винаги нося в раницата си.

— А нож, кибрит, компас?

— И аптечка, и спален чувал — сухо продължи Шели. — Пропуснах ли нещо съществено, о, Господарю на пътищата?

— Не.

Изглежда я с разбиращ поглед и се върна към правенето на сандвичите. Внимателно режеше шунката на тънки парчета и ги поставяше върху големите резени хляб.

— Сложи по още една филия отгоре — обади се Шели.

— Много си бърза, нали? — усмихна се той. — Норките са такива, знаеш го.

— Какво се опитваш да ми кажеш?

— За домашарка, каквато се смяташ, имаш твърде голям опит в оцеляването в дивата природа.

— Научиха ме по много жесток начин. Но това беше, преди да изградя свой собствен дом.

— Имаш ли нещо, с което да увия сандвичите?

— Третото чекмедже отдясно.

Докато той търсеше, тя отиде до хладилника.

— Имам малко пържено пиле, останало от вчера.

— Да не би Били да е бил без апетит?

— Не, аз постъпих умно. Сготвих пет нормални порции. Така че остана достатъчно, за да си вземе няколко парчета и чантата на тръгване.

Кейн се изсмя.

— Смей се, смей се — продължи Шели. — Аз никога не съм разбирала истинското значение на фразата „бездънен стомах“, докато

не видях Били да яде. Докато беше тук, два пъти правих огромни тави с шоколадови бисквити.

Тя вдигна поглед от раницата, в която бе сложила пиленето, и видя, че Кейн я наблюдава с усмивка. Сърцето ѝ се преобърна.

— Ти наистина можеш да обичаш — меко каза той.

— Това качество се придобива, когато човек се опитоми и създаде дом.

Думите бяха резки, но не и гласът. Беше ѝ невъзможно да спори с този мъж, който се усмихваше тъй нежно срещу нея.

— Следващия път ще се върна, преди племенникът ми да е изял всички лакомства.

Шели трепна при спокойното му заявление, че смята отново да заминава някъде. И да се завърне.

— Всъщност скрих няколко бисквити в една кутия за кафе в шкафа над хладилника — каза тя и се пресегна за стол. — Мисля, че ще ти харесат.

— Това значи ли, че ти не искаш да ги ядеш?

— Да не се шегуваш! Те съдържат толкова много захар, масло и шоколад!

Кейн взе стола от ръцете ѝ:

— Пак забравяш, че в къщата има мъж! — мина покрай нея и отвори шкафа.

Шели кисело си помисли, че той нямаше нужда дори да се надига на пръсти.

— Тази ли е въпросната кутия?

Преди да дочака отговор, мъжът отвори капака и ноздрите му вдъхнаха сладката миризма.

— Точно тази е. — Кейн дълбоко вдиша, докато дробовете му се изпълниха с вкусното ухание. — Навява ми някои спомени.

— Хубави?

— Най-хубавите. Сет обожаваше шоколадови бисквити. След като се ожениха, майка редовно ги правеше и в кухнята винаги имаше пълен буркан. Смях, любов и шоколад. Това е усещането.

Нежната, позната усмивка отново разби крехката ѝ самозащита. Тя почувства, че след секунда ще се хвърли към него, ще обвие ръце около врата му и ще му каже колко е щастлива, че той е до нея, как ѝ се

иска да споделят спомените и бъдещето. И ще му признае, че ѝ стига само да останат заедно.

Разбра, че го правеше в действителност, когато почувства топлината на гърдите му и силата на прегръдката.

— Радвам се, че имаш толкова хубави спомени от детството. Въпреки лошите.

Кейн вдиша дълбоко, но този път искаше да запомни нейното ухание.

„Нежна, щедра и много секси — помисли си той, докато целуваше косата ѝ. — И толкова уплашена. Трябва добре да го запомня, защото нещо отвътре ми подсказва, че ако не се съобразя с този страх, след време ще страдам непоносимо. Защото ще изгубя най-хубавото, което ми се е случвало някога — любовта с тази жена.“

След болезнения провал на първия си брак той бе свикнал да разчита и вярва на инстинктите си. Не знаеше защо Шели се страхува да го обича, но усещаше, че е така. С нежелание я пусна от прегръдката си и каза:

— Това е твоята раница. Така че ги прибери — подаде ѝ сандвичите и се загледа в умелите ѝ ръце.

Тя извади всичко и започна да пренарежда вещите. Първо сложи твърдите предмети на дъното, меките върху тях, неравните — в средата, за да не убиват на гърба. После разклати силно раницата, за да разбере всичко ли е както трябва. Най-сетне размести един сандвич, останал под тежката кутия с бисквити.

Всяко нейно движение бе умело и вещо. Той разбра, че тя правеше често това — приготвяше раницата и излизаше сред дивите хълмове.

„Домашарка... Как ли не — помисли си иронично той — Колкото и силно да протестираше взелото в момента надмощие предпочитание към цивилизования живот, дълбоко в себе си тя е подвластна на скитническия инстинкт.“

Накани се да я подразни с противоречието, което откри между думите и постъпките ѝ, но спря навреме. Нервността тъкмо бе започнала да изчезва от красивите зелени очи. Щеше да бъде последният глупак, ако я накараше да се страхува отново.

Кейн беше всичко, но не и глупак. Не и след проваления си брак.
— Ще взема това — пресегна се той за раницата.

— Аз съм свикнала. Освен това тя е твърде малка за теб.

— Дай да видя закопчалките.

Взе раницата и пригоди ремъците за широкия си гръб и рамене. После я постави с един замах и подскочи, за да я намести по-добре на тялото си. После закрачи с лекотата на човек, свикнал да носи далеч по-тежки товари.

— Приляга ми страхотно. Хайде, води.

Тя се отказа да спори. Тръгна към огненочервената вечер на хълмовете.

Щом излязоха от обсега на градината и басейна, горещината ги лъхна отвсякъде. Сякаш вървяха в нажежена пещ. Кейн беше ходил в достатъчно пустини, за да знае, че храстите създаваха измамна илюзия с гъстотата си. Под тях земята бе суха и скалиста.

— Този път не води никъде — каза той.

Шели погледна към двайсет фута широката ивица разорана от колелата земя, която опасваше собствеността ѝ.

— Тук често карат мотори — уточни тя. — Хората използват доста места по хълмовете за състезания и ралита, когато сезонът на пожарите приключи.

— Оставили са дълбоки следи.

— Да, но времето на бързото каране е към своя край. Напоследък е доста сухо и това предвещава пожари. Тогава ще забранят всякакви неща от този род. Включително и туризма.

— Но ти няма да се откажеш, нали?

— Аз не пуша, не паля огънове, не стрелям. Никой не знае, че съм там...

През браздите от моторите личеше тясна пътечка от човешки крак. Шели тръгна по нея, без да се замисля и оглежда. Явно познаваше всеки сантиметър. Кейн се досети, че това е нейният собствен път към планината.

— Работи ли?

— Кое? Пистата ли?

— Да.

— Колкото по-далеч, толкова по-добре. Някои от къщите тук са построени преди повече от десет години.

Кейн внимателно разглеждаше стръмните склонове, покрити с гъсти храсти, и скъпите къщи, построени почти на всяко било.

— Огънят започва от върховете, нали?

— Не, не се е случвало скоро. Храстите наоколо не са горели повече от сто години.

Мъжът се намръщи и отново впи поглед в гъстата суха растителност около къщата ѝ. Храстите всъщност представляваха ниска гора. Двайсет фута висока, жълто-кафява плетеница, обграждаща дома ѝ.

— Изненадан съм защо не си избрала долината — каза той. — Зелена и сигурна.

— И по-грозна. Погледът ти стига най-много до въздуха над къщата. Тук може да се диша. Поне през повечето време.

— Не обичаш да се чувстваш затворена, нали?

Шели не отговори. От храстите излитаха диви гълъби. Грациозни, устремени, оставящи следи в небето с ликуващите си крясъци, сиво-розовите птици се втурваха към далечните кафяви висини, недостъпни за човешки крак.

Тясната пътека свърши и те се изправиха пред стената от храсти. Шели се обърна към Кейн:

— Отваряй си очите! Тук няма очертан път. Това е просто начин да навлезеш в планината.

Кейн спокойно изчака, докато клоните, разместени от нахлуването ѝ, се върнаха по местата си и тогава пристъпи. После тръгна след нея, като сляпо следваше крачките ѝ и пазеше раницата от непрестанните удари на гъстата растителност.

Въпреки твърдата земя и липсата на каквато и да било пътека, Шели вървеше уверено и почти безшумно. Придвижваше се с минимални усилия на гъвкавото си тяло, придобити след дълъг опит в дивата природа.

Мъжът се усмихна, като си помисли, че походката ѝ можеше да се сравни с летежа на птица. Шели сякаш се сливаше с околността.

„И това същество твърди, че е подвластно на цивилизацията на града. Глупости — мислеше си той с огромна радост. — Тя се движи с грацията на дивия гълъб, порещ храстите над себе си. И обожават тази земя, защото е дива и недокосната от човека.“ Но не искаше да спори с нея точна сега. Разговорът можеше да почака. „Дай ѝ време, тя не е глупава, сама ще разбере.“

Дъното на стръмното дефиле бе покрито с гладки камъни. Гледката му подсказа, че независимо от горещината, когато дойдеха дъждовете, тук щеше да има достатъчно вода, която да помете дори и големите скални късове.

Но сега нямаше и следа от влага. Само горещият полъх на слънчевите лъчи, промъкнали се през плетеницата от храсти. Кейн погледна нагоре — гъстата преграда бе поне три пъти колкото собствения му ръст. Причудливи сенки бродеха из нея. Въздухът бе наситен с уханието на смола и билки.

Шели се обърна и тихо заговори:

— През зимата, ако стоиш достатъчно тихо, можеш да видиш как животните пият вода от извора.

Кейн погледна в посоката, в която сочеше тя. Сух мъх покриваше мястото, не по-голямо от раницата на гърба му. Никога не би познал предназначението му. Приличаше повече на малко, захвърлено върху земята, килимче, отколкото на воден каптаж.

— Тук имаше вода през цялата година. Но предната зима бе много суха. Тази също и изворът пресъхна.

— Какво стана с животните?

— Дойдоха при мен да пият вода от басейна. Дори и змиите.

— И ти им разреши?

— Те са тук много преди аз да се заселя по тези места.

Младата жена пресече дъното на дефилето и започна да се изкачва по отсрещната страна. Неколкостотин фута по-нагоре тя спря на една издадена скала, пред която храстите бяха отстъпили, и погледна изпитателно към мъжа зад нея. Той разбра и без да каже и дума, свали раницата и извади одеялото. Шели го наблюдаваше, докато успокояваше дишането си след напрегнатото изкачване. Изненада се, защото веднага пролича, че той въобще не се бе задъхал.

— Мисля, че имаш голям опит в катеренето — заключи тя.

Кейн усети тъгата в гласа ѝ, но се въздържа.

— Доста. Сателитните снимки са достатъчни за ориентация в работата ми, но нищо не може да се сравни с личните впечатления, докато обхождаш земята.

— Или се катериш по нея.

— Да. Майката Природа е скрила много полезни минерали на ужасно трудни за човека места.

— Харесваш ги, нали? Имам предвид дивите места.

Той вдигна поглед, като се страхуваше да срещне нейния. Но видя само разбиране и желание да превъзмогне себе си.

— Да, обожавам ги — с равен глас продължи Кейн. — Също както ти се наслаждаваш на твоето недокоснато от човешки крак кътче.

Шели въздъхна и се вгледа в очите му, отразяващи слънчевите лъчи, очи, които я наблюдаваха с увереност. Не можеше нито да я приеме, нито да я отхвърли.

— Огледай се наоколо. — Той посочи храстите. — Тук е също толкова първично, както на много други места, където съм бил.

— Това е смешно. Лос Анжелис е до нас.

— Така ли? Колко души мислиш, че са стояли тук през последните хиляда години? Двама, Шели, само двама. Ти и аз.

— Но това не е същото. Не можеш да наречеш диво място на няколко километра от огромен град!

Тя взе раницата и започна да изважда храната. Разговорът явно беше приключен.

— И каква е разликата?

Всъщност въпросът беше разумен. Но тя нямаше разумен отговор.

— Не знам. Мога само да кажа, че тук имам и дом, и това наоколо. Но не се безпокой. Не съм очаквала от пътешественик като теб да ме разбере.

Кейн отново се поколеба, знаеше, че не бива да прибързва. Все пак не трябваше да се преструва, че е приел напълно мнението ѝ.

— Домът не е място. Той е чувство. Като любовта. Не се крий зад елегантните стени, които си нарекла дом. Обичай ме. От това се нуждаем и двамата.

— Домът не е... — рязко заговори тя, но целувката му прекъсна протеста ѝ.

— Не е бил досега. Изслушай ме, любов моя, моля те. Повече няма да говоря за това. Обещавам ти.

Стаил дъх, очакваше решението ѝ, взираше се в лицето ѝ с жадни очи и тъкмо когато си помисли, че всичко е свършено, тя кимна. Кейн прокара пръсти по устните си и си наложи да не я целува отново.

— Искам да се смея с теб, да споря с теб, да правя любов с теб, докато на този свят остане само един от нас. Искам да се ожена за теб и да прекарам живота си с теб.

Сълзите замъглиха очите ѝ, но тя не каза нищо.

— Принадлежим си от мига, в който се видяхме — тихо продължи той. — Сякаш винаги съм те познавал, винаги съм те обичал. Отне ми толкова време, за да те намеря. Нека не пропиляваме още. Омъжи се за мен и ме обичай.

Бистрите капки се сляха в поточета по бузите ѝ.

— Не ми давай отговор още сега. Всъщност аз не го искам в момента, защото се страхувам. Знам, че си мислиш, че да обичаш пътник като мен значи да разрушиш мечтите си и всичко постигнато досега. Дори себе си.

Тя пребледня, отново усетила необичайната му проникателност.

— Това е значи. Затова се страхуваш от мен и от самата себе си. Недей, мъниче! Няма да изгубиш своя дом. Напротив, ще го намериш. Ще го създадем в обятията си.

— Кейн...

— Добре, добре... Нека оставим нещата такива, каквито са. Ти ще довършиш къщата ми и после ще говорим пак.

— Но...

— Кажеш да, любов моя!

Тя не разбра дали той искаше съгласието ѝ да разговарят покъсно или помоли за любовта ѝ в бъдеще. Знаеше само, че не може да каже не на този мъж, по чиито устни проблясваха нейните собствени сълзи, който се бе държал с нея толкова нежно, който я познаваше както никой друг в тоя свят.

Но не можеше да каже и да.

„Защо не? Нямаш да изгубиш нищо, което не е загубено досега. Нали така?“

— Шели?

Тя бавно кимна с глава.

ГЛАВА 16

Кръглата луна се показва над хълмовете и смекчи острите очертания с бледооранжевото си сияние. Храстите се поклащаха над главите им. Всичко, останало от храната, бе едно пилешко крило, което тя все още дъвчеше, и няколко лимонадени капки върху мустаците му.

— Какво стана, след като завърши и започна работа за компанията? — попита тя.

— Познай!

— Намесили са се политиците.

— Бинго.

Шели преглътна, облиза устни и попита:

— И какво ще кажеш за начина на правене на политика там?

— Мога да го охарактеризирам с една-единствена дума — корупция. Няколко седмици след като напуснах, чух, че зетят на министъра на промишлеността бил учил геология и дал „научно мнение“, че в района няма никакви залежи на желязо и манганови руди.

— И властите повярваха на него, а не на пробите, които си им предоставил?

— Да. И така, аз си стоях с раница, пълна с доказателство, че в тази страна може да се развие една прилична металообработваща промишленост, и слушах някакъв идиот да ми обяснява, че собствената му родина няма подобни възможности.

— И какво направи тогава?

— Отидох при военните, които управляваха страната преди изборите. Стоварих торбата с рудата върху бюрото на полковника, казах му, че министърът им е конски задник, и си излязох.

Тя се засмя и поклати глава.

— Хващам се на бас, че са те изгонили от града.

— Въобще не съм им давал подобен шанс. Взех първия самолет в посока север.

— И с това приключи всичко?

— Не съвсем. Три дни по-късно полковникът ми се обади в Лос Анжелис. Съобщи ми, че зетят на министъра на промишлеността всъщност бил министър на търговията и получавал процент от вноса на стомана в страната.

— Значи не е искал да се развие металодобивна и преработваща промишленост?

— Да. Местният добив и преработка са щели да бъдат удар върху печалбите му. Затова използвал цялото си влияние да докаже, че не съм прав.

— Но ти не спомена ли, че страната е имала голям търговски дефицит и явно е било необходимо да ограничи вноса?

— Нуждите на страната са се наредили след нуждите на министъра — невъзмутимо привърши Кейн.

— Невинаги е така. Някои правителства действително се грижат за народа си.

— Не и ако въпросните хора от народа са бедни или не са кръвни роднини на управляващите. Когато нуждите на бедните и алчността на богатите влязат в противоречие, започва дива революция. Познай кой печели!

Дори меката светлина на падащата бавно вечер не успяваше да прикрие отвращението по лицето на мъжа.

— Понякога и добрите печелят — каза Шели.

— Не много често. Не мога да ти кажа колко пъти ми се е случвало едно и също — откривам ресурси, които могат да донесат богатства на една слаборазвита страна, но хората на върха не желаят каквито и да било промени.

— Изглежда, те правилно преценяват, че ако страната им забогатее, и управляваните също ще получат допълнителни доходи и ще станат по-независими.

— Не само това. Когато в една държава задуха вятърът на промяната, нещата стават непредсказуеми. Не се знае кой ще успее да го яхне и кой ще бъде пометен от него. Ето защо политиците, които усещат това по-добре от всеки друг, убиват възможността за промени още в зародиш.

— Картината не изглежда никак приятно.

— И светът не е приятно място — саркастично каза той. — Деветдесет процента от населението живее някъде между каменната

ера и Средновековието. А децата...

— Знам — тя взе ръката му в своята. — Аз също съм се чувствала ужасно, когато съм виждала деца да се усмихват, независимо от треската, която ги изгаря. Даже аспириинът беше цяло чудо, а пеницилинът — божие избавление.

Дългите силни пръсти се преплетоха с нейните и мъжът се приведе към нея, сякаш умиращ от жажда човек търси спасителната капка вода. После продължи да говори.

Тя слушаше напрегнато, нетърпелива да узнае повече за него. Паузите я накараха да осъзнае, че този човек рядко бе споделял с някого проблемите си.

— Имаше време, когато работех на едно наистина красиво място. След като отмина обичайната треска след първите открития, се изкуших да запазя намереното за себе си.

— Уморен от битката с корумпираната власт?

— Отчасти. Но имаше и друга причина. Не исках да разруша природата. Рудодобивът не е никак красива гледка.

— Нито пък гладът.

— Да. В това беше проблемът. Дори и ако напишех подробен отчет, нямаше никакви гаранции, че децата ще бъдат по-добре. Но ако не го направех, те щяха да изгубят един шанс. А животът им беше жесток и кратък.

— Що за избор! Красотата на природата или смеха на децата!

Пръстите му се впиха в ръката ѝ.

— Обикновено не съществува никакъв избор. Разбира се, че на първо място са децата. Но понякога дадената страна разполага с относително голямо количество или пък има достатъчно от това, което тогава открих.

— И какво направи?

— Замълчах си, върнах им възнаграждението, което ми бяха платили, и си заминах.

— Често ли го правиш?

— Не толкова, колкото би ми се искало. Някога ще ти покажа места, за които не съм казвал на никого. Те са така прекрасни, както когато Бог ги е създал.

Шели се взря в настъпващия мрак, за да види лицето му, но не успя.

— Разкажи ми сега. За любимото от тях.

— Скътано е високо в Андите и няма жива душа на около хиляда мили. Твърде е високо, за да се превърне в джунгла, и твърде ниско, за да е покрито с лед през цялата година. Планините са зелени и черни, стръмни и недостъпни, а небето е синьо като центъра на вселената.

— Познавам този син цвят — каза Шели. — Не съм го виждала от много, много време. Въздухът е абсолютно чист, като че ли гледаш през прозрачен кристал. Един звук, едно движение и той ще се счупи, и хилядите парчета ще се разпилеят наоколо.

— Да, точно така изглежда — Кейн потърка галъвно мустаците си в ръката ѝ.

— Как откри това чудо в Андите?

— Търсех извора на една река. Водата беше толкова чиста и прозрачна, почти невидима. Нямахме никаква следа от човешки крак.

— Дори и от местни жители?

— Даже и от тях. Земята е твърде високо и стръмна за обработване. В последното планинско село, през което преминах, ми казаха, че по-нагоре няма път, че никой не е преминавал от другата страна на планината, а тези, които са дръзнали да опитат, са обезпокоили боговете и са изчезнали безследно.

Шели се наклони още по-близо до него, вгледаше се в проблясващите зеници на очите и красивата извивка на устните му, в познатата усмивка. Нямахме нужда да пита защо се смее. Знаеше.

Всяко подобно място притежаваше своя собствена уникалност. То възплътяваше забравеното минало и мистериозното бъдеще на човечеството, учеше хората, че някои неща трябва да се приемат такива, каквито са — проверка и предизвикателство за човешкия дух.

— Търсих едно, а намерих друго — продължи Кейн.

— Злато?

Той кимна.

— Мястото не бе по-голямо от раницата ми. Златните късове в дупката изглеждаха толкова чисти и блестящи, че бих могъл да рисувам върху тях с нокътя си.

Очите ѝ се разшириха възбудено:

— Боже мой!

— Започнах да търся надолу от тази точка, като използвах чиния, за да промивам наноса от потока.

— И?

— Никакви следи.

— Но тогава не знаеш накъде отива жилата?

— Отговорът на този въпрос струва милиони долари — сухо каза той. — Ти явно предпочиташ разказ за цели залежи, а не за някакви нещастни златни късове.

Шели искрено се засмя на възмуцението му.

— Намерих златото точно под точката, където мрежа от помалки поточета се вливаха в основния.

— Откъде идваха те?

— Събираха водата от няколко планински върха. Златото би могло да е донесено от всяко от тях. Отделните късове бяха заоблени, така че явно са пътували по водата, преди да попаднат в капана на дупката.

— Какво решение взе?

Гласът му прозвуча дрезгаво след известно време:

— Ако бях взел златото със себе си, само няколко дни по-късно из планината щяха да забучат моторите на вертолети. Ако бях открил жилата, щях да запаля свещи за здравето на децата в селото и да отида да предам рапорта си.

— Но не си го направил.

— Не. Премълчах. Златоносната жила можеше да бъде навсякъде в район от пет хиляди квадратни километра.

— Игла в купа сено. Дори и да е голяма...

Той кимна.

— Освен това ми бе известен фактът, че правителството печелеше по няколко билиона долара от търговията с кокаин и силните на деня прекарваха приятно времето си, като ги харчеха за пиене, жени и оръжие.

— Едно и също навсякъде.

— Отново и отново. Не виждах как моето откритие ще помогне на бедните местни жители. Но загубата на планината щеше да разруши живота им.

Кейн целуна ръката ѝ и добави меко:

— Това беше най-прекрасното място, което някога съм виждал. Искях да зная, че планината е непокътната, когато някой ден реша да се върна там.

— Пейзаж на човешката душа — каза Шели, като си припомни думите му.

После целуна вътрешната страна на дланта му:

— Благодаря ти.

— Че не представих доклад?

— Че си такъв, какъвто си.

Той я повдигна, постави я между коленете си, така че главата ѝ легна на гърдите му.

— Искан ми се да те бях познавал, преди това да се случи. Навсякъде, където бях, се чувствах чужденец. Абсолютно сам. Катерех се по планините, бродех из пустините, после сядах на конферентните маси и се опитвах да предам на хората какво съм видял и разбрал.

— Успя ли?

— Не. Тези, които познавах дивата природа, се бояха от цивилизацията, а другите се страхуваха от непознатото. Единственото, което сближаваше гледните ни точки, бе развитието на ресурсите. За да имат бъдните поколения шанса да разчитат на пеницилина и да избягнат болестите.

— Родителите ми говореха много по тези въпроси. Те също изпитваха огромни трудности да накарат хората да ги изслушат.

— Трябвало е да използват парите. Революционери или тирани, бюрократи или бандити, те всички се заслушват, когато заговорят парите. Златото е универсален език, нуждите на децата нямат никакво значение.

Горчивината в гласа му напомни на Шели някои от собствените ѝ преживявания.

— И аз бих искала да се познаваме още тогава, за да можем да разговаряме за това.

— Аз бих използвал думата... — той спря навреме и вместо да каже „съпруга“, направи пауза и продължи: — истински приятел.

— Често си мечтаех да имам до себе си някой, с когото да споделям — потвърди тя. — Никое от децата, с които се срещах, не знаеше как се чувствам. Никой не бе живял едновременно и сред пустошта, и сред цивилизацията свят.

Той я притисна до себе си, за да ѝ покаже, че разбира чувствата, които описваше.

— Когато разказвах за някой поток, градските хора не разбираха красотата на водната мистерия; когато ми се говореше за астронавти, местните ме гледаха озадачено.

Кейн се усмихна леко и прокара буза по ръката на Шели.

— Всеки път, когато ми се струваше, че имам някакъв напредък в общуването, татко привършваше с някакъв проект и отново заминавахме. И тогава закопнях за мой собствен дом.

— Какво търсеше? Определено място или хора, които биха те разбрали.

— Домът е и едното, и другото.

— И го откри в Лос Анжелис?

— Да — гласът ѝ бе уверен и твърд.

— Кои са приятелите ти в Ел Ей?

Той усети как тялото ѝ се напрегна, но очакваше подобна реакция. Защото знаеше отговора — никой в този огромен град не разбираше Шели Уайлд. И въпреки това тя настояваше, че това е домът ѝ.

— Погледни зад тази верига от къщи — посочи той. — Луната е от червено злато. Също като проблясващите искрици в очите ти.

Тя потрепери, като усети устните му върху шията си, точно където започваха къдриците на косата ѝ и чувствителната мекота на ухото. Но не бе докосването му, което я сепна, а думите. Всяка от тях бе като камък в спокойното езеро на нейната увереност и предизвикваше вълни, които достигаха душата ѝ, рушаха сигурността, щастието, представата ѝ за дом.

„Той не разбира — каза си тя тъжно. — И как би могъл? Никога не е минал през този ад, който аз преживях. Ако разбере, може би имаме шанс да останем заедно.“

Цялото ѝ тяло се разтърси от копнежа да изпита нещо, което никога не бе успяла да преживее — да има до себе си човек, с когото да сподели смеха и сълзите, надеждите и разочарованията.

— Когато бях на седем години — продължи Шели, — бяхме се разположили на палатка някъде из Неджев. Там имаше същата луна — трескава.

Младата жена обгърна тялото си с ръце, сякаш да се предпази. Напрежението я обхвана с познатите си пипала. Никога досега не бе разказвала за страховете и разбитите си надежди.

— Бяхме в този лагер само от два дни. Трябва да сме прихванали болестта в града. Татко бе излязъл с няколко от работниците да прави първоначални проучвания. Единствено водачът говореше английски, но той беше с баща ми. Двете с майка ми останахме в лагера. Тя се разболя първа.

Кейн смръщи вежди и я притисна още по-силно до себе си. Ръцете ѝ се движеха все по-бързо и по-бързо върху раменете, сякаш бе изпаднала в треска и се опитваше да се увери, че не е отново на седем — уплашено, беззащитно дете, наблюдаващо майка си да изпада в делириум.

— Беше толкова гореща, когато я пипнах. По-гореща от нажежения пясък в пустинята. Започна да плаче и се смее едновременно. После закрещя. Говореше нещо на родителите си, отдавна починали. Изплаших се. Не знаех какво да правя.

— Та ти си била само на седем! Никой не може да е очаквал да правиш каквото и да било.

Ако Шели го чуваше, тя въобще не показваше това. Ноктите ѝ се впиха в дланите и тя продължи:

— След това викаше татко. Излязох навън в нощта. И видях луната — като тази: някак трескава и опасна. Отвън стояха двама мъже и се занимаваха с животните. Не разбраха нито дума — плаках и се молих, но те не реагираха.

Кейн искаше да я целуне и да спре горчивия поток от думи. Но не го направи. Просто я държеше в ръце и вкусваше от мъката ѝ.

— Най-после успях да завлека един от тях в палатката. Когато видях майка ми да стене и да крещи с истерични писъци, той само се обърна и избяга.

— Бил е мюсюлманин?

— Да. Беше убеден, че ако го заварят на място сам с чужда жена, го очаква сигурна смърт. Но аз не знаех това. Видях единствено бягството му от палатката. Разплаках се отново, взех ръката ѝ в своята и седях така, докато треската обзе и мен.

Шели отпусна болезнената хватка на пръстите си и се облегна назад върху гърдите му. Искаше да усети познатата топлина и да се наслади на усещането за сигурност.

— Баща ми си дойде преди зазоряване. За щастие, човекът не беше избягал. Взел една камила и намерил групата. Яздили, докато

уморили животните до смърт.

Тя спря, въздъхна и потърка буза в гърдите му. Историята беше приключила.

— Оцеляхме. Но когато се събудих, се заклев. Никога, никога повече да не оставам сама в страна, където в отговор на отчаяните ми молби за помощ ще чувам единствено неразбираеми срички. Щях да намеря място, в което хората говорят собствения ми език, и да остана там.

Кейн изпита страх. Страх да говори каквото й да било повече на темата дом и сигурност.

— А как го понесе майка ти? — най-после попита той.

Шели повдигна рамене.

— Винаги след случая първата й работа бе да се увери, че в лагера има и друга жена.

— Говореща английски?

— Майка не се интересуваше от това. Просто искаше да знае, че вече някой би могъл да предаде нуждите ни на мъжете.

— Практична жена — одобрително каза Кейн.

Шели се поколеба, докато обмисляше думите му.

— Никога не съм мислила за това по този начин — обобщи тя. — Ако бях на мястото на майка ми, щях да се кача на първата камила и да избягам.

— Без баща си?

Шели въздъхна дълбоко.

— Не. Мама много го обичаше. Повече от всичко на света. Трябваше да остане. Господ знае само какво преживя.

— Мисля, че е обичала и пустинята.

— Прав си. Най-ожесточените спорове с баща ми винаги са били за желанието й да се присъедини към изследователския екип. Понякога тя тайно ме водеше сама в неопитната пустош само за да се наслади на мълчанието.

Кейн затаи дъх, като си представи младата жена и детето, бродещи из великата пустиня, беззащитни и сами.

— Не е било разумно — каза той. — Не е за чудене, че баща ти е вдигал такива скандали.

Тя се засмя и поклати глава.

— Говориш също като татко. Мама не беше глупачка. Можеше да бележи пътя и да оцелява не по-лошо от арабин. И ме научи на същото. С нея се чувствах по-сигурна в пустинята, отколкото в града в някое такси.

Кейн се замисли, после кимна.

— Бих искал да се запозная с твоите родители. Къде са в момента?

— На някакво забравено от бога място в Южна Америка, където с години не пада дъжд.

— Пустинята Атакама?

— Бил ли си там?

— Един път. За кратко. След Луната, това е най-безводното място, където е стъпвал човек.

— И змиите — каза тя. После прошепна: — Това е на първо място.

— Кое?

— Никога досега не бях разказвала за трескавата луна. Дори и на мама. Но сега искам да ти кажа, че често я сънувам. Безпомощността ме ужасява.

— Защо? Та ти си толкова отдавна вкъщи. Казваш, че тук хората те разбират. Онази страшна история не би трябвало да те измъчва повече.

Въпреки че гласът му не изразяваше никакви чувства, Шели усети тръпките на безпокойство отново да обхващат тялото ѝ. Страхът стигна чак до сърцето ѝ, сякаш пак бе онова малко момиченце, стиснало ръката на майка си, която не можеше да я разпознае.

Кейн разбра, че е сбъркал, и прокле непредпазливия си език. Тя явно щеше да се бори с логиката в думите му и с желанието, и с любовта си. Колкото повече я притискаше, толкова по-силна щеше да е съпротивата ѝ.

Преди да успее да проговори, той вече бе взел лицето ѝ в ръце и прекъсна разговора по най-обезоръжаващия начин.

— Казвал ли съм ти, че ухаеш по-сладко от шоколадови бисквити? — устните му жадно поеа нейните и Шели отговори на целувката с облекчение, а после престана да мисли. Познатото усещане вече нямаше нищо общо със страха. Тя скри глава в гърдите му и ѝ се прииска да остане така завинаги.

За Кейн тази всеотдайност бе най-силният афродизиак. Той я притисна още по-силно, докато дишането им стана неравномерно, а желанието ги изгаряше. Не искаха повече прегради помежду си. Искаха единствено сливането на телата си. Ръката му се премести от лицето към гърлото ѝ, погали нежната кожа, после продължи надолу, стигна гърдите и се поколеба. Шели издаде нетърпелив звук:

— Всичко е наред. Няма да се вцепеня отново.

Тя говореше и целуваше устните му, брадичката, пулсиращата под нея вена.

— Докосни ме, Кейн. Знам вече, че няма да се подиграваш на тялото ми. Искам да ме галиш.

— И аз го желая повече от всичко на света.

Гласът му бе дрезгав, пълен с напрежение, сякаш мъжът искаше сам да си повярва, въпреки убедителността на думите ѝ. Пръстите му бавно подразниха набъбналото зърно.

— Искам много повече от това, мъниче. Да разкъсам дрехите ти и да усетя топлината и влагата ти... — спря рязко, притеснен от силата на страстта си, после продължи: — Мисля, че...

— Добре е, че поне единият от нас мисли — сериозно каза тя.

Той се разсмя и зарови глава в гърдите ѝ, като се опиваше от уханието на женското тяло.

— Добре, но наистина мисля, че ще подпалим храстите, ако правим любов тук. По-добре да се преместим.

— Мой ред е да мисля. Трябва да ти кажа, че спонтанните пожари са своеобразен мит. Нещата не стават толкова лесно.

— Искаш да спорим ли?

Повдигна я и впи устни в гърдите ѝ. Памучната блуза и сутиенът не бяха особена преграда и той усети втвърдяването на набъбналото ѝ зърно.

— Печелиш — въздъхна тя. — Спонтанните...

Думата премина в стенание. Горещината на устните му, остриите връхчета на зъбите и настойчивият език изпращаха потоци от лава по жилите ѝ. Шели зарови пръсти в гъстата му коса и се заизвива към него. Искаше го толкова много, че едва успяваше да си поеме дъх.

— Не трябва да те взема тук, върху тези камъни. Мога да те нараня...

Целуна гладно шията ѝ и младата жена се извърна, за да му предложи повече от себе си.

— Кой от нас поема ролята на мислител в момента? — попита Кейн.

Единственият отговор, който получи, бяха пръстите ѝ, придръпващи главата му към тялото ѝ.

— Страхувам се да го направя, но, господи, толкова те желая...

Вдигна я и погледът му се спря върху позлатеното от луната лице, спусна се към оголената гръд и рубинените зърна. Не можа да се сдържи и отново се приведе над примамливата плът. Езикът му се стрелкаше между устните, зъбите дразнеха, очите се наслаждаваха на прекрасната гледка. Най-после мъжът вдигна глава и тя видя сребристото сияние в погледа му.

— Твой ред ли е да мислиш? — попита Шели.

— Да.

— И какво измисли?

— Че съм голям почитател на пропорционалността.

— Пропорционалност ли? Никога не съм чувала някой да описва така тялото ми. Сега ще ти покажа какво мога аз.

Тя протегна пръсти към копчетата на ризата му. Кейн нежно я отблъсна и се изправи. После ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да стане.

— Стига си ме дразнила!

— Не съм!

— Добре. Но точно това ме подлудява. Ставай! Имам идея!

— Онази за пропорционалността ли?

— Да. Имам предвид студена вода и гореща норка.

— Нещо май липсва...

— Не се тревожи. Идвам след малко.

Засмя се и разтри изтръпналите мускули на бедрата ѝ.

— Не че ми се иска да мисля пак — каза тя, — но след като използвах гранитна скала вместо стол и легло, сега реших, че има още много какво да се желае.

— По отношение на комфорта?

— Да.

И въпреки сладката болка в гърдите, тя се зае с прибирането на багажа и подреждането им в раницата. Бързите ѝ движения говореха за нетърпението да се прибере вкъщи и да се почувства отново в ръцете

на Кейн. Чак когато бе наредила всичко, разбра, че фенерчето бе останало най-отдолу. Започна да рови и да сипе люти клетви, съпроводени от невъздържания смях на мъжа.

— Дай предимство на човека, който наистина може да мисли — каза той.

— Глупости! — тя хвърли раницата към него.

Кейн разкопча ремъците и най-накрая извади търсената вещ. Вдигна гордо фенерчето и произнесе с патетичен тон:

— Една целувка е наградата за победителя! — после се замисли и продължи: — Всъщност недей! Нямам си доверие.

Устните ѝ се разтвориха, въпреки че се опита да не гледа в очите му и красивата, изваяна уста.

— Това прави двама. Двама, на които не може да се разчита в момент като този — каза той. — Ето — подаде ѝ фенерчето, — опитай се да запалиш нещо друго, освен мен.

— Обещания, обещания...

— Да не искаш да опитаме веднага? Но те предупреждавам, че ти ще си виновната.

Шели се поколеба за миг. Пролича по тялото ѝ, полюшващо се към неговото. Въздъхна, извърна се бързо и почти затича към очакващия ги уют на дома си.

ГЛАВА 17

Шели не се нуждаеше от фенерчето по обратния път. Луната бе прибрала бронзовия си воал. Сега изглеждаше като обикновен плосък сребристобял диск на фона на черното небе.

През гъстотата на храстите проникваше достатъчно светлина. Единствено на дъното на дефилето бе тъмно като в рог. Сякаш нощта се бе спускала бавно по хълмовете и бе поглъщала по пътя си лунните лъчи. Звукът на водопада някъде пред тях обещаваще приятна хладина, обграждаше ги упойващият дъх на диви цветя.

Кейн се наслаждаваше на нощта с всяка своя клетка. Той обожаваше подобни кътчета. А Шели бе избрала невероятно място за своя дом.

„Но тя не осъзнава защо го е направила — помисли си той. — Не разбира, че това тук е част от нея, че е привлечена от недокоснатата прелест на природата.“

Надяваше се, че младата жена няма да бърза с довършването на неговата собствена къща. Не знаеше колко време щеше да е необходимо, за да ѝ докаже истината: те двамата си подхождаха идеално, бяха създадени един за друг. Ако тя въобще се осмелеше някога да го признае.

„Ще го направи — твърдо си каза мъжът. — Трябва. Не може да се държи така необуздано в ръцете ми, а после да твърди, че е обикновена цивилизована жена. Но разговорите само влошиха положението. Явно трябва да потърся друг начин да преодолеем страха ѝ. Тя забравя всичко, когато правим любов.“

Очакването изпълни цялото му същество и Кейн се задъха. Вече приближаваха водопада и в сухата нощ се прокрадна свежестта на водата. Басейнът проблясваше мамещо със сребристите си повърхности и обещаваще невероятни преживявания.

— Алилуя — каза мъжът. — Ако всички разходки свършваха като тази...

Въздъхна и седна на един от шезлонгите, разположени покрай водата, за да развърже тежките си обувки. Шели едва бе успяла да свали своите, когато забеляза, че той вече бе събул дънките и слипа. Кейн я наблюдаваше тайно и с облекчение видя, че младата жена започна да разкопчава ципа на джинсите си. Усмихна се палаво и извика към нея:

— Който последен влезе в басейна, ще мие чиниите една седмица!

Шели захвърли бързо панталона и се хвърли във водата с красив отскок. Когато изплува, махна мокрите кичури от лицето си и се изсмя:

— Много ти благодаря. И без това мразя да мия чинии.

— Чакай малко. Та ти не си съблече блузата и бикините!

— Ти каза, „който влезе последен“. Не спомена нищо за облеклото!

Кейн отметна глава и се разсмя, като призна победата ѝ Шели примигваше заради капките, стичащи се по лицето ѝ, и го гледаше, докато свали и последната си дреха.

Луната обвиваше тялото му с особено призрачно сияние. Беше чисто гол, мъжествен и напълно спокоен. Тя си помисли, че винаги е бил толкова привлекателен за нея. Вглеждаше се в сбъднатата си мечта и желанието я изпълни докрай — някъде дълбоко в тялото ѝ разцъфна сладката болка. Като цвете, разтварящо за живот венчелистчетата си в мрака на нощта. Не знаеше колко време бе стояла така. Когато се опомни, видя, че той бе седнал с кръстосани крака на шезлонга до басейна.

— Как е водата? — попита мъжът.

— Водата?

Тя се опита да се концентрира върху думите. Но не можеше. Всичко, за което копнееше, бе този мъж да се слее с нея.

— Да, водата — съгласи се той.

— Ами, водата... — тя продължаваше да се взира в него.

— Тази, в която си в момента, щом искаш да съм още по-точен — ухили се Кейн. — Забрави. Ще разбере и сам.

Въпреки че ѝ се усмихна спокойно и протегна ръка към басейна, възбудата му бе явна дори и на лунната светлина. Температурата на водата и въздуха бе една и съща, самото божествено съвършенство.

— Също като теб — каза той. — Топла, копринена, чудесна.

Очакването го държеше в напрежение и мъжът едва се сдържаше. Въпреки това не влизаше при нея. Искаше да е сигурен, че тя се намира в същия рай — чакаща да бъде открита в басейна от своя любим.

— Красива нощ — продължи той. — Красива природа, красива жена.

Шели разцепваше водата с грациозни движения и слушаше.

— Защо имам чувството, че не ми обръщаш никакво внимание? — попита Кейн.

— Не можеш да си представиш колко грешиш — прозвуча дрезгавият ѝ отговор. — Кейн...

— Какво, любов моя?

Думите разбудиха още едно цвете в душата и тялото ѝ.

— Не искаш ли да плуваш? — почти извика тя.

— А ти искаш ли да дойда?

— Ела и ще разбереш!

Кейн протегна крака и се плъзна от топлия въздух в също тъй топлата вода и тялото му предизвика леки вълни по спокойната повърхност. Без предупреждение мъжът се гмурна и заплува под вода към нея. Когато пръстите му се склупиха около глезените ѝ, тя си пое дълбоко въздух в очакване да застанат лице в лице. Но вместо да изплува, Кейн придвижи ръцете си към бедрата ѝ, пръстите му се пхнаха под тънката материя на бикините и ги свалиха с ловки движения.

Появи се на няколко крачки от нея, като държеше в ръка завоеванието си. После триумфиращо го развя като флаг над главата си и го хвърли на каменния ръб на басейна.

— Твърде много си облечена за случая, не мислиш ли?

— Ставаше въпрос за някакви чинии, доколкото си спомням...

Бързах.

— Това се отнасяше за преди няколко минути. А ти все още си с дрехите.

— Опитвал ли си да се съблечеш, докато плуваш? — заядливо попита тя.

— Не. Справям се чудесно и на сушата.

— Късметлия — подигра се тя. — Не мога да го направя в момента, защото басейнът е дълбок.

— Нямах проблем. Аз съм достатъчно висок и за двамата. Облегни се на мен.

Кейн се приближи към нея и тя обви ръце около раменете му.

— Така по-добре ли е?

— Много по-добре.

— Можеш ли да дишаш?

— Със сигурност.

— Възможно е и да бъркам понякога — провлечено каза той.

Протегна ръце и я притегли още по-близо. Дъхът ѝ замря, като усети възбудата му между бедрата си. Мисълта, че отново ще се люби с него, я изпълваше с трепетно очакване.

— Стига сме плували — дрезгаво промърмори Шели. — Хайде да отидем в леглото.

— Обичам водните легла.

— Нямам...

— Напротив, имаш.

Устните му намериха нейните и твърдият му език навлезе в устата ѝ. Ръцете му се провряха между бедрата, като я галеха и придържаха в същото време. Ухапа леко шията ѝ, после продължи бавно и ритмично да я дразни, докато младата жена се замята в ръцете му.

— Щях да сваля блузата ти — каза той, — но в момента ръцете ми са заети.

Бавно премести краката ѝ върху кръста си. Дъхът ѝ спря, после излезе с рязко свистене. Кейн можеше да я люби сега, но не го направи. Тя усещаше как желанието му нараства и не разбираше защо спря.

— Все още носиш твърде много дрехи — бавно каза той. — Съблечи се!

Гласът му бе като ръцете — напрегнат. После видя изненадата, изписана върху лицето ѝ. Усмихна се.

— Безпокои ли те нещо?

Тя кимна.

Кейн обсипа лицето ѝ с целувки, ръцете му галеха бедрата и хълбоците ѝ. В ласките му имаше и успокоение, и възбуда.

— Всичко е наред — прошепна той. — Покажи ми колко си красива, облечена само в лунна светлина.

Удивлението и срамът се смесиха в съзнанието на Шели и тя колебливо повдигна ръце. Несръчно разкопча първото копче на блузата. Посегна към второто, но то се изплъзна от пръстите ѝ. Хвана го отново, но пак не успя да се справи. Най-после го провря през хлъзгавата материя и се зае със следващото. Бе още по-трудно, защото то бе изцяло под водата.

— Не съм много добра в подобни игри — нещастно промълви младата жена.

— Това ще ти помогне ли?

Кейн направи няколко крачки към по-плитката част на басейна и тялото ѝ се показва още няколко инча над водата. Шели се намръщи и продължи да се бори с копчето. Мъжът съсредоточено наблюдаваше блестящите, мокри пръсти. Не се сдържа и целуна ръцете. Не беше достатъчно — той сведе глава и целуна всяко отделно пръстче.

Усещането за езика му, плъзгащ се по ръцете ѝ, накара Шели да загуби представа за времето. Тя се бореше за въздух, но все не ѝ достигаше. Със замъглен мозък се опитваше да се справи с копчетата само с едната си ръка, защото той целуваше другата. Зъбите му се забиха в основата на палеца ѝ и желанието разтърси с нова сила тялото ѝ.

— Ако продължаваш с това — прошепна тя, — никога няма да разкопчeya тези проклетни копчета.

— Няма защо да бързаме. Цялата нощ е пред нас.

Гласът му галеше и обещаваше. Повдигна глава и се взря в очите ѝ. Ръцете му бавно изучаваха мекотата на бедрата ѝ. Върховете на пръстите проследиха линията им, после се вмъкнаха в познатата вдлъбнатина.

Шели простена, докато той дразнеше чувствителното място. Опита се да каже нещо, но от устните ѝ излезе единствено името му. Очите ѝ потъмняха от желание. Въпреки че трепереше, това нямаше нищо общо със студа. Напротив, изгаряше.

Кейн дишаше тежко с ритъма на нейното тяло.

— Съблечи се за мен — прошепна той настойчиво в ухото ѝ.

Очите му очакваха отговора ѝ и обещаваха удоволствия, които тя не можеше дори да си представи. И Шели забрави за срама и притеснението. Пръстите ѝ смело извадиха копчетата от илиците под погледа на полузатворените му очи. Мъжът все още чакаше.

Тя не знаеше точно какво, но не я беше грижа. Искаше просто да му даде това, което се очакваше от нея, и да получи онова, за което копнееше все повече и повече с всеки удар на сърцето си.

Най-последно и последното копче бе разкопчано. Краищата на блузата се развяха около тялото ѝ. Той целуна ключицата ѝ, вдлъбнатината на гърлото и мокрите извивки на шията и раменете. С всяка целувка бавно и сигурно се приближаваше към ръба на басейна, с всяка нова стъпка все по-голяма част от тялото ѝ се показваше от водата и мъжът с обожание впиваше устни в мократа плът. Кейн спря, когато видя тъмните зърна. Зъбите му се впиха в ръба на сутиена, после разочаровано се отдръпнаха:

— Още излишни дрехи — каза той.

Вдигна глава и се взря в очите ѝ с мълчалива молба.

Стари, много стари страхове се прокраднаха в съзнанието ѝ, присмех, подигравки. Това тясно парче полупрозрачен плат бе последното прикритие, даваше ѝ някаква странна сигурност. А той искаше да ѝ го отнеме. Не с думи, които тя можеше да прецени и да отклони. А мълчаливо, упорито, с ясното съзнание какво иска. Тя трябваше да му се отдаде изцяло, както не го беше правила с никой мъж, да му се довери отново...

„Стига си се правила на страхливка — каза си Шели. — Той няма да те унижи. И без това вече те е виждал и не се е оплакал. Не ти е говорил нищо за яйца на очи и други подобни относно женската ти надареност.“

И въпреки това не можеше да не се колебае. Въпреки че веднъж бе преодоляла вцепенението, сега пак бе изплашена. Не искаше да изпита оня ужасен страх, унижение и болка от миналото, които обсебваха съзнанието ѝ и влияеха на рефлексите всеки път, когато ставаше въпрос за гърдите ѝ.

Неохотно и несръчно пръстите ѝ намериха закопчалката на сутиена. Все пак успя да я освободи, но парчето дантела не падна. Стоеше си на мястото, като че ли не бе изразходила толкова усилия в стремежа си да се освободи от него.

Кейн продължаваше да се взира в очите ѝ и да чака.

И тогава тя разбра, че трябва да махне и последната преграда сега, пред погледа му. Да му се предложи всеотдайно.

Кейн видя разбирането, проблеснало върху лицето ѝ, усети напрежението на тялото.

— Обичам те — нежно каза той.

С треперещи ръце тя свали сutiена и го пусна във водата. Вече бе готова за него и интимността на този жест нямаше нищо общо с обикновената голота.

Силните му ръце я повдигнаха, докато гърдите ѝ се показаха над повърхността, и водните струи се стичаха на сребърни поточета по тялото ѝ. Няколко капки блестяха като диаманти по гладката кожа, зърната просветваха като миниатюрни скъпоценности. Той се опита да заговори. Да ѝ каже колко много значи за него нейната всеотдайност и доверие, колко прекрасна е тя, колко различна от всички останали. Но думите нямаха сила да предадат чувствата. Кейн замълча и мъчително бавно я повдигна още по-нагоре.

Топлото прикритие на водата изчезна и младата жена се притисна към силните мускули на тялото му. Очите ѝ наблюдаваха всяко движение на красивите устни, които бавно се разтвориха и поеа капките вода по гърдите ѝ.

И в този миг тя се почувства неземно красива. Кадифеният му език докосваше едно след друго зърната, белите остри зъби дразнеха нежната плът, докато най-последно я поеа в устата, и Шели затвори очи. Светът отново се смали, за да остане единствено удоволствието от ласките му.

После той вдигна глава, но не я потопи в басейна, а продължи да я целува с леки, дразнещи целувки, които я накараха да стене и се извива срещу него, искаща, настояваща за нещо повече.

Кейн я наблюдаваше с полуотворени очи, поглъщаше любимото тяло и бавно, с наслаждение, се приближаваше към дълбините на душата ѝ. Искаше да ѝ покаже какво представлява самата тя, прекрасната, необуздана Шели Уайлд.

Тя провря пръсти в косата му и задърпа главата му към гърдите си.

— Люби ме — прошепна с дрезгав глас.

И той я целуваше пак и пак, но и двамата знаеха, че това не е достатъчно. Не можеха да чакат повече и мъжът я взе в ръцете си и я изнесе от водата. Постави я на един от шезлонгите и се надвесил над нея.

— Добре ли ти е тук? Искам да съм сигурен, че е достатъчно удобно.

Тя кимна, неспособна да говори.

— Чудесно — каза той. — Чаках доста дълго за десерта си.

Наведе се и целуна вътрешната част на бедрата ѝ. Тя сдържа дъх и тялото ѝ се изпъна в очакване. Мъжът леко заби зъби в меката плът и ръцете му бавно разтвориха краката ѝ. Мустаците му галеха чувствителната кожа с плавни движения.

— Кейн — прошепна тя. — Ти беше прав. Чакахме достатъчно дълго. Хайде да се качваме в спалнята.

Но той не го направи. Вместо това постави краката ѝ върху раменете си и докато тя отваряше изненадано уста, за да попита какво възнамерява да прави, устните му навлязоха в плътта ѝ. Беше невероятно. Шели никога не си бе представяла подобна интимност. Кръвта ѝ закипя, сякаш беше разтопено злато. Не можеше да говори, не можеше дори да диша. Тялото ѝ бе изцяло в негово владение. Младата жена се замята безумно срещу устните му, усещаща единствено ласката на красивата му уста. Всяко движение на езика и зъбите му ѝ доказваше, че е красива, че е желана като жена.

Тя трепереше и се отдаваше на тези ръце, крещеше и молеше за още. Не разбра кога точно навлезе в нея. Знаеше само, че този мъж е тук, за да изпие виковете от устните ѝ и да изпълни празнотата в тялото и душата ѝ.

Най-сетне той се прекърши върху нея и тръпките на екстаза обзеха и него. Беше като разтърсваща сладка болка, неописуемо силно удоволствие в тишината на нощта.

После Шели дойде на себе си и усети топлия дъх на мъжа върху кожата си. Не можеше да повярва, че тялото му е толкова леко върху нейното. Прокара пръсти по раменете му, после по гърба и бедрата, за да се увери, че е истински. Светът около нея бе все още нереален и изпълнен с чудеса. Не беше възможно мъж и жена да изпитат подобно удоволствие един от друг!

Устните му докоснаха усмихващото се лице и той попита:

— За какво мислиш?

— Че това е сън — отговори тя. — Ти си просто един сън. Не ме буди. Искам така да си умра — сънувайки.

— Аз вече го направих.

Целуна я с нежност, от която в гърлото ѝ започнаха да напират сълзи. После се раздвижи, за да се отдели от тялото ѝ. Шели инстинктивно се напрегна, за да го задържи.

— Не си отивай! — дрезгаво измърмори тя. — Изглежда ми толкова правилно да си тук до мен и в мен. Завинаги.

Той ѝ прошепна за любовта си и бавно започна да се надига.

— Ще те прекърша, ако остана така по-дълго. Та ти едва дишаш.

— Не ме интересува!

— Но мен ме интересува. Има още толкова много неща, които трябва да преживеем заедно тази вечер, утре, през всичките ноци и дни, които ни остават на тази земя.

Целуна я зад ухото, на чувствителното място, което беше открил, и се усмихна нежно, като усети потрепването ѝ.

— Не мога да правя всичко това с теб, ако те смажа под тялото си в момента.

Повдигна се леко и облиза с език корема ѝ.

— Тогава какво се каниш да правиш с мен? — с ленива усмивка попита тя.

Кейн се изправи, като я вдигна със себе си.

— Воден спорт.

— Какво?

Кейн изръмжа в отговор и впи зъби в шията ѝ.

— Да не намекваш за плуване и водна топка?

— Да. И освен това за душеве, вани, джакузита, басейни, езера, реки, океани и други подобни.

Тя го погледна и се засмя пред тази необятна перспектива от възможности.

— Не си ли чувала? Норките са страхотни във водата — прошепна възбуждащо той. — Никой и нищо не може да се сравни с тях.

— Говориш за видрите, не за норките.

— Не, имам предвид една много специална норка.

Очите му проблясваха нежно и закачливо.

— Хайде, ела. Време е да те науча как да правиш изкуство от триенето на мъжки гръб.

— А после какво?

Кейн я вдигна до гърдите си.

— После ще ти измия косата и прекрасното тяло. Ще те занеса в леглото и ще те целувам цялата.

— А кога аз ще целувам теб?

Силните мускули се напрягнаха, когато мъжът прочете обещанието в очите ѝ.

— Когато поискаш, любов моя. Всеки път, когато поискаш.

ГЛАВА 18

— Ти не ми ли каза, че там няма достатъчно минерали, за да се проведе пълно геоложко проучване? — говореше Шели, като държеше слушалката на телефона плътно до ухото си.

— Не и при тези условия — отговори Кейн. — Юкон е ад по отношение на оборудването.

Тя се напрегна, за да чува по-добре. Думите звучаха неясно и накъсано, сякаш някой говореше в нива с узряла царица. Въпреки това стържещият глас ѝ напомняше колко дълги бяха тези десет дни, в които той отсъстваше от града.

— Но канадците не се предават. Правителството иска да продължи изследванията.

Сърцето ѝ сякаш спря да тупти:

— Сега?

— Не. Следващото лято, когато снегът се стопи. Само глупак може да търси руда в тъмнината на ледени блокове, огромни като цяла къща.

Шели изчака дишането ѝ да се успокои и каза:

— Сигурно трябва да се види подобно нещо.

— Снегът ли?

— Всичко това. Изгряващата зора, безкрайните снежни дни...

— Аз бих се радвал да видя слънцето. Изглежда като... — нещо изпука и връзката се загуби за миг. После гласът му прозвуча отново отчетливо: — зимата. Бурите идват и траят дълго. Нямахме никакво свободно време.

— Ще можеш ли да излетиш?

— Опитваме се. Търсим подходящ момент, но не мога да кажа точно кога ще се прибера в Ел Ей.

Шели усети отново познатото кълбо от нерви в стомаха си при мисълта, че няма да го види и тази нощ.

— Ще те чакам на летището — твърдо каза тя.

— Може и да се зазори, преди да успеем да излетим...

— Не ме е грижа.

— Но мен ме е грижа. Не мога да си представя, че ще спиш на стол, само за да разбереш, че времето пак ни е попречило да тръгнем.

— Но...

— Искам да се наспя. През последните десет дни не ми се е случвало често.

Шели си помисли, че и тя не бе спала, но не го каза гласно. Той щеше да попита какво се е случило. Нищо, разбира се, само дето него го нямаше...

— Надявам се, че ще успееш...

— Ти добре ли си?

— Да, чудесно.

Но нито един от двамата не повярва на думите ѝ.

— Проклето време — яростно каза мъжът. — Обичам те. Искам да съм с теб. Липсва ми гласът ти, смехът, тялото...

Тя се усмихна, въпреки че той не можеше да я види от хилядите мили разстояние.

— А аз искам да се сгуша в теб и да ти разкажа как Надж и Скуизи се скараха и как точно тогава влезе Били. И за новия си клиент, който колекционира мебели на знаменитости от целия свят. И за звука на вятъра в храстите около мен, за луната и... за още толкова неща. Говоря като... някоя идиотка.

— Звучиш така, сякаш ти липсвам.

— Да. Липсваш ми — сухо преглътна тя.

— Ти си ми като слънчев лъч.

— Гласът ти е толкова отпаднал. Ще можеш ли да поспиш в самолета?

— Зависи.

— От времето ли?

— От това кой ще изтегли печелившата карта. Милър си изкълчи ръката и някой от нас трябва да е втори пилот.

Телефонът не можа да прикрие внезапното ѝ, болезнено издишване.

— Не се безпокой, мъниче. Не съм новак в летенето. Ще се приземя благополучно. Нямаше да живея толкова дълго с тази професия, ако бях глупак.

— Внимавай — промълви тя. — Аз... аз... Липсваш ми. Толкова много ми липсваш.

— Обичам те.

Връзката се разпадна. Тя погледна нещастно към замлъкналия телефон и се помъчи да се пребори с чувството на самота.

„Защо не мога да преглътна сълзите... Та той си идва. Скоро. Ако не днес, утре ще си бъде вкъщи.“

Със замъглен поглед постави слушалката и тръгна към обичайното си място в „Златната лилия“. Това бе нейният дом, вторият ѝ дом. Обикновено магазинът я затрупваше с много дребни, но неотложни задачи и проблеми.

Обикновено, но не и днес.

Имаше огромно количество работа, но тя не се интересуваше от нея. Мина покрай купчина нови каталози, току-що пристигнали, с блестящи обложки и привличащи вниманието заглавия. По бюрото ѝ лежаха разпръснати файловете с имената на нови клиенти. Но Шели отклони очи от тях и разсеяният ѝ поглед се прехвърли на пратката от Шанхай. По изящните порцеланови изделия все още се виждаха остатъци от опаковката. Красивите вази молеха да бъдат почистени от праха и поставени на полагаемото им се място.

Когато бе пунала поръчката преди шест седмици, тя бе толкова нетърпелива да получи предметите, да се полюбува на блестящата повърхност и плавните извивки, да ги подържи в ръцете си. И сега, едва пристигнали тази сутрин, те стояха забравени в ъгъла и младата жена се бореше с нежеланието си да разгледа съдържанието на кутията и да провери изпълнението на заявката.

„Ще ги погледна по някое време, някой друг ден ще се насладя и на уникалната колиба на мистър Мастерсън на брега на океана. Ще обърна внимание и на мисис Лутър. Друг път. Не и днес. Днес, всичко, което искам, е Кейн.“

Тя се отправи разсеяно към скулптурата със заглавие „Обичам те“ и прокара ръце по повърхността. Трябваше да се съсредоточи, да помисли върху работата си. Но единственото, което бе обсебило мозъка ѝ, бе този мъж, отсъстващ от Лос Анжелис.

„Какво ли ще е да пътуваш надолу по реките с кану, да промиваш рудата от водата, да усещаш уханието на кедрови дървета и да чуваш тайнствения шепот на непозната луна на фона на непознато небе?“

Дали той е открил нов пейзаж на човешката душа там, в Юкон? Ще ми разкаже ли за него, ще ми го донесе ли в зениците на очите си и в звука на гласа си?

Дали му липсвам поне една десета от това, което той ми липсва? Дали ще остане при мен повече или ще тръгне отново, както през последните шест седмици непрекъснато пътува? Ден — тук, два дни — другаде. Седмица. Цяла вечност самота.

Пътуващ мъж.“

Тя махна ръце от скулптурата и си каза, че Кейн Ремингтън бе достоен човек. На него можеше да се разчита. Винаги спазваше обещанията си. Не я притискаше с настойчиви разговори за брак, нито я караше да му се кълне във вечна любов, макар тя да знаеше, че той го иска. Бавно и сигурно този мъж ѝ показваше, че може да му се вярва и доверието е най-важното нещо за него.

Ходеха заедно на търгове, сядаха на фотьойлите и разглеждаха каталози. Смееха се на чудноватите, странни неща, които хората харесваха и слагаха в домовете си. Обсъждаха какво подхожда или не на неговия собствен дом.

Но всеки път, когато трябваше да се вземе решение по конкретен въпрос относно къщата му, Кейн веднага сменяше темата и я разсейваше с някоя смешна история от миналото си, като разкриваше пласт след пласт от душата си пред нея.

Тя не го притискаше също със срокове за привършване на преобзавеждането на къщата. Защото ясно съзнаваше, че не беше готова със собствения си отговор за бъдещето им. И се страхуваше.

Спомняше си:

„Ще завършим дома ми и тогава ще говорим отново.“

За първи път в живота си Шели не искаше да приключи работата си по определен проект. Бе изпратила работниците у тях и Кейн се бе появил на прага ѝ с куфари в ръка. Тя го бе посрещнала с усмивка и го бе приела. Харесваше ѝ да живеят заедно.

Отново преживя момента, в който, без да каже и дума, го бе повела покрай стаята за гости в собствената си спалня. Там, под сребристото небе, бяха открили нови удоволствия. Заспиваха с преплетени тела, събуждаха се с целувки и нежни думи.

Работниците бяха заминали вече. От седмици домът му бе готов за нейната специална намеса. Боядисана и освежена, с подновен

интериор, къщата очакваше последните щрихи. Шели бе преобърнала земята, бе направила невъзможното и платила огромни суми, за да получи мебелите, които Кейн бе харесал. И те пристигнаха предната седмица. Всяко нещо бе уникално, произведено според нейните указания за цвят и размер, тъкан и дървен материал. Цветът на горска зеленина се съревноваваше с лешниковия и пясъчно златистия. Някой друг акцент на синьото напомняше за скритата прелест на езеро в пустинна местност. От стая в стая водеха различните нюанси на специално подбраните основни цветове и създаваха впечатлението, че човек върви през самата природа, преобразена в дом за нуждите на човека.

„Трябвате да приключа с работата преди няколко седмици.“

Но всеки път, когато вече бе решила да уточни какво иска клиентът ѝ, Кейн решаваше да води продължителен неотложен разговор или пък Били пристигаше на гости, или бяха много изморени, за да се заемат със сериозна работа.

Шели бе наясно за причината, поради която все се намираха поводи да се отклони последното решение. Защото въпреки екстаза, въпреки разбирателството, което цареше помежду им, тя не казваше нищо за женитба, нито за съвместен живот. Просто искаше да попие радостта от преживяното и да се опита да превъзмогне болката от отсъствията му. Но не можеше.

— Шели? — извика я Брайън.

Тя стреснато се извърна.

— Да?

— Какво става с теб?

— Нищо. Защо?

— Извиках ти няколко пъти, но ти не отговори. Помислих, че си излязла.

Гласът му звучеше едновременно раздражено и загрижено и тя разбра, че бе стояла тук твърде дълго, с ръце върху скулптурата и отсъстващ ум.

— Извинявай — бързо избърбори младата жена. — Бях се замислила за един от проектите, върху които работя в момента.

— Къщата на Ремингтън?

Тя се поколеба, защото знаеше, че Брайън не харесва Кейн.

— Да. За неговата къща.

— Има ли някакви проблеми?

— Не. Защо?

— Защото обикновено не се занимаваш толкова дълго с определен проект — присви очи младият мъж.

— Кейн не е обикновен човек.

— Шели Уайлд, Кралицата на недоизказаното — в думите имаше подигравка, но в тона му се криеше симпатия.

— Какво искаш да кажеш?

— Нищо. Само това, че мъжът, който те е накарал да стоиш замаяна, и да забравиш работата, може да е всичко друго, но не и обикновен. Той е кандидат за книгата на рекордите „Гинес“. Ако този Ремингтън даде пресконференция или организира семинар по темата „Как да привлечем вниманието на безчувствените жени“, то аз ще съм първият записал се.

— Няма да ти свърши работа — сухо каза тя.

— Не се безпокой за мен — той подигравателно разтвори ръце.
— Аз отдавна съм се отказал да те съблазнявам. Държа на жените, които знаят как да оценят един мъж по достойнствата му — висок, хубав блондин, истински динамит в леглото. Дойде ли поръчката на мисис Каолин с последната пратка?

— А, сети се за жена, оценяваща привлекателни блондини — иронично каза Шели.

— И ти трябва да опиташ.

Тя го погледна за първи път с очите на жена. Усмивката му напомняше тази на паднал ангел — с блеснали снежнобели зъби и открит цинизъм. Измерваше я с поглед, познал стотици жени и очакващ да познае поне още толкова.

— Мислех, че си се предал — заключи тя.

— Може би съм променил решението си?

— Да, но аз не съм.

— Нещо със сигурност се е променило обаче. Ти си толкова различна, сладурче. Явно си научила доста неща за секса, откакто този Ремингтън влезе в леглото ти.

— Започвай да си търсиш друг бизнес партньор! Веднага!

— Хей, чакай, чакай! — Брайън наистина изглеждаше изненадан. — Всичко, което исках да кажа...

— ... е, че тъй като съм любовница на Кейн, трябва да съм в наличност за всички останали мъже, които се навъртат наоколо — студено продължи тя. — Разбирам защо ти мислиш по този начин. За теб жените са като тоалетната хартия — цветът и материята се сменят с различните рула, но в основата си всичко е едно и също.

— Някоя от жените, с които съм бил, не се е оплакала.

— Тоалетната хартия не се оплаква. Бялата ваза е за мисис Каолин.

— А ти принадлежиш на Кейн Ремингтън. Няма проблем. Схванах посланието. Какво става с дървените миниатюри на мистър Минг?

— Не са пристигнали още — през зъби процеди Шели.

— Ще проверя дали всичко с пратката е наред. Взemi си почивен ден, партньоре. Имаш нужда от разтоварване.

Брайън се запъти към собствената си стая, като си подсвиркуваше.

Шели се заглежда из залата като чужденец, който не знаеше къде се намира. Чувстваше се странно, объркана и замаяна. До болка познатият ѝ свят бавно и неминуемо се разпадаше и тя се плъзгаше към неизвестността.

Как го беше казал Кейн? Странник в чужда земя.

Статуята я привличаше неудържимо. Младата жена се втурна към нея с протегнати ръце и почувства известно успокоение — хладните, спокойни извивки ѝ помогнаха да разбере какво да направи.

— Ако Били се обади — извика тя към стаята на Брайън, — кажи му, че полетът на Кейн ще се забави заради буря. Ще го вземем утре след училище.

Мъжът се показва от офиса:

— Добре, че ме подсети. Затова бях дошъл при теб преди малко. Били позвъни. Баща му пристигал днес. Говореше нещо за женитба тук, а не във Франция, и че трябвало да вземе Скуизи по възможно най-бързия начин. Разбра ли смисъла?

Тя се усмихна, усетила радостното възхищение на Били в обърканото съобщение.

— Да. Всичко ми е ясно. Той ще има семейство. Истинско семейство!

Огледа още веднъж познатата обстановка, чувствайки се като аутсайдер. Пое си дълбоко дъх и се опита да преодолее странното

усещане.

— Ще имаш ли нужда от пикапа днес?

— Не. Шегата настрана, Шели, добре ли си?

— Всичко с мен е наред. Ще докарам камиона утре.

— Нещо, което мога да направя за теб?

Тя погледна към скулптурата.

— Да. Занеси статуята навън. Ще я взема.

— Къде отиваш?

— Да довърша дома на един ренегат.

— Ремингтън ли? Вече бе време.

С този последен коментар Брайън взе скулптурата и излезе, за да я постави в камиона за доставки на „Златната лилия“.

Шели се качи, увери се, че ценната вещ е закрепена на сигурно място, и подкара към къщи. Опитваше се да не мисли как щяха да се развият събитията, след като приключеше с работата си в дома на Кейн.

„Какво ще правя тогава? Не бих могла да живея с човек, който непрекъснато пътува. Но не мога и без него.“

Имаше само една-единствена надежда и се бе вкопчила в нея като удавник за сламка.

„Ако Кейн хареса дома си, ако се впечатли от топлотата, естествената простота и бликащата жизненост, които съм постигнала, може би ще поиска да остане и ще престане да скита. Защото всичко, което желае, е тук.“

Беше впила несъзнателно пръсти във волана и ръцете започнаха да я болят от усилието. Но тя не им обръщаше внимание. Продължаваше да си повтаря едни и същи уверения, като се мъчеше да убеди самата себе си, че е права. Отчаяно се надяваше събитията да придобият точно този обрат.

В този момент разсеяният ѝ поглед бе привлечен от някакъв дим високо в планината. Какво е това? Смог? Вгледа се по-внимателно и разбра, че черният дим не може да е причинен от замърсени газове. Есенният ден бе ясен и чист заради силните ветрове от Санта Ана. Въздухът бе прозрачен като кристал, горещ и сух и някак изпълнен със статично електричество.

„Пожар! — помисли си тя. — И то поне на две места...“ С тренираното самообладание на човек, виждал доста подобни гледки, тя

се взираше напрегнато в гъстия пушек. Единият бе по-светъл и постепенно избледняваше, което означаваше, че пожарните коли бяха вече на мястото. Вторият бе все още черен и неопитомен от човешка ръка. Извиваше се на плътни кълба към небето, мощен и опасен. Наблюдаваше го, докато навлезе в тунела. Когато излезе на повърхността, тя веднага впи очи в планината. Димът вече бе сиво-бял и изтъняваше пред погледа ѝ. Някой бе успял да стигне навреме. Около нея завиха сирени и тя се отклони вдясно, забавила скорост, за да пропусне пожарните коли. Бяха четири. Изчака търпеливо, благодарна на градските власти, които успяваха да се преборят с пожарите в района. Деветдесет и девет процента от времето пожарникарите прекарваха, за да ограничат пожара и да го накарат постепенно да затихне. Другият един процент бе самият ад — пламъците стигаха височина от няколко фута, димът закриваше небето, рояци нажежени искри яхваха вятъра и разпръскваха огнената зараза. Тогава пристигаха самолетите, управлявани от луди смелчаци, навираха се в огнената стихия, изучаваха формата и размера на чудовището и го засипваха с порой от противозапалителни вещества. А долу, по фланговете на бедствието, се бореха стотици хора — с лопати, брадви, мотики, булдозери и клетви спираха пипалата му. Най-накрая човекът печелеше и същият този вятър, който хранеше чудовището, след това разчистваше тъмните петна по лицето на небесната шир.

И Шели мислено се помоли този пожар да не се разпростре, да не стигне до подножието на скалистите планини, оставил след себе си черната пустош на унищожението.

„Изглежда вече овладян — каза си тя. — Ще го задържат в рамките на няколкостотин акра. Само дано вятърът не...“

Пета пожарна кола изфуча по булеварда. Бавно и внимателно останалите превозни средства се върнаха на платното, за да продължат пътя си.

Младата жена също зае мястото си сред потока коли и след половин час навлезе в тясната, криволичетца лента между хълмовете, водеща към дома ѝ. Вече бе съвсем сама. Не се усещаше и следа от дим. Въздухът бе кристалночист и свеж. Слънцето ярко светеше, сухите храсти нашепваха тайни, подбуждани от неспокойния пустинен вятър. Слезе от камиона и тъкмо се бе приближила до входната врата с

ключ в ръката, отнякъде изскочи Надж. Котката измяука силно и с наслаждение потри гръб в краката на Шели.

— Леко, леко, ще ме събориш!

Въпреки думите си, тя се наведе и погали широката глава на животното. Когато милувката се спусна към гърба, котката замърка и заизвива тяло към галещата ръка.

„Кейн е прав. Също като жена — въздъхна Шели. — А и като мъж...“

Разтърсиха я спомените за неговата реакция — напрегнатото тяло, твърдите мускули, огънят на плътта, стенанията, когато тя го изследваше с първично любопитство. Ключът се изплъзна от пръстите ѝ и падна на каменната настилка с рязък звук.

„Шели! — каза си тя строго. — Ако продължаваш да мислиш за него по този начин, ще изтървеш нещо много по-ценно и чупливо от ключа.“

Вътре бе приятно прохладно. Тя бе държала на естественото охлаждане и затова разчиташе както на вградената система за циркулация на въздуха, така и на отворените прозорци. Слезе по стълбите към спалнята си, като се събличаше по пътя и подреждаше в ума си всички неща, които трябваше да се свършат. Първото бе да облече подходящи удобни дрехи. Второто — да вземе пакетите от гаража и да ги натовари в пикапа.

„Започвам последния етап от работата, Кейн Ремингтън! Искаш или не, това е факт. Не ми каза какво точно предпочиташ, но се надявам да съм избрала подходящото. Не, по-скоро знам, сигурна съм, че съм се справила. Ние с теб харесваме едни и същи неща.“

С радостна възбуда, която граничеше с нервно напрежение, тя се преоблече, прелетя по стълбите до гаража и започна да изнася пакетите. Натрупа ги пред всекидневната заедно с пластмасови чанти и сакове и друг опаковъчен материал.

„Добре. Сега да започваме!“

Отиде до огромния килер, вграден в стената и елегантно прикрит с кедрово дърво. Същото, което бе избрала за основен материал в дома на Кейн. В нишата бе складирано всичко онова, което тя използваше, за да променя интериора в стаите си. През различните сезони и дизайнът беше различен. Така погледът ѝ никога не бе отегчен, а

съзнанието — непрестанно будно за новото и свежото, подходящо за къщата ѝ.

От деня, в който се бе съгласила да се заеме с проблема на Кейн, бе заделяла различни неща от собствения си дом. Бе избрала предметите на изкуството, които със сигурност щяха да му харесат. Един от тях бе снимката от Сахара, която бе окачена във фойето. Сега тя бе готова да поеме към новия си дом.

Едно японско платно с летящ жерав и бамбукова гора бе свалено от собствената ѝ всекидневна. Беше едно от любимите ѝ, изработено с прецизна простота и изящество. Кейн го бе гледал дълго и когато се бе обърнал, бе изглеждал толкова освежен и ободрен.

„Точно това трябва да взема. И «Гъските» — символ на севера и свободата.“

„Гъските“ представляваха гравюра на майстор от Мейн. Птиците бяха грациозни и елегантни, излъчваха живот, но едновременно с това и някаква особена абстракция. Именно в това се криеше обаянието на гравюрата.

Като работеше бързо, Шели извади китайски порцелан от осемнайсети век и го постави до останалите предмети. Следващият ѝ избор бе една малка ракла от Корея за спалнята на Кейн, както и още две подобни кожени кутии от Китай.

„Добре, добре... Това и това, и това...“

Рафтовете бързо опустяха. От тях изчезна самурайската сабя, последва я някакво странно азиатско оръжие и още много други от любимите ѝ вещи.

„А, сега... килимчетата. И маската, и...“ Тя се засмя и поклати глава. „Защо просто не взема всичко от тук?“

Маски от китова кост, кедрови гравюри на мечка, пъстърва и косатка. Месингов телескоп на възраст поне сто години, статуетка на китайско конче, толкова жизнерадостно, че тя се бе изкушавала много пъти да го завърже за нощната лампа да не избяга.

Свърши с килера и се зае с шкафа, в който стояха картините. Там бе и Калифорнийският пейзаж, рисуван от американски импресионист. Нежните цветове и материята носеха усещането за океански бриз. Имаше и серия рисунки на водни птици от американски художник, учил във Франция, и един пастел на Чарлс Морийн. Заобиколена от диплите на разкошния костюм, танцьорката бе като пеперуда с

безкрайни, блестящи крила, невинна изкусителка на фона на нежните цветове.

След като изпразни и този шкаф, Шели се огледа недоволно наоколо. Все още нещо липсваше. Тръгна да обикаля из стаите, търсеше с поглед по лавиците и витрините и заделяше всичко, което би могло да впечатли Кейн. Нищо, че това бяха любимите ѝ предмети, скулптури, картини. Важният бе той. А те просто трябваше да послужат като средство и да го задържат вкъщи. Щяха да станат негова собственост.

Тя внимателно свали статуетката от Бали, шаха от слонова кост и ескимоската. Последваха ги и други, по-малки произведения на изкуството. Скоро и стаите опустяха като килера.

„Голяма работа! — измърмори тя към Надж, която любопитно оглеждаше предметите, поставени на пода. — Ще запълня празните места с нещо подходящо от магазина. Ако се наложи.“

Но в съзнанието ѝ кръжеше мисъл, която не смееше да изрече на глас. Бавно и с любов взе и последното — ягуара с рубинената пеперуда, кацнала на златистата лапа.

„Бих се радвала да окача «Свети Георги и ламята» над леглото на Кейн, но сега картината е при Били.“ Отдръпна ръце, защото котката провираше муцуна, за да подуши статуетката. „Звездната вселена! Разбира се. Ще стои чудесно!“

Спусна се към офиса си, където някога бе висял драконът. Сега на неговото място бе поставена картината, купена в деня, в който бе пазарувала за рождения ден на Били. Постоя няколко минути пред блестящата вселена, гледаше трепкащите звезди и енигматичните фигури, загадъчните светове и безкрайността, непозната на човека. Почувства се привлечена от пространството и времето, и онази, почти незабележима за вселената енергия, наречена човешки живот.

Кейн щеше да се любува на картината, така както бе запленил от ягуара и пеперудата. Ако я гледаше достатъчно дълго, никога нямаше да си тръгне отново.

„Какво виждаш там, Шели?“

„Не знам. Единственото, което знам, е, че когато я видях, просто трябваше да я имам.“

Припомни си и усмивката му след този разговор, неочаквана и загадъчна, без каквито и да било думи.

— А ти какво виждаш, Кейн? — прошепна младата жена в празната стая. — Какво се крие в това безкрайно, древно небе, което те накара да ми се усмихнеш тогава като човек, който внезапно е получил всичко, за което някога е мечтал.

Трябваше да получи отговор. Веднага щом той се прибереше вкъщи. При нея.

ГЛАВА 19

Беше почти полунощ, когато Шели приключи с работата си в къщата на Кейн. Въздъхна с облекчение, развълнувана и доволна до сълзи, и пое на последна обиколка из стаите. Откъдето и да минеше, каквото и да погледнеше, виждаше собствената си душа, предоставена на Кейн Ремингтън.

„Няма какво повече да дам от себе си. Домът му е съвършен. Постигнах всичко, на което съм способна.

Хайде, връщай се вече, любов моя. Ела и остани с мен!“

Разкъсвана от страх и любов, със стичащи се по лицето сълзи, тя стоеше наред къщата, която сама бе превърнала в произведение на изкуството. Не чу как входната врата се отвори и затвори, нито усети радостната му изненада, когато я видя.

След това силните му ръце я обгърнаха и тя се хвърли в прегръдките му и се притисна, докато почувства болка. Брадата му драскаше бузата ѝ и това усещане бе по-прекрасно от каквото и да било нежна милувка. Миризмата на вълнения му пуловер, пропит с пот, бе по-сладка от който и да било изискан парфюм.

— Аз... направих ти дом — прошепна тя.

— Знам. Ти си моят дом. Когато те държа в ръцете си, аз съм вкъщи.

Гласът му бе неравен като нейния. За известно време просто стояха така. После тя бавно разхлаби прегръдката и му се усмихна.

— Ела с мен. Искам да ти покажа твоя дом!

— Аз и сега го виждам!

Не беше вярно. Той гледаше нея.

Вълната на разочарованието я заля. Тя искаше да сподели с този мъж радостта от сътворения от нея дом, да му даде подаръка, за който бе мечтала от толкова време.

„А той дори не се интересува от това. Не го ли е грижа поне малко?“ — питаше се младата жена.

Отвори уста, за да му каже, и тогава наистина го видя. Лицето му бе покрито с мръсотия, очите — подути и заобиколени с тъмни кръгове, кожата — посивяла. Дори устните му бяха изпити и безкръвни.

И Шели веднага забрави разочарованието си и съвършения дом.

— Боже господи! Какво си направил със себе си!

Той се усмихна някак криво:

— Работих на три смени.

— Защо?

— За да се върна при теб.

— Аз... Не е трябвало да го правиш.

— Но аз го исках с цялото си сърце. А сега съжалявам, че не мога да направя нищо друго, освен да се изкъпя и наспя. През първата част от полета пилотирах сам, през втората стоях буден, за да помогна на Милър, ако се наложи.

Кейн целуна нежно устните ѝ, прокара леко пръсти по лицето, раменете, ръцете ѝ, сякаш да се увери, че не сънува. Тя се повдигна на пръсти и отговори на целувката.

— Ти си вкъщи — прошепна в ухото му. — Това е всичко, което има значение. Ела с мен, ще ти изтрия гърба и ще те сложа да си легнеш.

— Единственото, което мога да ти предложа, е просто да поспим. Едва се държа на краката си.

— Обожавам да спя с теб.

— Дори ако това е всичко, което ще правим?

— Разбира се. Да съм с теб... е толкова хубаво!

Кейн взе ръката ѝ в своята и я последва към банята. Картините по стените безмълвно говореха — небето зовеше птиците, птиците се ухажваха, птиците отглеждаха малките си, птиците ловуваха в безкрайната шир...

— Соколят... — Кейн забави крачка.

Лицето ѝ светна:

— Харесваш ли го?

— Обожавам го — той спотаи прозявката си. — Но ми изглежда някак неясен...

— Защото си полузаспал...

Тя го подтикна напред и той продължи, въпреки че погледът му следеше обстановката.

— Цветовете — прозя се открито Кейн. — Напомнят ми за северна гора. А тази гравюра на стената...

— Да — каза тя. — Нека да вървим. Утре ще те разведе навсякъде.

Кейн застина и усети прилива на адреналин в главата си въпреки изтощението.

— Искаш да кажеш, че си свършила?

— Да. Ще видиш всичко утре сутринта. Сега е по-важно да поспиш.

— Шели... Любав моя?

Тя се усмихна, защото видя жадния въпрос в очите му. Но виждаше също и безкрайната умора. Той бе работил денонощно, за да се върне при нея.

— Не съм приключила, докато клиентът не направи първата обиколка из владенията си. И това ще стане утре. Сега си твърде отпаднал, за да правиш каквото и да било.

За известно време той се бори с истината в думите ѝ, после се предаде на изтощението.

— Проклет да съм — избоботи.

— Всичко е наред. Ти си вкъщи. Всичко останало може да почака. Наистина!

Той се вгледа в очите ѝ, като се опитваше да прочете отговора. Видя загриженост и желание да го приютят и стоплят. Тя беше тук.

Кейн въздъхна, целуна върховете на пръстите ѝ и ѝ разреши да го поведе отново. Шели вървеше бързо, като не му оставяше време да се спира в отделните стаи. Знаеше, че в състоянието, в което бе, той нямаше да може да оцени нищо. Очите му се затваряха, бе почти заспал прав на крака.

Стигнаха в банята и Шели пусна крана, за да напълни ваната. Обърна се и го видя, заспал на стола. Разбуди го, за да съблече дрехите му и да му помогне да се плъзне в топлата, успокояваща вода. Натисна бутона и във ваната забълбукаха малки мехурчета.

— Господи, така е прекрасно. Имам чувството, че цялото тяло ме боли.

— Постарай се да не заспиваш още. Сега се връщам.

Кейн се усмихна:

— Не се безпокой. Няма да се удавя.

Тя бързо се върна с шампоан в ръка, съблече се и влезе при него. Първо изми косата му и много се смя, когато го потопи под вода, за да отмие пяната, и над него заизскача поток от пъргави мехурчета. После втри шампоана в цялото му тяло с ръце вместо с гъба. Усмихваше се нежно, като се наслаждаваше на усещането да бъде с него, да го докосва, без да очаква отговор на ласките си.

Той виждаше удоволствието ѝ и лицето му просветна. Протегна ръце и взе нежните ѝ гърди в шепите си просто да се наслади на красотата ѝ.

Тя се приведе, целуна ръцете, след това продължи да изтрива умората от тялото му, като се възхищаваше на твърдата мъжка плът под пръстите си.

Кейн затвори очи, въздъхна и се унесе в мечти.

— Събуди се!

— Ммм?

— Време е да ходим в леглото!

Мъжът се прозина широко и с усилие се изправи. После засипа тихи клетви, усетил болките в мускулите по гърба и гърдите, напомнящи за мъхнатите скали и броденето из ледения поток.

— Добре ли си? — попита Шели, като видя колебанието му.

— Просто съм скован. Ще ми трябва крик, за да изляза от тук.

Очите и ръцете ѝ проследиха цялото му тяло, но не откриха никакви следи от нараняване. Помогна му да излезе от топлата вода и го обгърна с мека хавлия, по-голяма от самата нея. Той разтвори уста в огромна прозявка, извини ѝ се, после пак се прозя и тя весело се засмя.

— Хайде в леглото, сънливецо!

Насочи го към примамливата постеля и го последва, след като се загърна в хавлия. Приближи се до леглото и отблъсна протегнатата към хълбоците си мъжка ръка.

— Не още. Първо ще прогоним сковаността от това прекрасно тяло. Заспивай!

— Ами ти?

— Когато се събудиш, ще бъда до теб.

Кейн най-после се отпусна с въздишка на облекчение. Шели махна кърпата, втри масло в дланите си и се качи в леглото. Ръцете ѝ

замачкаха тялото му и Кейн изръмжа от удоволствие. Тя се усмихна и продължи да го масажира по бедрата и раменете. След това целуна един по един пръстите и се засмя, като видя как се сви като бебе, за да запази топлината, оставена от умелите ѝ ръце. Премести се по-надолу и нежно се зае с прасците и ходилата, докато не усети как тялото му се отпуска спокойно.

— Заспа ли? — прошепна в ухото му.

Отговорът му се изгуби някъде в постелята.

— Обърни се, мързеливецо! Има и друга част от теб, на която трябва да обърна внимание!

— И тя е твърда като всичко останало.

Мъжът се обърна по гръб и дъхът ѝ спря. Мислеше си, че е достатъчно изморен.

— Но нали си толкова изтощен, че...

— И сега съм.

— Направи ме на глупачка!

Тя се разсмя, отдръпна се от протегнатите му ръце и поднови масажа. Движеше пръстите си от ходилата, по прасците и после към силните бедра. Той изръмжа, като усети докосването ѝ върху ивицата косми по корема, дразнещо докосване, което го накара да поиска нещо повече.

— Моята норка...

— Ти си твърде изморен, нали?

С решително движение тя отхвърли търсещите ръце.

— Затваряй очи и заспивай!

— Шел...

Останалата част от името ѝ се изгуби в гърдите ѝ, защото тя се приведе над него и притисна устни в шията му, точно където биеше пулсът на живота.

— Казах да затвориш очи. Не мърдай! Няма да правиш нищо!

Пръстите ѝ се заровиха в къдравите кестеняви косми по гърдите му. Усети как дъхът му стана накъсан и хрипкав.

— Нека се погрижа за теб — прошепна тя. — Нека ти покажа колко се радвам, че си у дома отново.

Той я погледна и въздъхна. След това затвори очи, като ѝ отдаде цялото си същество. Усети как устните ѝ нежно поеха едното му зърно,

после другото, докато и двете се втвърдиха като малки метални копчета.

Дългите пръсти се вплетоха в косата ѝ, галеха главата ѝ, въпреки че зъбите ѝ дразнеха плътта му. А тя продължаваше с ласките, наслаждаваше се на тръпките на тялото му. Ръцете ѝ проучваха всеки сантиметър от кожата на гърдите му, докато нейните се полюшваха ритмично и едва докосваха неговите с мъчително удоволствие.

Шели бавно плъзна глава и бузата ѝ опря твърдия му корем, а косата ѝ заприлича на черно петно между бедрата му. Движеше се ритмично и от време на време следеше наслаждението по любимото лице. Потръпна от желание и целуна горещата кожа, радваше го с устни, зъби и език, даваше му всичко, от което той се нуждаеше.

Кейн простена и се притисна в нея с неприкрита невъздържаност. Каза ѝ с тих глас какво му причиняват ласките ѝ, че иска да изгори в горещата ѝ плът, че я желае толкова много... Думите му бяха нежни и възбуждащи, събудиха цветето дълбоко в корема ѝ и тя също застана от желание. Бавно, като насън, Шели седна върху него, а сетивата ѝ се напрегнаха да уловят всеки момент от сливането на телата им. С притворени очи и загадъчна усмивка, тя го пое в себе си, за да изпълни и двамата.

Навеждаше се и го целуваше и целувките ѝ бяха толкова страстни и горещи, както сливането на телата им. Полюшваше се над него в ритъма на любовта. Движеше се отново и отново, все по-бавно и по-плътно обхващаше възбудената му плът, като задоволяваше взаимния им глад.

Напрежението нарасна в тялото му, горещината и нуждата от удовлетворение станаха нетърпими. За последен път Кейн се напрегна, като изчакваше нейната кулминация.

Тя знаеше. Но въпреки това се движеше мъчително бавно, поемаше го все по-дълбоко в себе си. После се приведе до ухото му и прошепна:

— Обичам те, Кейн!

Думите разбиха самоконтрола му. С дрезгав вик, той изля семето си в меката, изгаряща женска плът.

Тя усети експлозията на екстаза и очарована поглъщаше гледката. Но удоволствието му се предаде и на нея и като стенеше и

все още се движеше плавно, младата жена се предаде на собственото си усещане.

Ръцете му я държаха още дълго, докато най-сетне тя се отпусна върху тялото му. Кейн я прегърна, като се бореше със съня.

— Кажи ми го пак! — настоя той.

— Обичам те.

Кейн въздъхна за пореден път тази нощ и промълви:

— Благодаря ти, господи... Мислех, че няма да...

Гласът му сякаш се счупи и Кейн заспа непробудно. Тя се усмихна, целуна го по брадичката и се долепи до силното му тяло. След малко се чу и нейното равномерно дишане.

Събуди се от усещането на ръцете му върху кожата си и от устните му върху гърдите си, които бавно я изтръгваха от пипалата на съня и я водеха към възбудата и страстта. С лек вик младата жена се премести към зовящото я мъжко тяло, готова за него дори и в полусънното състояние, в което все още се намираше.

Дългите пръсти се плъзнаха в овлажнената вдлъбнатина и вече, уверен, че е желан, Кейн се настани между бедрата ѝ. Повдигна нежно лицето ѝ и се задвижи бавно и предизвикателно, без да навлиза в тръпнещата плът. Със затворени очи, като мислеше, че още сънува, тя го затърси слепешком, с нарастваща болка в корема, докато най-сетне издаде негодуващ вик.

Зъбите му се склочиха около зърното ѝ с контролирана сила, която я накара да се загърчи под него. Влагата между бедрата ѝ увеличи максимално възбудата му и той едва се сдържаше. Но искаше не само това — трябваше да се убеди, че е приет изцяло. Желаше всичко — доверието, любовта, живота ѝ.

— Кажи ми, че не съм сънувал — настоя мъжът.

Тя извика отново името му, усещаше го как плавно се движи срещу нея, почти в нея, и после идваше отдръпването, от което ѝ се искаше да крещи.

— Обичаш ли ме? — попита той.

Очите ѝ се отвориха — тъмни и жадни:

— Да!

Но той все още чакаше, сребристите му очи упорито се взираха в лицето ѝ. Долови как тя се раздвижи очакващо под него, бедрата ѝ се разтвориха още повече, краката ѝ умолително се притиснаха в неговите.

— Кажи ми! — Гласът му звучеше грубо от сдържаната възбуда. — Трябва да го чуя отново. Трябва да знам, че не съм си го мислил на сън.

— Обичам те, Кейн!

Чувството преобрази лицето му. Тя усети тръпката, минала като вълна през цялото му тяло, и Кейн с мощно движение навлезе в нея. Гледаше я ненаситно, докато тя шептеше непрестанно за любовта си към него. После думите и движенията придобиха еднакъв ритъм, докато накрая останаха единствено виковете на наслада и удовлетворение.

Когато и двамата успокоиха дишането си, той целуна косата, ухото ѝ и тупкащата вена:

— Обичам те, Шели. Чакал съм те през целия си живот.

Младата жена се усмихна, протегна се, за да достигне красивата му уста и да му каже отново колко го обича.

— Ще се оженим възможно най-бързо — промърмори той в устните ѝ, а езикът му се стрелна към ухото ѝ. — Три дни са достатъчни, нали? Мисля, че такива са законите в Калифорния.

Преди да дочака отговора, Кейн запечата устата ѝ с дълга целувка. След това отдръпна глава:

— Имаш ли нещо против меден месец в Чили?

Шели загриза долната му устна и попита заинтересовано:

— Сантяго?

— За няколко дни. После Атакама.

— Точно там са моите родители. Да не би да имаш предвид да отидем да ги видим?

— Пустинята е голяма, но ще ги открием.

— Бих се радвала, но... не е необходимо.

— Защо?

— Ако почакаме няколко седмици, те ще пристигнат в Ел Ей за Деня на благодарността.

— Но ние няма да можем да се приберем. Ще ни отнеме поне няколко месеца за едно начално проучване.

Шели се вцепени от внезапния студ, обхванал тялото ѝ. Сякаш кожата ѝ изтъня и костите се вкочаниха.

— Какво искаш да кажеш?

— „Бейсик Рисорсиз“ спечели и получи проучването в Атакама.

— О...

Кейн прокара език по извивката на едната ѝ вежда и продължи възбудено:

— Това е едно от местата, където не съм се занимавал сериозно с работа. Мислех да изпратя някой друг, но вече не е необходимо. Ти ме обичаш, обичаш и пустинята. Заедно ще се наслаждаваме на великото мълчание, ще пием вино, когато слънцето залязва, ще правим любов призори, в хладните часове, в които звездите са толкова ярки и толкова ниско, че приличат на приливна вълна.

Тялото ѝ продължаваше да лежи вцепенено. Не можеше да диша, скована от болката, която я раздираше.

„Направих дом за него, а всичко, за което той мечтае, е да го напусне...“

— Какво става? Защо мълчиш?

Преди да дочака отговора, Кейн се прехвърли на едната си страна и освободи тялото ѝ.

— Отново те смачках — засмя се той. — Извини ме, но когато се любим, се държиш така необуздано, че после забравям колко си нежна и крехка.

Тя се опита да мисли, да говори, да разбере какво всъщност бе причинило нещастieto ѝ.

— Когато се уморим от Атакама, Юкон ще е отново на разположение. А той е специално място. Само няколко железопътни линии, още по-малко пътища, гора, необятна като морето, зелена и свежа. Реки и езера без имена, защото там не се е задържал достатъчно никой, за да...

— А този дом? — прозвуча нещастно гласът ѝ.

— Ще си бъдем в Ел Ей доста време. Ако искаш, ще продам това място и ще живеем при теб.

— Това място!

Тя се изправи рязко, като отхвърли ръцете му:

— Това място — сурово и безнадеждно продължи Шели — е домът, който създадох за теб! Но ти не се интересуващ, нали? Дори не

се постара да го разгледаш!

Чертите ѝ се разкривиха от гняв, силен като страстта преди разговора им.

Кейн разбра. И изпита страх, че знае откъде и защо извира тази ярост.

— Мъниче...

— Колко глупава може да бъде една жена! Да направя дом за един скитник! Да се влюбя в човек, който не се интересува от нищо друго, освен от гледката зад хоризонта!

— Аз те обичам, Шели, знаеш го!

Тя поклати ожесточено глава.

— Ти не ме обичаш. Не ме обичаш истински!

— Не е вярно. Аз...

— Не! — прекъсна я свирепо той. — Ти обичаш идеята си за собствен дом с мъж в него, не мен!

Очите ѝ се разтвориха широко — сухи, опасни и почти диви. Неговите излъчваха същата любов и омраза.

— Кога ще разбереш, че сме създадени да се обичаме, Шели Уайлд? Или пък това се отнася само за мен?

Очите му се затвориха уморено. Изведнъж този мъж се състари пред нея и лицето му придоби твърдото, упорито изражение на планините и пустините, които беше обходил. Когато я погледна, очите му бяха придобили сиянието на студената, мрачна зимна нощ.

— Ти не ми вярваш достатъчно, за да разбереш, че хоризонтът привлича и теб! — процеди през зъби мъжът. — Защо? Къде сбърках?

— Ти не разбираш — отговори тя.

Той почака още малко, като се надяваше, че е пропуснал нещо и може би не е разгадал правилно чувствата ѝ.

— Ти просто не разбираш — гласът ѝ вече агонизираше. И това бе всичко, което тя можеше да каже в момента.

Единствената истина, в която бе убедена.

— Как ли не! Разбирам, и то много добре!

Кейн скочи от леглото и започна да навлича дрехите си, като сипеше люти клетви и режещи като бръснач думи.

— Аз също съм бил нараняван, не си ли спомняш? И аз си имам моето достойнство. Добре, това съм аз! Ти дори не ме обичаш

достатъчно, за да оставиш за известно време скъпоценния си дом! Не ме обичаш! Въобще!

Болката и горчивината в думите му я зашеметиха. Той бе също толкова сломен, както и самата тя.

— Аз наистина те обичам — промълви младата жена.

— Глупости! Единственото нещо, което обичаш, е твоята собствена представа за дом. Не си преодолела още детството си! Все още не знаеш разликата между фасада и истински дом!

Вече бе привършил с обличането и стоеше в средата на спалнята, като сега я видя за пръв път. Раклите и килимчетата, снимката на земята, кръжаща около луната, тигровата повърхност на Сахара, набраздена от вятъра, старият месингов телескоп и бляскавата звездна вселена.

— Чудесно е — каза го просто и убедено. — Много, много хубаво. И когато си тръгна, ще бъде празно. Също толкова празно, колкото твоите думи за любов.

Шели престана да диша.

— Но на теб не ти е ясно, нали? Ти дори не допускаш, че навън има един цял нов свят и единственият дом, който има значение, е любовта. Е, аз знам добре какво е там, навън, и проклет да съм, ако се затворя тук, вътре, с теб да си играем на дом и да те чакам да пораснеш.

Отвори вратата на спалнята, обърна се и я изгледа със стоманени очи.

— Изпрати сметката в „Бейсик Рисорсиз“, домашарке! Аз съм пътник и тръгвам отново да завладявам света!

ГЛАВА 20

Шели стоеше в „Златната лилия“ срещу бащата на Били и всичко, за което можеше да мисли, бе, че е благодарна, че Дейв и Кейн Ремингтън не бяха кръвни братя. Дейв бе висок мъж, с тъмноруса коса и кестеняви очи.

Ако приличаше повече на Кейн, младата жена нямаше да може да скрие чувствата си. През трите седмици, откакто се бяха разделили, тя бе научила, че в този свят има и нещо много по страшно от това да плачеш в тъмна нощ и да чуваш разговор на непознат език. Сега на виковете ѝ в мрака отговаряше ужасното мълчание на самотата.

— Благодаря ви отново, че сте се погрижили за сина ми — казваше Дейв Ремингтън.

Тя се усмихна тъжно:

— Напротив, удоволствието бе изцяло за мен. Беше чудесно да прекарам няколко дни с него. Имате прекрасен син.

Без да се замисля, тя разтвори прегръдки за Били. Той едва ли се нуждаеше от нежността ѝ сега, когато баща му се бе завърнал, но на нея ѝ бяха липсвали смехът и лудориите на момчето.

Били обви ръце около нея и с удоволствие се усмихна, като безмълвно ѝ каза, че за него е също така хубаво да се срещнат отново. После я пусна и отстъпи назад. Погледна я с чисто детско любопитство и каза с присъщата си тийнейджърска нетактичност:

— Да не си била болна, Шели?

Дейв погледна от Били към тъмнокосата жена с питащи очи. После се обърна към сина си:

— Не смяташ ли, че си доста груб?

— Не съм — откровено заключи момчето. После се вгледа в лицето ѝ още по-упорито: — Трябва да отидеш на плаж. Изглеждаш много бледа.

— Били... — предупреди го баща му и протегна ръка, за да го спре.

— Всичко е наред — обади се Шели. — Той е прав. Напоследък имах твърде много работа.

— Е, сега чичо Кейн е вече тук и ще можеш да...

Тя не чу останалото. Ако преди малко бе бледа, то сега изглеждаше бяла като тебешир.

„Тук е, а не ми се обади. След толкова самотни часове не е поискал да ме разбере, не ми е повярвал, че го обичам. А може би е решил, че вече не съм му необходима. За него аз съм просто някаква неврастеничка, която си играе на дом.“

Дейв пристъпи и протегна ръка към нея.

— Мис Уайлд? Добре ли сте?

Тя пое дълбоко дъх и се опита да се усмихне:

— Просто съм изморена. Работих през цялата нощ.

И предната нощ, и нощта преди нея, и по-предната. През всичките самотни нощи, когато непрекъснато се връщаше към онзи момент, в който Кейн излезе от къщата с яростни клетви, като я остави разплакана в дома, създаден за него.

„Пътник, който обича единствено безкрайния хоризонт. Всички онези примамливи непознати пейзажи го зоват. Този безкраен свят навън... Аз... крия ли се тук?“

Шели се опита да изгони последната мисъл, но не успя. Както и досега, тя я преследваше неотстъпно през дългите самотни часове.

„Да не би да е прав? Да съм се вкопчила в детството си и да не мога да преодоля онези страхове?“

Тя смътно осъзна, че ръката на Дейв е върху нейната, за да я подкрепи да не падне. С усилие започна да диша по-равномерно и бузите ѝ видимо порозовяха.

— Как е Скуизи? — напрегнато прозвучаха обикновените думи.

— Чудесно — отговори Били. — Благодаря ти за големия аквариум.

— Той изглежда по-добре в него, отколкото рибите. Дай му нещо за стискане от мен. И ако имаш проблеми с оставането му при теб, обади ми се веднага. Ще го приютя.

Момчето се засмя.

— Няма проблеми. Дженевиер го харесва.

Дейв разроши с любов косата на сина си.

— Това е, защото я научи как да говори със змията.

Били извади език и започна бързо да го движи напред-назад, като имитираше стрелкация се език на змиите. После се намръщи, недоволен от постигнатото.

— Никой не е така добър, както ти — обърна се момчето към Шели.

Тя се усмихна. Кейн също се бе възхитил, когато му бе говорила на змийски. Но смехът му бе прераснал в страстна възбуда и...

— Ще дойдеш на сватбата, нали? — попита Били.

Шели се поколеба. Бе приела поканата само защото мислеше, че Кейн ще бъде в Атакама. Но сега...

— Моля те... Ти обеща — умоляваше момчето.

— Били. Престани вече — обади се баща му. — Мис Уайлд е много заета.

— Но тя обеща...

Шели погледна Дейв и видя искрена симпатия в погледа му. Зачуди се какво точно бе казал Кейн на брат си.

— Кажу довиждане, сине! Ще дойда при теб след няколко минути.

Момчето разбра намека, въздъхна и каза:

— Довиждане, Шели. Благодаря ти отново.

— Не ме забравяй, отбивай се понякога! — усмихна се тя.

— Разбира се.

Момчето тръгна и преди да затвори вратата на магазина, извика през рамо:

— Ще се видим на сватбата, нали? — после бързо излезе.

Дейв Ремингтън поклати глава.

— Извинявай, Шели... пардон, мис Уайлд.

— Шели — поправи го тя. — Няма нищо за извинение. Имате син за завиждане.

Дейв се огледа наоколо, за да се убеди, че може да говори спокойно, и отпрати към нея пълните си с тревога кестеняви очи.

— Ти обзаведе къщата на Кейн, нали?

Тя кимна.

— И аз си помислих така веднага щом те видях. Никога досега не съм допускал, че едно място може да въплъти човешката същност.

— Благодаря — прошепна Шели.

— Не говоря за професионализма. Имам предвид любовта.

Очите ѝ просветнаха болезнено и тя не можа да го скрие.

— Защо напусна брат ми?

За секунда Шели реши да не отговори на въпроса. Но предизвикателството бе твърде голямо.

„Може би Дейв знае повече. Може би той ще ми помогне да разбера защо съм сама.“

— Така ли ти каза Кейн? Че съм го напуснала?

— Не, той не е говорил за теб въобще. Били ми разказа за връзката ви.

Тя присви очи, за да прикрие болката.

— Защо, Шели?

— Питай него — отговори тя с тих глас.

Дейв се изсмя тъжно:

— Бих искал да доживее до сватбения ми ден. След това ще го питам.

— Какво означава това? — сепна се Шели.

— Кейн и аз сме имали трудни моменти. Той ме научи как да преценявам хората, признаците, които да търся, различните сигнали, показващи ярост и нападателност.

— Човешката душа — прошепна тя.

— Да. Той притежава човечност за трима.

В този момент тя би искала да отрече. Но дълбоко в душата си знаеше, че той е прав.

— Кейн е като буря, търсеща своя пристан. Бог да е на помощ на онези, които го предизвикат. Така че аз те питам отново. Какво се случи?

— Той си замина.

— Какво?

— Чу ме.

— Чух, но не вярвам.

— Повярвай. Аз се опитвам да го направя.

— Шели, брат ми те обича.

— Не толкова, че да остане тук с мен.

— Искаш да бъде тук през цялото време? Не можеш ли да направиш компромис и да пътуваш с него понякога?

Тя не отговори. Както и Кейн, тя притежаваше свой собствен бизнес. Можеше да си позволи да пътува колкото и когато поиска. Но

тя искаше да остане в Ел Ей.

„Целият свят е навън. А аз съм се скрила тук...“

Вратата на магазина се отвори с трясък и вътре влетя Били.

— Шели, близо до дома ти има пожар. Току-що съобщиха по радиото. Чух го в колата.

Тя изхвърча навън и застана на улицата. Вятърът духаше силно, прекалено силно, и Шели се напрегна да преодолее напора му, за да вижда ясно. Но нямаше нужда дори да присвива очи — без усилие забеляза гъстия дим точно на нейните хълмове. Вятърът го бе подел и развяваше края му като огромен черен флаг. Само за няколко секунди нещо в основата му се взриви и нагоре се понесоха огнени искри в свирепа борба с вятъра. „Див и непредсказуем — каза си Шели. — Недокоснат от човешка ръка.“

— Това да не е... — прозвуча гласът на Дейв зад гърба ѝ. — Да.

Без повече приказки, тя се върна тичешком в „Златната лилия“, грабна ключовете на колата и се втурна навън. Били и Дейв тичаха след нея.

— Можем ли да помогнем с нещо?

— Не. Ако огънят е много силен, ще отцепят района. Може и да пуснат някои от обитателите на къщите, но и това не е сигурно. Благодаря все пак.

Тя бързо подкара колата, излезе от паркинга и гумите изсвистяха по булеварда. Сега се виждаше по-добре. Пожарът бе обхванал средната част от хълмовете на североизток от къщата ѝ. Засега тя не беше на пътя на огнената стихия. Все още.

„Утешението е слабо, но все пак ще го приема“ — каза си мрачно тя.

Часът бе девет и половина, денят — сух и ясен. Събота. Ветровете от Санта Ана щяха да духат поне до здрачаване. Преди да затихне, скоростта на вятъра бе около четирийсет и пет — петдесет мили в час, а понякога и осемдесет.

Колкото повече приближаваше до дома си, толкова по-силно звучаха сирените. Покрай нея минаха поне осем пожарни коли, но в подстъпите към стръмните, обрасли с храсталаци хълмове бяха повече.

Движението се забави и после спря, за да пропусне виещите сирени. Хората излизаха на улицата, заслоняваха очи с ръце и сочеха към гъстия дим, виещ се към небето.

Шели усети слабата миризма на пушек. Продължи да кара с възможно най-висока скорост. Задминаха я още няколко пожарни коли и най-после тя навлезе в отбивката към дома си. Първото нещо, което видя, бе патрулната кола, блокирала пътя. Тя спря рязко и изскочи навън. Затича се към отворения прозорец и в този момент я спря заместник-шерифът. Мъжът с усилие вървеше срещу вятъра и придържаше шапката си с ръка.

— Съжалявам, мадам! Мога да ви пусна само ако живеете наблизко. Пътят свършва тук, а наоколо се е събрала тълпа любопитни. Няма да успеем да изведем обитателите на къщите, ако вятърът се обърне и пожарът обхване района.

— Аз живея тук.

Младата жена извади шофьорската си книжка и посочи адреса. Човекът го прочете, сравни бледото ѝ лице със снимката и върна документа.

— Добре, мадам, но се послушвайте за съобщения от нашата кола. Само за всеки случай.

— В случай, че...

— Ако се наложи евакуация. Засега ви препоръчваме да напуснете района, не ви задължаваме. Но ако...

— Но ние не сме на пътя на пожара!

— Засега да. Вече изведохме хората от североизточната част. Булдозерите правят насип между огъня и вашите домове. Очакваме и самолетите. Всичко ще е абсолютно наред, ако вятърът не смени посоката си.

— Благодаря ти, Господи! — въздъхна Шели.

— Но все пак вслушвайте се навън. А сега изключете газта, електричеството и натоварете колата с всичко, което бихте искали да вземете. По-добре да сме подготвени, отколкото после да съжаляваме.

„Евакуация! Невъзможно!“ — каза си тя. Наистина се усещаше мирис на дим и прах, но огънят беше далеч. „Нямам намерение да бягам уплашено само за да се почувства някакъв си шериф спокоен.“

Шели, разбира се, премълча тези мисли относно евакуацията. Иначе рискуваше да остане от тази страна на барикадата. Но ако само една-единствена искра попаднеше в къщата и Шели не беше там, за да я угаси, всичко щеше да приключи много бързо. Щеше да остане без дом.

Нов порив на вятъра връхлетя върху колата ѝ и почти събори шапката на шерифа. Тя чакаше търпеливо представителят на закона да я остави на мира и да отмести колата си от пътя.

По тясната алея към дома ѝ нямаше никакви камиони. Явно усилията бяха концентрирани на североизток. Там, където къщите бяха застрашени от всеки повей на вятъра. Докато караше, видя само частни коли, паркирани по най-удобния за потегляне начин. Забеляза, че превозните средства бяха претъпкани с дрехи, картини, компютри, домашни любимци и други най-различни предмети. Дори и цветя в саксии. Явно всеки имаше различно разбиране за ценностите в живота. Тя знаеше, че някои от съседите ѝ вече бяха правили подобни пътешествия, уплашени от приближаващ се пожар. Товареха и потегляха към апартаментите на приятели, после се връщаха преди залез-слънце, след като се уверяха, че огънят е овладян. Беше се случвало и завършваше благополучно. Досега. Така щеше да бъде и този път.

„Фалшива тревога — помисли си тя. — Като последните два пъти. Предпазливост, предпазни мерки, нищо повече. Не и тук.“ Не можеше и нямаше да се случи с нейния собствен дом.

Тя си повтаряше тези думи през целия път до къщата. Скочи от колата и първата ѝ работа бе да изключи електричеството. След това грабна гаечен ключ и се отправи по страничната алея. Там, скрити под бетона, се намираха шахтите за газта и водата. Водата можеше да остане пусната, дори се налагаше, но газта трябваше да се спре на всяка цена.

Отнякъде изскочи Надж. Движенията на котката бяха странни — напрегнати и сковани. Първичните инстинкти си казваха думата — ноздрите на животното душеха сухия, пращен въздух. Котката измяука дрезгаво и постави лапа върху крака на Шели.

— Знаем, Надж, мирише като в ада — успокоително каза Шели.

Влезе в къщата, затвори прозорците и вратите, преди да се преоблече в удобни дрехи. Поколеба се, после все пак реши и извади клетката на Надж, приспособена за колата. Котката я видя и веднага започна да се дърпа.

— Не, моля те, недей — извика Шели и я хвана за козината.

Бързо напъха нещастното животно в приспособлението и го отнесе навън.

— Не искам да се паникьосаш и да избягаш нагоре в планината, ако вятърът задуха насам и усетиш повечко пушек — обясняваше тя на раздразнената котка. — Всеки косъм от скъпоценната ти козина трябва да е в пълна безопасност.

Надж задраска стените на затвора си в яростен протест, когато я видя да се отдалечава.

— Съжалявам, Надж! Имам дълъг списък от задачи и много малко време. Потърпи известно време!

Младата жена се втурна отново в къщата, като преговаряше наум реда на най-спешните неща. Извади стълбата от гаража и я опря в страничните корнизи.

„Да се надяваме, че налягането на водата няма да спадне — каза си тя. — Ако някой обаче я спре внезапно...“ С мълчаливи молитви завъртя крана докрай и с облекчение видя, че все още имаше вода. Не толкова силна, както обикновено, но все пак достатъчна, за да напои района около къщата. Постави маркуча върху изправената стълба, после закрепил устройството за пръскане в една от вдлъбнатините на покрива, включи го на кръгов режим на работа и остана до него, без да обръща внимание на студените пръски, които я обливаха от главата до краката.

Тук, от височината на покрива, можеше да вижда цялото протежение на сляпата улица вляво, чиито завършек правеше красив завой нагоре в планината. Зад поредицата от къщи на североизток огънят бе обхванал билото на хълмовете. Пожарът изглеждаше като черно одеяло, обшито с червени ресни, яростно размахано над гребена на планината.

Чу се звук на мощен пропелер и Шели бързо се вкопчи в металния ръб на покрива. Впери поглед в небето и видя огромната машина да изскача сякаш от нищото в ярката знойна синева. Няколко кръга над пламъците бяха достатъчни за ориентация и самолетът се спусна надолу, проблесна за последен път и изчезна в огнения ад.

Младата жена несъзнателно затаи дъх, докато очакваше появата на машината. Най-после самолетът изплува и тя въздъхна радостно. Някъде там, вече бяха изсипани тонове противозапалителна смес, която трябваше да забави разрастването на пожара.

Изведнъж усети как вятърът смени посоката си към къщата ѝ и ужасено се вгледа в мятащото се червено-черно кълбо, което рязко

скочи към нея. Въздухът се изпълни с дим, по улицата се затъркаляха кълба от сив прах.

„Не, не може да бъде. Вятърът ще се обърне пак. Трябва!“

От другата страна на улицата, зад зелените терасовидни площи, застроени с домове, работеха булдозерите — на билото и ниско долу, в каньона. Приличаха на метални шамани, целите в пръст и мръсотия, и изграждаха преграда на вероятния път на огнената стихия.

Вятърът задуха отново в предишната посока и въздухът леко се проясни. Шели продължаваше да гледа със свито сърце, като отправяше неми молби към небесата да не поемат червените искри от огненото кълбо. Ако това се случеше, всякакви прегради ставаха безполезни. В сухите храсти щяха да се разгорят множество малки огньовете. След това щяха да се обединят, да се понесат с вятъра и да обхванат нови райони, нови къщи. И нейния дом.

„Не може да се случи! Просто не може!“

Студена струя вода обля гърба ѝ и я върна в реалността. Напомни ѝ, че има още много работа. Къщата ѝ имаше покрив от три нива. Тя бе напоила с вода само едното от тях.

Предпазливо се спусна по хлъзгавата наклонена плоскост и слезе по стълбата. Отиде отново до гаража, извади още една лека стълба и я понесе през портата от червено дърво, надолу по стръмните стъпала, към второто ниво на покрива. Изкачи се и закрепил нов маркуч. Щом нагласи пръскачката по възможно най-сигурния начин, бързо слезе и се затича по обратния път.

Вече монтираше последното устройство върху най-ниската част на покривната конструкция, когато усети как горещият въздух я връхлетя. Със свито сърце се втурна да пусне вградената в двора поливна система.

Но налягането на водата вече не бе същото. Явно всичките ѝ съседи бяха оставили крановете отворени, докато бягаха от домовете си. Вятърът се засили, развя косата ѝ около лицето, замъгли очите ѝ. От басейна се надигна прозрачна мъгла и я обви като призрачен воал.

„Как ми се иска да мога да разпростра тази влага навсякъде по моите хълмове! Ако само имах магическа пръчка...“

В този момент се сети за мощната помпа, която поемаше водата от басейна и я изсипваше като водопад от височината на скалите в единия край.

„Не стига за магия, но е по-добро от нищото...“

Спусна се към водната помпа и филтърната система, прикрити от зеленина и скали. Включи на пълна мощност и водната струя забуча гневно, после рязко подскочи във въздуха и започна да сее водни пръски наоколо.

„Всяко нещо може да помогне“ — каза си тя с надежда. Прехапа замислено долната си устна и погледна към сухите храсти, където се бяха разхождали с Кейн. Небето в тази посока бе кристалночисто. Нямаше и следа от дим, цветята цъфтяха необезпокоени, прозрачният въздух се стелеше над естествената цветна градина. Беше много трудно да си представи човек, че някъде зад гърба му бушува огнената стихия.

Шели се извърна и тогава видя, че димът вече бе застигнал и нейния дом като гигантска ръка с черни пипала и червени нокти. Вятърът въздъхна и отхвърли косата от лицето ѝ. Шели го зачака отново да промени посоката си.

Чакаше.

И чакаше.

Заляха я огнени пръски, които просъскваха и преставаха да дишат, преди да докоснат земята. Зад нея бумтеше водната струя, съревноваваше се с воя на вятъра и сипеше успокоителен хлад.

Но нищо не можеше да промени факта, че огънят се насочваше право към дома ѝ. Тя се втурна към покривните нива и промени местоположението на пръскачките, за да обхванат нови пространства от кедровото покритие. Посипа я черна пепел и набразди ръцете ѝ на мръсно бели ивици. Беше гореща, много гореща. Можеше да пламне всеки момент.

„Не, проклета да съм, не...“

Само една трета от всеки покрив бе пропита от спасителна влага. Бе необходимо още време, най-малко половин час, за да успее да обезопаси поне минимално цялата повърхност. А горещината и слънцето допълнително отнемаха от силата на водните струи, правеха ги слаби и безпомощни срещу огнената стихия.

Патрулната кола бавно потегли по улицата. Странно спокойният глас се лееше от усилвателната уредба. Първата част от съобщението заглъхна и се изгуби, понесена от вятъра. Но Шели не се и стараше да

чуе думите. Тя знаеше смисъла им — нареждаха на хората да се качват в колите и да напуснат района.

„Не — процеди през зъби. — Не може да е толкова близо!“

Полицейската кола премина покрай къщата и думите долетяха до покрива:

„Вятърът продължава да духа от изток, очаква се пробив на огнената вълна. Няма причина за паника, времето за евакуация е достатъчно. Качвайте се в колите и шофирайте бавно и внимателно по посока на града.“

Водата и пепелта се смесиха по лицето ѝ. Тя все още стоеше върху най-ниското ниво на покрива и слушаше заповедта. После бавно се огледа наоколо. Покривът не беше напоен с вода навсякъде.

„Не мога да си тръгна така. Има още работа. Освен това огънят е поне един хребет по-нагоре. А и вятърът може да смени посоката си още веднъж. Ветровете от Санта Ана са толкова непостоянни...“

Патрулната кола стигна до края на сляпата улица, обърна и тръгна в обратна посока, като редеше заповеди за евакуация. Останалите превозни средства бавно потегляха след нея, докато се оформи стройна колона, спускаща се бавно надолу по хълмовете.

Шели чакаше, но не видя никакви пожарни коли. Явно опасността не бе толкова близо.

„Няма да си тръгна. Това е моят дом. Ако падне искра, трябва да съм тук, за да я изгася.“

Огледа се любопитно. На югозапад, над дефилето зад къщата ѝ, небето бе променило цвета си от синьо към сиво. Високо горе, въздухът бе мръсен и потъмняваше с всяка изминала минута. Наоколо се стелеше черна пепел. Тук-там проблясваха светещи искри.

„Ще напия целия покрив и тогава ще замина. Но не и преди това.“

Част от Шели считаше това решение за правилно. Другата обаче бе ужасена. Вятърът духаше към нея, право от изток и бе достатъчно силен, за да я събори. Тя мрачно се усмихна и се заизкачва към погорното ниво. Дървото бе хлъзгаво там, където го бе напоила водата, и горещо на останалите места. Вятърът се поколеба и задуха в северна посока.

„Благодаря ти, господи... Ще имам достатъчно време. Дори може и да не се наложи да си тръгвам...“

Следващите двадесет минути бяха относително спокойни. Шели трескаво бродеше по покрива, като се стараше да обезопаси всяко кътче от дървените плочки. Не забеляза новите самолети, впуснали се в огнения ад, не видя саждите с големина на човешка длан, не усети нарастващото напрежение наоколо. Виждаше само дървото около себе си и чуваше единствено буботенето на пръскачките.

След около половин час тя стоеше на средния покрив и гледаше на югоизток. Небето, което допреди малко бе синьо и чисто, сега бе придобило тъмносив оттенък. Сърцето ѝ заби в гърлото и младата жена забърза към източната част. Всеки път, когато се бе качвала от покрив на покрив, тя си бе обещавала, че го прави за последно и после потегля към града.

„Не ставай глупава. Все още има достатъчно време, за да си тръгнеш!“

Дори и след като пламъците бяха прескочили вече изкуствената бариера и бяха превзели билото до къщата ѝ, огънят все още бе слаб и несигурен. Ако все пак не стихнеше, в дъното на каньона го очакваше нова преграда.

„Мога да преместя пръскачките поне още веднъж. Ще напоя добре дървото и ще спася дома си.“

Каза си, че всичко ще е наред, и погледна часовника си. Обзе я лошо предчувствие. Вятърът духаше от изток вече цели двадесет минути и огънят идваше право към нея. Закашля се от дразнещия гърлото ѝ дим и се заизкачва към върха на покрива. Когато взе маркуча в ръка, погледна отгоре за пръв път от трийсет минути.

Разтърси я неописуем ужас.

Огненият ад бе навсякъде. Пламъците бяха високи около двадесет фута, извиваха се и танцуваха по земята с особена, зловеща красота. После силен пукот изпълни въздуха и денят сякаш избухна.

Неподвижна, едва дишайки, Шели се вслушваше във воя на пожара, бушуващ в храстите около нея.

Вятърът яростно задуха и огънят отговори с нов изблик на пламъци, превзе въздуха, небето, всичко, освен скалистата земя.

Първите огнени искри изсвистяха и изгаснаха в краката ѝ, но тя знаеше, че би било страшно глупаво да остане. Огънят не бе намалал ни най-малко въпреки преградната стена. Вече целият каньон се бе

предал на стихията. Никакви пръскачки не бяха в състояние да спрат или отклонят огненото нашествие.

От двете страни на улицата запълзяха червени езици, предвестници на ада. Пътят към безопасността бе застрашен. Шели безчувствено наблюдаваше как пламъците весело превръщаха къщата ѝ в смъртоносен затвор.

И тогава се чу свистенето на моторни гуми, което сякаш разцепи небесата. Появи се огромна, черна сянка няколко мили по-надолу по пътя. Ездачът на мощната машина вземаше рязко завоите, прилепен към седалката, караше бясно мотора, като балансираше със собственото си тегло.

Шели излезе от полусънното си вцепенение и разтвори ужасено очи. Защото мъжът идваше, за да остане с нея.

— Кейн! Връщай се веднага!

Викът едва не разкъса гърлото ѝ, но воят на пожара бе по-силен.

— Боже господи, връщай се, докато все още можеш!

Вятърът отнесе примесения с плач крясък и жената видя как пламъците изскочиха пред мъжа, след него, около него... Машината изчезна от погледа ѝ.

След това времето забави своя ход и спря. Единственото нещо, което се движеше, бе свирепата злост на огъня. И Шели изпищя болезнено, защото почувства как душата ѝ се отделя от тялото.

ГЛАВА 21

Стоеше вцепенена като самото спряло време и безчувствено очакваше пламъците.

Изведнъж черният мотор излетя от огнената клетка, двигателят изрева гневно с максимална сила и Кейн подкара умело машината по алеята към къщата ѝ.

Адреналинът изпълни мозъка ѝ, младата жена бързо допълзя до ръба на покрива и се спусна по стълбата. Около нея свистяха огнени искри и изгаряха кожата ѝ. Тя не им обърна внимание. Някъде надолу по улицата се запали нечия къща, предаде се с меко пращане и озари мрачното небе. По съседния покрив запълзяха малки червени езици. Горещи сажди полетяха и изгориха нежните цветя пред погледа ѝ.

Шели затича към колата, отвори клетката и извади треперещата котка. Обезумялото животно се опита да се скрие под ризата ѝ, лапите му оставяха червени ивици по кожата ѝ.

— Спокойно, сърце мое, спокойно — бърбеше младата жена. — Твърде голяма си и няма да мога да те удържа. Знам, че не харесваш водата, но сега се налага да поплуваме двете с теб.

Ревът на мотора се приближи и надви пукота на пламъците. После рязко спря и гумите изсвистяха по каменната настилка пред къщата. Кейн скочи от машината и се затича към входната врата. Зад него моторът продължи да се движи по инерция и най-накрая падна на земята сред рой искри.

На петдесет метра от тях се срути покривът на съседната къща.

— Басейнът! — изкрещя Шели.

Но мъжът не я чу. Бе все още с шлем на главата и спуснат черен предпазител, обгорен от огъня. Грабна Надж с едната си ръка, Шели с другата и се втурна през двора.

Изведнъж въздухът се изпълни с горещ дъжд от светещи пръски. Блузата на Шели изсъхна в миг и тя усети как огънят ги следва по петите. Кейн ритна входната врата от червеникав кедър и двамата заслизаха по каменните стълби през гъстия дим, в който едва дишаха.

Не дочака да стигнат нивото на басейна, просто хвърли Шели през водопада във водата, после скочи, здраво стиснал в ръце извиващото се тяло на котката.

Водната маса ги спаси и погълна първия, смъртоносен изблик на пожара, развихрил се на двора и в къщата. Шели инстинктивно заплува под вода към каменната стена на басейна и прикритието на водопада. До нея Кейн пореше водата с мощни движения, независимо от тежестта на кожените дрехи, ботушите, шлема и полудялата котка в ръка.

Младата жена предпазливо се показва на повърхността. Водопадът приличаше на кипяща, прозрачна оранжева стена, щит, предпазващ я от целия останал свят. Въздухът бе влажен и горещ, но можеше да се диша.

Пожарът бушуваше над тях.

Кейн остави прогизналата котка върху каменния бордюр. Надж се огледа с полудели очи, с прилепнала козина и уши, после отстъпи назад и оголи зъби като диво животно, каквото всъщност си беше. Лапата ѝ се стрелна към мъжа, но той вече бе успял да прибере ръката си, облечена в кожена ръкавица, опря се на ръба на басейна и се зае да разкопчава шлема. Най-после успя, хвърли го встрани и сграбчи Шели. Тя се притисна в тялото му, неспособна да говори, с ръце, склучени около врата му.

— Не знам дали да те целуна, или да те удуша — дрезгаво каза той. — Ако още веднъж направиш нещо толкова глупаво, обещавам ти, че ще те убия със собствените си ръце.

Преди да дочака отговора, устата му притисна нейната и тя разбра, че е искала тази целувка повече от всичко на света. Той беше жив. Тя също. И това бе достатъчно, след като беше видяла мотора му да изчезва в огнения капан.

Кейн вдигна глава и Шели се опита да заговори. Всичко, което излезе от устата ѝ, бе суха кашлица. Димът проникваше въпреки водната преграда. Ръката му се спусна към яката на блузата ѝ и раздра плата с едно-единствено движение. Направи превръзка от мократа тъкан и я завърза около устата и носа ѝ. После съблече коженото яке и ръкавици, по които личаха следи от огъня и ноктите на Надж. Разкашля се и Шели веднага раздра блузата си за втора превръзка. Тъкмо приключваше, и водата се озари в яркооранжево — покривът на

къщата бе рухнал и огненият дъжд заля басейна. Светът отново се разпадна.

„Всичко, за което мечтах и сътворих, след като навърших деветнайсет години, вече не съществува.“

А беше дала толкова много от себе си, бе се отказала дори от мъжа, когото обичаше. А сега бе изгубила дома си и едва не бе убила Кейн и себе си. Въздъхна тежко, затвори очи, не искаше да види как домът ѝ бавно загива.

Кейн се пресегна, взе я в ръцете си и я държа, докато детската ѝ мечта се изпепели и изчезна в небитието. С ужасяваща грация последните пламъци паднаха във водата, изсъскаха и замряха. Той все още държеше потръпващото в безмълвни ридания тяло, а очите му неотлъчно следяха всяка промяна в отвъдния ад. Когато усети, че очите повече не го смъдят, Кейн махна предпазните превръзки от лицата им, целуна я по челото и я подтикна към ръба на басейна.

— Можеш ли да постоиш сама за малко?

Тя само кимна.

Кейн пое дълбоко дъх и излезе от водата. Знаеше какво го очаква и въпреки това потръпна при вида на унищожената къща. Нищо не бе останало от нея, с изключение на полуразрушените стени и бетонната основа. Другото се бе превърнало в пепел, понесена от вятъра незнаяно къде. Мъжът се намръщи сурово и се върна при водопада.

— Всичко свърши — каза той, след като изплува при Шели. — Няма какво повече да гори.

Тя прехапа долната си устна и кимна. Страхуваше се да излезе от прикритието на водата и да види само руини и пепел.

„Толкова много красота, събрана на едно място като в райска градина, и сега... само спомен.“

Сълзите потекоха по лицето ѝ, треперещите ѝ пръсти безпомощно докоснаха бузата.

— Ще ти го построя отново — каза той. — Всеки камък, всяка дървена греда, всяка керемида ще си бъдат на предишното място. Ще имаш твоя дом дори ако това е последното нещо, което мога да направя в живота си. Обещавам ти. Ще го имаш отново!

Риданията разтърсиха тялото ѝ и тя се обърна към него:

— Прегърни ме, просто ме прегърни!

Кейн лежеше и я наблюдаваше, докато спи. Лицето ѝ бе бледо, но огнените искри бяха оставили червени следи по него. Когато миеше мръсотията от нежната ѝ кожа, всеки яркочервен белег бе като нож, прорязал собственото му тяло, напомнил му колко близо бе била тя до смъртта. А той щеше да изгуби единствената жена, която някога бе обичал. Прокара пръсти по устните ѝ и се приведе над нея:

„Съжалявам, любов моя, никога не трябваше да те оставям. Ще можеш ли да ми простиш!“

Не искаше да я буди, знаеше, че е изтощена до смърт от преживяното и от скръбта по дома си. И бе толкова ранима.

„Сега тя ще се върне при мен, защото вече няма нищо. Не бива да става така. Няма да е добре за нито един от двамата ни.“

Въпреки това му бе ясно, че няма да я напусне.

Шели се размърда. Все още спеше, но се протегна, за да го открие и се приюти в закрилящата топлина на тялото му. Той я приласка и тя отново задиша равномерно и дълбоко. Мъжът не знаеше какво щеше да се случи, когато тя отвореше очи. Но каквото и да го очакваше, беше по-добро от това да се събужда сам.

Миглите ѝ трепнаха и разкриха чистите дълбини под тях. И първото нещо, което видя, бе радостта ѝ, че той е при нея. После дойде осъзнаването на случилото се, погледът ѝ помръкна и ръката му я погали нежно, сякаш утешаваше детето.

— Ще ти построя нов дом — тихо промълви мъжът. — Всичко ще се оправи, Шели. Ще имаш собствен дом отново.

— Обичаш ли ме още? — прошепна тя и го погледна с очи, които изглеждаха някак състарени, потъмнели и особено красиви.

— Никакъв огнен ад не би ме спрял да те обичам!

— Сега аз съм дом — просто каза тя. — Където и да съм, щом съм с теб, аз съм си у дома.

Ръцете му я притиснаха и той се вгледа в любимите черти, сякаш за да разбере истината, като проникне в душата ѝ.

— Сигурна ли си? Искам да се оженя за теб, но ако все още... Не мога да го направя, ако само защото си загубила всичко, което имаше значение за теб... Знаеш ли, няма да е добре за никого от нас.

Кейн притвори очи и се опита да не мисли. Щеше да приеме всяко нейно решение, но не би понесъл някой от двамата да съжалява

по-късно за стореното.

— Нека построя твоя дом отново. После ще говорим за нас.

— Никога няма да имам моя дом. Най-важното от него си замина.

Мъжът отвори очи и видя твърдото ѝ изражение. Победата загорча в устата му като черните сажди от пожара.

— Любимите ти предмети. Защо не се опита да ги спасиш? Някои можеха да оцелеят, ако ги бе хвърлила в басейна.

Шели поклати глава и няколко копринени кичура коса се спуснаха по голото ѝ рамо.

— Не изкуството и ценните предмети правеха от къщата ми дом. А любовта. Моята любов. Но ти си замина и я взе със себе си.

Миглите му се притвориха и закриха очите. Някакво мускулче потрепваше върху челюстта му.

— Тогава защо не дойде с мен?

— Тогава не разбирах. Сега знам.

— И какво разбра?

— Нас двамата. Ти запали огън, който премина през всички бариери, които бях построила, за да се скрия от света. Когато си тръгна, си помислих, че този огън ме е унищожил.

Сълзите потекоха при спомена за болката и самотата.

— Шели... Никога не съм искал да те наранявам.

— И аз също... Но го направих, нали?

— Да. Не съм допускал, че мога да се чувствам по този начин.

Тя се опита да преглътне сълзите, но не успя и ги остави спокойно да се стичат по бузите ѝ.

— И после отнякъде избухна другият пожар и ми показва какво е вечно и какво не е — дрезгаво продължи младата жена. — Любовта е като гола земя, истинска и вечна. Другото винаги ни разочарова. Единствено любовта оцелява под пепелищата.

Взе ръцете му в своите и ги целуна една по една, с обожание към всеки белег и рана. После продължи:

— Изгубих много, когато домът ми изгоря. Красиви неща, незаменими може би. Всъщност това са просто предмети. Но гледката, която ти представляваше на мотора в огнения ад...

Гласът ѝ се пречупи и ръцете ѝ стиснаха неговите, сякаш щяха да ги счупят.

— Когато видях как огънят избухва около мотора ти, върху теб, разбрах, че бих дала всичко, което имам, само да разбера, че си жив. Всичко. Скъпоценните си вещи. Домът си. Животът си.

Кейн въздъхна дрезгаво и зарови глава в косата ѝ и стояха така дълго, сякаш сливаха душите си. Най-сетне тя успя да проговори:

— Как ме откри?

— Търсих те навсякъде. Не беше при евакуираните, не те намерих и в магазина, а копелето на пътя към къщата ти не ме пусна да мина.

Лицето му застина от болката при спомена за напразното търсене, очите му проблеснаха с познатите метални искрици.

— А и някъде дълбоко в себе си знаех, че няма да изоставиш дома си. Ти беше някъде там, но където и да погледнех, виждах пламъци. Просто полудях. Трябваше да мина.

— Как успя?

— Използвах пътя, който открихме с Били, когато ти идвахме на гости. После се върнах на шосето, след като бях сигурен, че съм се изплъзнал от патрулната кола.

— Не е трябвало. Ако нещо се беше случило с теб...

Тя не можа да довърши. Прегърна го, докато тръпките, разтърсили тялото ѝ, отминаха.

— Разбрах, че си се върнал в града заради сватбата, но не си имал намерение да ми се обадиш — каза Шели. — Не знаех, че ще ме заболи толкова.

— Не си дойдох заради сватбата на Дейв, а при жената, която обичам. Само че не знаех какво да направя, след като ти не ме искаше.

— Не е вярно — усмихна се през сълзи тя. — Обичам те. Ще дойда с теб, където и когато поискаш. Искам да бъдем двамата.

— Не е необходимо да ходим, където и да било. Ние сме си вкъщи.

— Но нали искаше да пътуваш. Всички онези непознати светове, които трябва да видиш...

Той я целуна по челото, миглите и трапчинката под брадичката и туптящата вена на шията.

— Опитах се да се изгубя в един от тези светове. Но не успях. Винаги се връщах в миналото.

— Не ти ли хареса Атакама?

— Дива, сурова земя. Скали, пясък и вятър. Небето е толкова пусто, че душата те боли само като погледнеш нагоре. Пресъхнали реки се вливат в студено море. Пустинята е без край — хиляди, хиляди мили без каквато и да било растителност. Обикнах Атакама.

Устните му се върнаха върху нейните. Когато заговори отново, дъхът му затрептя върху лицето ѝ:

— Един ден намерих малко изворче, не по-голямо от юмука ми. Водата бе прозрачна и чиста, прохладна и носеща живот. До него бе изникнало растение с едно-единствено цветче, крехко, но и пълно с воля да оцелее в жестокия свят. Когато цветето започна да умира под изгарящите слънчеви лъчи, свалих шапката си и го заслоних до залеза. После си тръгнах от Атакама, за да се върна при единствената жена, която считах за най-красива в тази пустош, наречена живот. Ти.

Нежно и всеотдайно целуваше устните ѝ, като се опиваше от топлината и нежността им. Пръстите му се заровиха в косата ѝ и той продължи:

— Не е необходимо да бродиш по пътищата, за да живееш с мен. Дойдох и ще остана.

— Но аз искам да видя света. Вече не се страхувам!

— А от какво те беше страх? От мен?

— Не. От самата себе си. Дълбоко в себе си аз съм скитник като теб.

Очите му озариха цялото лице в прекрасна усмивка:

— Знам го. Но мислех, че никога няма да допуснеш подобна мисъл.

— Откъде разбра?

— Ти ми каза.

— Кога?

— Когато купи това.

Мъжът посочи звездната вселена, окачена над леглото.

— Само погледни. Подобна картина би ужасила всеки друг.

Шели се вгледа в безкрайните, проблясващи възможности, които я зовяха като песента на морска сирена, и въздъхна.

— Да. Страхувах се да го призная, защото тогава се нуждаех от сигурност.

— Разбрах това. И се върнах.

— Но сега е различно. Ти си единственият дом, който искам да имам.

— Сигурна ли си?

— Може би ще се наложи да имаме постоянен дом някъде, докато децата ни пораснат и могат сами да се грижат за себе си. Но може и да нямаме. Всъщност зависи от децата — тя го погледна изпитателно. — Искаш деца, нали?

— Ти как мислиш? — усмихна се той.

— Ами, може би ще ми помогнеш да открадна Били.

Кейн зашепна любовни думи и дългите му пръсти се спуснаха към гърдите ѝ.

— По-скоро ще ти направя няколко деца — тихо каза той. — Този свят има нужда от повече жени като теб.

Шели почти спря да диша. Прокара длани по любимото тяло, докато усети как силните му мускули се стегнаха в познатата възбуда и Кейн застана в напрегнато сладко очакване.

Той протегна ръце, потърси и намери горещото малко изворче, в което разцъфна прекрасното нежно цвете. Единствено и само за него.

— Покажи ми пейзажа на твоята душа — прошепна тя, когато телата им се сляха.

— Ще ми отнеме цял един живот!

— Тогава искам повече от един живот!

— Може би ще открием начин — накъсано каза мъжът. — Всички тези звезди, цялата тази вселена от възможности...

В този миг заедно взривиха една от тези възможности, разтърсила душите им и наречена от хората любов.

Издание:

Елизабет Лоуъл. Където е сърцето

ИК „Торнадо“, Габрово, 2001

Американска. Първо издание

Редактор: Мая Арсенова

Коректор: Мариета Суванджиева

ISBN: 954-19-0067-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.